

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Maria Mroziak - Sztykiel /spr/

Sędziowie: SA Hanna Wnękowska

SO(del) Ewa Gregajtys

Protokolant: st.sekr.sąd. Małgorzata Reingruber, Łukasz Jachowicz

przy udziale prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 i 6 marca 2014 r.

sprawy przeciwko **1/. F. S.** oskarżonemu o czyn z art. 258§2 kk, art.263§2 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.18§3 kk w zw. z art.282 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.291§1 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.65§1 kk (x3), art.56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. w zw. z art.4§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.18§1 kk w zw. z art.239§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.18§2 kk w zw. z art.239§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4§1 kk w zw. z art.65§1 kk

2/.P. S. (1) oskarżonemu z art.291§1 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.65§1 kk, art.165§1 pkt 5 kk w zb. z art.13§1 kk w zw. z art.148§1 kk w zb. z art.156§1 pkt 2 kk w zb. z art.148§1 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk w zw. z art.4§1 kk, art.282 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.258§2 kk

3/.J. K. (1) oskarżonemu z art.56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.263§2 kk w zw. z art.65§1 kk (x2), art.258§2 kk

4/.M. S. (1) oskarżonemu z art.56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4§1 kk w zw. z art. 65§1 kk, art.13§1 kk w zw. z art.282 kk w zw. z art.65§1 kk, art.279§1 kk, art.280§1 kk, art.258§2 kk

5/.N. S. oskarżonego art.282 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk (x3), art.258§2 kk

6/.R. Z. oskarżonemu z art.282 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.252§1 kk w zb. z art.189§2 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.43 ust 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.258§2 kk w zw. z art.4§1 kk

7/.M. T. (1) oskarżonemu art.282 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art 4§1 kk, art.252§1 kk w zb. z art.189§2 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.189§2 kk w zb. z art.282 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.263§2 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.258§2 kk

8/.J. Al (...) oskarżonemu z art.252§1 kk w zb. z art.189§2 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk

9/.G. P. oskarżonemu z art.282 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk (x3), art.43 ust 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art 65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.43 ust 1 i 3 w/w ustawy z dnia 24.04.1997 r. w zw. z art.4§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.263§2 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.258§2 kk

10/.M. P. (1) oskarżonemu z art.282 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk (x3), art.258§2 kk

11/.M. P. (2) oskarżonemu art.282 kk w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk (x2), art.56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.z art.4§1 kk, art.258§2 kk w zw. z art.4§1 kk

12/.W. K. oskarżonemu z art.43 ust 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 kk w zw. z art.4§1 kk, art.13§1 kk w zw. z art.282 kk w zw. z art. 65 kk, z art.258§2 kk

13/.T. G. (1) oskarżonemu z art.258§2 kk w zw. z art.4§1 kk

14.T. G. (2) oskarżonego z art.62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz prokuratora odnośnie oskarżonych ad. 1, 2 i 8

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 kwietnia 2013 r. sygn. VIII K 236/09

na mocy art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w ten sposób, że w części wstępnej zaskarżonego wyroku zamiast punktu „XXXII” wpisuje „XXXI”;

1.odnośnie oskarżonego F. S.

1.zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a/. uchyla orzeczenie o karach łącznych;

b/. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 1 aktu oskarżenia ustala początkowy czas popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 258 § 2 kk na miesiąc styczeń 2002 r., nadto obniża orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do 5 (pięciu) lat;

c/. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 2 aktu oskarżenia uznaje oskarżonego za winnego tego, że latem 2001 r. w W. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu maszynowego (...), nadto amunicję do broni palnej, w tym 3 naboje do pistoletu maszynowego typu (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za tak przypisany czyn z mocy wyżej wskazanych przepisów skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

d/. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych w punktach 3 i 6 aktu oskarżenia i w tej części kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa;

e/. odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 4 i 5 zaskarżonego wyroku w ich opisie zwrot „nabywał” zastępuje zwrotem „przyjmował”, a przestępstwa te stanowią jeden czyn ciągle kwalifikowany z art. 291§ 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za tak przypisany czyn skazuje oskarżonego z mocy wyżej wymienionych przepisów oraz art. 33 § 2 kk i wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 300 (trzystu) złotych;

f/.w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 7 zaskarżonego wyroku podwyższa orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat;

g/.odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutu 9 aktu oskarżenia (pkt 9 wyroku) przyjmuje za początkowy okres popełnienia przestępstwa miesiąc marzec 2004 r. a nadto w jego opisie zwrot „nabywał” zastępuje zwrotem „przyjmował”;

h/. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 8 oraz w punkcie 11 w ramach zarzutu 16 aktu oskarżenia i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 300 (trzystu) złotych;

4. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 15 lipca 2010 r. i od dnia 31.05.2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.

II. odnośnie oskarżonego P. S. (1)

1. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a/. uchyla orzeczenie o karach łącznych;

b/. w zakresie czynu zarzucanego w punkcie 9 aktu oskarżenia uznaje oskarżonego za winnego tego, że w miesiącu marcu 2004 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym F. S. przyjął od ustalonych osób pieniądze w kwocie 2000zł. wiedząc, że pochodzą z przestępstwa w postaci wymuszenia rozbójniczego na osobach handlujących na terenie bazaru (...) w W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i z mocy tychże przepisów oraz art. 33 § 2 kk skazuje oskarżonego na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

c/. odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem w punkcie 16 w ramach zarzutów 11,12,13 aktu oskarżenia, w punkcie 18 w ramach zarzutu 14 aktu oraz czynu zarzucanego w punkcie 15 aktu oskarżenia uchyla zaskarżony wyrok, a także orzeczenie z punktu 17 wyroku, i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

d/. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 26 czerwca 2008 r. i od dnia 26 czerwca 2010 r. do 5 grudnia 2010 r.

III. odnośnie oskarżonego J. K. (1)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a/. uchyla orzeczenie o karze łącznej

b/. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 22 zaskarżonego wyroku w ramach 16 zarzutu aktu oskarżenia uznaje oskarżonego za winnego tego, że w drugim kwartale 2007 r. w W. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w ten sposób, że dwukrotnie sprzedał ustalonej osobie po 100 g heroiny działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii tekst pierwotny w zw. z art. 65 § 1 kk i na mocy tychże przepisów skazuje oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100(stu) złotych;

c/. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 17 aktu oskarżenia i w tej części kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa;

d/. odnośnie czynu przypisanego w punkcie 25 zaskarżonego wyroku z art. 258 § 2 kk obniża orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do lat 3(trzech) lat;

2.w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3.na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 19 maja 2008 r., od dnia 28 czerwca 2008 r. do dnia 1 lipca 2010 r. i od dnia 24 marca 2011 r. do dnia 29 czerwca 2012 r.

IV. odnośnie oskarżonego M. S. (1)

1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a/.uchyla orzeczenie o karach łącznych;

b/.w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 24 aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w okresie od początku 2004 r. do kwietnia 2007 r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, takich jak wymuszenia rozbójnicze, obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi tj. czynu z art. 258 § 1 kk i za to z mocy tego przepisu skazuje oskarżonego na karę 2(dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1i 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywny 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

4. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 14 grudnia 2011 r.

V. odnośnie oskarżonego N. S. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

VI. odnośnie oskarżonego R. Z.

1/.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a/.uchyla orzeczenie o karach łącznych;

b/. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 41 (pkt 29 aktu oskarżenia) eliminuje z przyjętej kwalifikacji prawnej czynu i podstawy wymiaru kary art. 65 kk i art. 4 § 1 kk, a w ich miejsce i jako podstawę skazania przyjmuje art. 65 § 1 kk;

c/. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 42 zaskarżonego wyroku (pkt 30 aktu oskarżenia) eliminuje z jego opisu imię i nazwisko M. T. (1), nadto przyjmuje, że czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk dyspozycje przepisów art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk teksty pierwotne w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i przepisy te stanowią podstawę skazania, zaś podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności stanowią – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – art. 252 § 1 kk w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 11 § 3 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk, i na ich podstawie wymierza oskarżonemu karę 2(dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

d/. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 31 aktu oskarżenia (pkt 43 wyroku) przyjmuje, że czyn ten wyczerpuje przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 65 § 1 kk i przepisy te stanowią podstawę prawną skazania oskarżonego i wymiaru kary;

e/.odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 44 zaskarżonego wyroku (zarzut 32 aktu oskarżenia) przyjmuje za początek czasokresu popełnienia przestępstwa sierpień 2001 r.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat i grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60(sześćdziesięciu) złotych;

4. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 30 października 2011 r.

VII. odnośnie oskarżonego M. T. (1)

1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a/.uchyla orzeczenie o karach łącznych;

b/.w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 47 zaskarżonego wyroku w ramach zarzutu 29 aktu oskarżenia eliminuje z przyjętej kwalifikacji prawnej i podstawy wymiaru kary art. 65 kk i art. 4 § 1 kk, a w ich miejsce przyjmuje art. 65 § 1 kk;

c/.odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 48 zaskarżonego wyroku w ramach 30 zarzutu aktu oskarżenia i w punkcie 49 zaskarżonego wyroku w ramach 33 zarzutu aktu oskarżenia uchyla zaskarżony wyrok i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

d/.uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 34 aktu oskarżenia i w tej części kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa;

e/.w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 51 zaskarżonego wyroku w ramach zarzutu 35 aktu oskarżenia przyjmuje, że oskarżony uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości, jednocześnie eliminując zwroty dotyczące substancji psychotropowej;

f/.odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 52 zaskarżonego wyroku (36 zarzut a/o) przyjmuje za początek czasokresu popełnienia przestępstwa sierpień 2001 r., nadto orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do 3(trzech) lat;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3.na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

IV. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 października 2008 r. do dnia 15 grudnia 2011 r.

VIII. odnośnie oskarżonego I. Al (...)

1.zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 55 w ramach zarzutu 30 aktu oskarżenia ustala, że czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk dyspozycje przepisów art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk teksty pierwotne w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i przepisy te stanowią podstawę skazania, zaś podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności stanowi, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, art. 252 § 1 kk w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i stosując

art. 60 § 4 i § 6 pkt 3 kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat;

2. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy.

IX. odnośnie oskarżonego G. P.

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a/. uchyla orzeczenie o karach łącznych;

b/. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 63, 64, 65 zaskarżonego wyroku (pkt 41, 42, 43 aktu oskarżenia) kwalifikuje każdy z nich z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i z mocy tych przepisów skazuje oskarżonego wymierzając na ich podstawie oraz na podstawie art. 33 § 2 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk jedną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

c/. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 66 i 67 zaskarżonego wyroku (zarzut 44 i 45 aktu oskarżenia) przyjmuje kwalifikację prawną przypisanych czynów oraz jako podstawę wymiaru kary przepisy, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w pierwotnym brzmieniu w zw. z art. 65 § 1 kk;

d/. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 68 zaskarżonego wyroku (zarzut 46 aktu oskarżenia) eliminuje z przyjętej kwalifikacji prawnej i podstawy wymiaru kary art. 65 kk i art. 4 § 1 kk, a w ich miejsce przyjmuje art. 65 § 1 kk;

e/. odnośnie czynu z art. 258 § 2 kk przypisanego oskarżonemu w punkcie 69 zaskarżonego wyroku przyjmuje za początek czasokresu popełnienia przestępstwa miesiąc sierpień 2001 r.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. na mocy art. 91 § 2 kk w zw. z art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

4. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 października 2008 r. do dnia 15 grudnia 2011 r.

X. odnośnie M. P. (1) uchyla zaskarżony wyrok i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

XI. odnośnie oskarżonego M. P. (2)

1. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a/. uchyla orzeczenie o karach łącznych;

b/. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 77 i 79 zaskarżonego wyroku w ramach 41 i 43 zarzutu aktu oskarżenia kwalifikuje każdy z nich z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i z mocy tych przepisów skazuje oskarżonego wymierzając na ich podstawie oraz na podstawie art. 33 § 2 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk jedną karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

c/. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 49 aktu oskarżenia (pkt 80 zaskarżonego wyroku) uznaje oskarżonego za winnego tego, że jesienią 2001 r. w W. wbrew przepisom ustawy posiadał w znacznej ilości środki odurzające w postaci 300 g kokainy, 500 g marihuany oraz środki psychotropowe w postaci 500 g amfetaminy, tj. czynu – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii tekst pierwotny i za czyn ten z mocy wymienionych przepisów skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności i grzywny 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100(stu)złotych;

d/.w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 50 aktu oskarżenia (punkt 81 wyroku) uznaje, że oskarżony w okresie od sierpnia 2001 r. do kwietnia 2002 r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, co stanowi przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk czyn z art. 258 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą z dnia 1 maja 2004 r. i w tym zakresie postępowanie karne na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpz umarza, kosztami postępowania w sprawie obciążając Skarb Państwa;

2.w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3.na mocy art. 91 § 2 kk w zw. z art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 120 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

4.na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 4 (czterech) lat;

5.na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 października 2008 r. do dnia 20 grudnia 2008 r. uznając tę karę za wykonaną.

XII. odnośnie oskarżonego W. K.

1.zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a/. uchyla orzeczenie o karach łącznych;

b/.w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 89 zaskarżonego wyroku w ramach 52 zarzutu aktu oskarżenia przyjmuje, że czyn ten wyczerpuje przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 65 § 1 kk i przepisy te stanowią podstawę prawną skazania oskarżonego i wymiaru kary;

c/. odnośnie czynu z art. 258 § 2 kk przypisanego oskarżonemu w punkcie 91 zaskarżonego wyroku przyjmuje za początek czasokresu popełnienia przestępstwa miesiąc sierpień 2001 r., nadto orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności obniża do lat 3 (trzech);

d/. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 53 aktu oskarżenia (pkt 90 wyroku) zaskarżony wyrok w tej części uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

2.w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3.na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 15 grudnia 2011 r.

XIII. odnośnie oskarżonego T. G. (1) uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. odnośnie czynu zarzucanego z art. 258 § 2 kk i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

XIV.odnośnie oskarżonego T. G. (2) uchyla wyrok w zaskarżonej części i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie w zakresie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii umarza; kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa.

XV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za obie instancje od oskarżonych: F. S. kwotę 9600 zł, P. S. (1) 1180 zł, J. K. (1) 1400 zł, M. S. (1) 2800 zł, R. Z. 2200 zł, M. T. (1) 1120zł, I. Al (...) 630 zł, G. P. i W. K. po 2400 zł, M. P. (2) 2700 zł. oraz obciąża ich wydatkami za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, za wyjątkiem oskarżonego I. Al (...) co do którego tymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

XVI.zasądza od Skarbu Państwa za obronę z urzędu pełnioną w postępowaniu odwoławczym wynagrodzenie w kwocie po 885,60 w tym po 23 %VAT, na rzecz adwokatów: K. P., A. S. (1), J. D., K. K. (1) oraz kwotę 738 zł, w tym 23% VAT, na rzecz adw. R. W. za obronę z urzędu oskarżonego P. S. (1) w postępowaniu odwoławczym dniu 26 listopada 2014 r.

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia skierowanym do Sądu Okręgowego w Warszawie zostali oskarżeni:

1. **F. S.** o to, że:

I. w okresie od co najmniej połowy 2001r. do lutego 2008r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

II. latem 2001r. w W. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu maszynowego typu (...), pistoletu typu (...) pistoletu maszynowego typu K. oraz różnego rodzaju amunicję do broni palnej w ilości ok. 100 sztuk, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w grudniu 2001r. w W. działając w zamiarze, aby P. K. ps. (...), J. G. ps. (...), G. L. ps. (...), A. S. (2) ps. (...), K. S. ps. (...) doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem osoby handlujące na terenie korony S. (...) w W. telefonami komórkowymi, akcesoriami do telefonów komórkowych, radiami ułatwił im popełnienie takiego przestępstwa w ten sposób, że wskazał im trzy stoiska handlowe, od których właściciele mieli żądać pieniędzy oraz ostrzegł ich o nadchodzącym patrolu policji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w okresie od lutego 2006r. do maja 2006r. w W. działając wspólnie i porozumieniu z M. K. (1) ps. (...), w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem przyjmował co miesiąc od R. B. (1) ps. (...) pieniądze w kwocie od 20.000 zł w lutym 2006r., a następnie w marcu, kwietniu i maju 2006r. w kwotach niższych od 20.000 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wprowadzania do obrotu narkotyków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. w okresie od lutego 2006r. do maja 2006r. w W. działając wspólnie i porozumieniu z M. K. (1) ps. (...), w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem przyjmował co miesiąc od R. B. (1) ps. (...) pieniądze w kwocie od 4.000 zł w lutym 2006r., a następnie w marcu i kwietniu 2006r. w kwocie pomiędzy 4.000 zł a 1.500 zł oraz w maju 2006r. w kwocie 1.500 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wymuszeń rozbójniczych dokonywanych

na osobach handlujących na terenie bazaru (...) w W. oraz osób zajmujących się zawodowo holowaniem pojazdów, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w okresie od wiosny 2004r. do września 2005r. i od lutego 2006r. do maja 2006r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego i środków psychotropowych w postaci marihuany, amfetaminy i tabletek ecstazy w ten sposób, że sprzedawał R. B. (1) ps. (...) wskazane narkotyki w ilości łącznej kilkudziesięciu kilogramów w celu dalszej odsprzedaży narkotyku przez P. K., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w styczniu lub lutym 2007r. w W. działając w formie sprawstwa kierowniczego i w zamiarze udaremnienia postępowania karnego prowadzonego w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie VI Wydział ds. Przestępczości Zorganizowanej sygn. VI Ds. 153/05 p-ko m.in. zatrzymanym w dniu 13 grudnia 2006r. podejrzanym R. G. (1) ps. (...), A. G. (1) i innym, pomagał podejrzanym uniknąć odpowiedzialności karnej w ten sposób, że polecił J. P. ps. (...) uzyskać fotografię świadka koronnego M. K. (2), a następnie okazać ją W. Z. (1), aby ten w świadku koronnym rozpoznał osobę, która do niego strzelała w dniu 12.08.2000r. w W. oraz złożył takie nieprawdziwe zeznania obciążające świadka koronnego M. K. (2) o usiłowanie dokonania zabójstwa przy użyciu broni palnej, co miało skutkować utratą przez M. K. (2) statusu świadka koronnego,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k.

VIII. w 2006r. w W. działając w celu udaremnienia postępowania karnego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową Warszawa Ochota pod sygn. 1Ds 579/05/1 prowadzonego w sprawie pozbawienia w dniu 26 listopada 2003r. w W. przy użyciu broni palnej życia M. D. oraz usiłowania pozbawienia w dniu 26.11.2003r. w W. przy użyciu broni palnej życia D. K. (1) podżegał R. G. (1) ps. (...) do nakłonienia D. K. (1), aby w toku czynności procesowych zataił swoją wiedzę odnośnie sprawców wskazanego przestępstwa, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto ***F. S.*** i

2.P. S. (1) o to, że:

IX. w okresie od grudnia 2003r. do grudnia 2004r. w W. działając wspólnie i porozumieniu, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem przyjmowali co miesiąc od A. G. (1) i R. G. (1) ps. (...) pieniądze w kwocie od. 2.000 zł do 3.000 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wymuszeń rozbójniczych dokonywanych na osobach handlujących na terenie bazaru (...) w W., przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

X. w połowie 2005r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z grupą około 3 mężczyzn używając przemocy w postaci uderzenia pięścią w twarz oraz kopania po całym ciele usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki S. (...) na szkodę E. G. jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto **P. S. (1)** o to, że:

XI. w dniu 26 listopada 2003r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z E. N. ps. (...) sprowadził niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób w ten sposób, że w miejscu publicznym przy skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...)r. oddał w kierunku D. K. (1) i M. D. co najmniej 21 strzałów z broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...) złożonego samodzielnie z elementów produkcji fabrycznej pochodzących od pistoletów maszynowych (...) oraz (...) wyposażonego w tłumik huków produkcji samodzielnej, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 165 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XII. w dniu 26 listopada 2003r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z E. N. ps. (...) w zamiarze pozbawienia życia D. K. (1) oddał w jego kierunku 21 strzałów z broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...) złożonego samodzielnie z elementów produkcji fabrycznej pochodzących od pistoletów maszynowych (...) oraz (...) wyposażonego w tłumik huków produkcji samodzielnej powodując u pokrzywdzonego obrażenia w postaci licznych ran postrzałowych klatki piersiowej, jamy brzusznej i kończyn górnych, ze złamaniem kości ramieniowej lewej, złamaniem 1 żebra po lewej stronie klatki piersiowej, wielołamowym złamaniem tylnej części lewej kości biodrowej, złamaniem dalszych nasad kości przedramienia prawego, uszkodzenia nerwu kulszowego i udowego lewego skutkujące stanem wstrząsu ogólnego pourazowego i ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, jednak zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na fakt, iż pokrzywdzony miał założoną kamizelkę kuloodporną, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIII. w dniu 26 listopada 2003r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z E. N. ps. (...) w zamiarze pozbawienia życia M. D. oddał w jego kierunku 21 strzałów z broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...) złożonego samodzielnie z elementów produkcji fabrycznej pochodzących od pistoletów maszynowych (...) oraz (...) wyposażonego w tłumik huków produkcji samodzielnej powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci licznych przestrzelin brzucha i okolicy lędźwiowej lewej z wielokrotnym przedziurawieniem jelita cienkiego i jelita grubego i rozerwaniem nerki lewej skutkujące wstrząsem septycznym, a w następstwie zgon M. D. w dniu 5 stycznia 2004r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIV. w okresie od co najmniej stycznia 2001r. do czerwca 2003r. w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą zamachu na życie i zdrowie lub gwałtownego zamachu na mienie M. L. i P. Ł. prowadzących komis samochodowy siedzibą w W. przy ul. (...) doprowadził pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 500 zł miesięcznie na łączną kwotę niemniejszą niż 15.000 złotych, przy czym z zarzucanego przestępstwa uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XV. w okresie od co najmniej października 2003r. do lutego 2007r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

a nadto **F. S. i**

3. **J. K. (1)** o to, że:

XVI. w okresie od października 2006r. do grudnia 2006 lub stycznia 2007r. oraz w okresie od kwietnia 2007r. do czerwca 2007r. w W. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brali udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego i środka psychotropowego w postaci heroiny i amfetaminy w ten sposób, że za pośrednictwem M. S. (2) przekazywali Z. C. ps. (...) narkotyk W postaci co najmniej 1,5 kilograma heroiny i 1 kilograma amfetaminy oraz trzykrotnie sprzedali M. S. (2) narkotyki w postaci łącznie 300 gram heroiny, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

oraz **J. K. (1)**, o to że:

XVII. w lutym lub marcu 2006r. w W. i M. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu maszynowego nieustalonego typu oraz pistoletu nieustalonego typu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XVIII. w bliżej nieustalonym dniu na przełomie miesięcy czerwca i lipca 2007r. w W. bez wymaganego prawem zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu maszynowego K. bez magazynka, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIX. w okresie od co najmniej lutego lub marca 2006r. do 5 lutego 2008r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

a nadto

4. **M. S. (1)** o to, że:

XX. latem 2004r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środka psychotropowego w postaci 3.000 sztuk tabletek ekstazy w ten sposób, że nabył wskazany narkotyk od T. S. ps. (...) w celu dalszej odsprzedaży narkotyku, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXI. w kwietniu 2007r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie M. B. (1) polegającego na podpaleniu samochodów - lawet holowniczych pokrzywdzonego zażądał od pokrzywdzonego przekazywania mu 400 Euro miesięcznie jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXII. w nocy z 8/9 lutego 2000r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. i B. L. dokonał włamania do pawilonu nr (...) przy ul. (...) poprzez wybitcie otworu w ścianie pawilon, skąd zabrał w celu przywłaszczenia kosmetyki o łącznej wartości ok. 15.000 zł na szkodę M. Ś. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

XXIII. w dniu 4 grudnia 1999r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie w porozumieniu z A. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością dokumentów, kluczy oraz pieniędzy w kwocie 1500 zł i 10 USD o łącznej wartości 2000 zł na szkodę M. O. stosując wobec pokrzywdzonej przemoc w postaci szarpania oraz podcięcia nóg powodując upadek pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

XXIV. w okresie od co najmniej początku 2004r. do kwietnia 2007r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

nadto

5.N. S. o to, że:

XXV. w okresie od marca do kwietnia 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi agencji towarzyskiej mieszczącej się przy ul. (...) W. zmusił pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 400 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXVI. w okresie od stycznia do lutego 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi agencji towarzyskiej mieszczącej się przy ul. (...) w W. zmusił pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 100 USD od każdej zatrudnionej w agencji kobiety miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXVII. w okresie przez 2001r., przy czym w jednym miesiącu letnim wspólnie i w porozumieniu z P. K. ps. (...) i A. K. ps. (...), w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi agencji towarzyskiej mieszczącej się przy ul. (...) w W. zmusił pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 100 USD od każdej zatrudnionej w agencji kobiety miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXVIII. od połowy 2001r. do 5 lutego 2008r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak

wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

a nadto

6.R. Z. oraz 7. M. T. (1) o to, że:

XXIX. w styczniu 2002r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i porozumieniu z P. K. ps. (...), P. S. (2) ps. (...), A. K. ps. (...) groźbą zamachu na życie i zdrowie doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie ok. 100 - 200 USD od każdej z trzech nieustalonych osób handlujących na terenie korony S. (...) w W. telefonami komórkowymi, akcesoriami do telefonów komórkowych, radiami, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, ***tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.***

oraz ***R. Z., M. T. (1)*** i

8. I. AL. (...) o to, że:

XXX. w 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. ps. (...), A. S. (2) ps. (...), K. S. ps. (...), P. K. ps. (...) i P. S. (2) ps. (...) i wzięli zakładnika w osobie rosyjskojęzycznego, nieustalonego imiennie pracownika warsztatu samochodowego mieszczącego się na posesji nr (...) w W. gm. G., przetrzymywał go w pubie (...) mieszczącego się w(...) w W., gdzie pobili pokrzywdzonego działając w celu zmuszenia właściciela warsztatu samochodowego do przekazania pieniędzy w zamian za uwolnienie pokrzywdzonego, przy czym pozbawienie wolności pokrzywdzonego łączyło się z jego szczególnym udręczeniem i czynu dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto ***R. Z.*** o to, że:

XXXI. w okresie od przełomu 2002 i 2003 roku do listopada 2003r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci kokainy i marihuany w ten sposób, że co najmniej 10 - krotnie nabył od M. J. (1) kokainę w łącznej ilości 0,5 kilograma oraz co najmniej 2 kilogramy marihuany w celu dalszej odsprzedaży narkotyku, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXXII. w okresie od połowy czerwca 2001r. do ok. 2004r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

a nadto ***M. T. (1)*** o to, że:

XXXIII. początkiem kwietnia 2002r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z P. K. ps. (...), P. S. (2) ps. (...), T. K. ps. (...), M. B. (2) ps. (...), A. K. ps. (...) i innymi osobami przemocą polegającą na pozbawieniu wolności, które wiązało się ze szczególnym udręczeniem polegającym na pobiciu pokrzywdzonego kijem baseballowym, doprowadził mężczyznę o imieniu M. i ps. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w

postaci pieniędzy w kwocie 70.000 zł, przy czym czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXXIV. w kwietniu 2004r. w W. bez wymaganego prawem zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu maszynowego (...) **tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.**

XXXV. w pierwszej połowie 2006r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział we wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że przekazał M. K. (3) ps. (...) celem dalszej odsprzedaży substancję psychotropową w ilości co najmniej 100 gram kokainy oraz w tym celu przyjął od M. K. (3) ps. (...) środek odurzający w ilości 2 kilogramów marihuany, przy czym czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, **tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

XXXVI. w okresie od połowy 2001r. do co najmniej pierwszej połowy 2006r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

a nadto **I. Al (...)** o to, że:

XXXVII. w bliżej nieustalonym okresie w 2001r, jednak nie później niż do dnia 24 października 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci ok. 400 gram kokainy w ten sposób, że przyjął wskazany narkotyk od nieustalonej osoby, a następnie po jego rozważeniu na porcje po 1 gram każda wprowadził środek odurzający do dalszego obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXXVIII. w okresie od końca 2000r. do początku lata 2001r. w W. bez wymaganego prawem pozwolenia posiadał pistolet maszynowy (...) wraz z tłumikiem i dwoma magazynkami z amunicją, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXXIX. początkiem 2001r. w okresie zimowym w W. bez wymaganego prawem pozwolenia posiadał pistolet typu (...),

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

XL. w okresie od końca lata 2001r. do 24 października 2001r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

oraz

9. **G. P.**, 10. **M. P. (1)**, 11. **M. P. (2)** o to, że:

XLII. w okresie od połowy 2001r. do października 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. ps. (...) i M. P. (3) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie dwóm współwłaścicielom punktu (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W. zmusili pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 200 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XLIII. w okresie od połowy 2001r. do października 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. ps. (...) i M. P. (3) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi punktu gastronomicznego (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W. zmusili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 200 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, ***tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.***

XLIII. w okresie od połowy 2001r. do października 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. ps. (...) i M. P. (3) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi punktu gastronomicznego(...) - kuchnia arabska mieszczącego się M. w W. zmusili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 100 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto **G. P.** o to, że:

XLIV. w drugiej połowie 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) ps. (...) brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego i substancji psychotropowych w postaci marihuany, amfetaminy i tabletek ecstazy o łącznej wadze 1 kilograma w ten sposób, że nabył od M. C. (1) wskazany narkotyk w celu dalszej odsprzedaży narkotyku, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XLV. w okresie od przełomu 2002 i 2003r. do końca 2004r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci heroiny, kokainy i marihuany w ten sposób, że nabył od M. J. (1) wskazane narkotyki w ilościach łącznych niemniej niż 400 gram heroiny, niemniej niż 200 gram kokainy oraz ok. 2 kilogramów marihuany w celu dalszej odsprzedaży narkotyków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XLVI. w lutym 2002r. w W. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu maszynowego (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XLVII. od połowy 2001r. do końca 2004r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

oraz **M. P. (1)** o to, że:

XLVIII. od połowy 2001r. do marca 2002r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

oraz **M. P. (2)** o to, że:

XLIX. w 2001r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy i marihuany oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabył wskazane narkotyki w ilościach łącznych nie mniej niż 300 gram kokainy, nie mniej niż 0,5 kilograma marihuany oraz niemniej niż 0,5 kilograma amfetaminy w celu dalszej odsprzedaży narkotyków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

L. w okresie od połowy 2001r. do co najmniej kwietnia 2002r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach;

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

oraz 12. **W. K.**, 13. **T. G. (1)** o to, że:

LI. latem 2002r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i porozumieniu grożąc zamachem na życie i zdrowie oraz gwałtownym zamachem na mienie usiłowali doprowadzić Z. P. - właścicielkę sklepu o nazwie (...) mieszczącego się przy ul. ul. (...) w W. - do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w nieustalonej kwocie płaconej w odstępach miesięcznych, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

oraz **W. K.** o to, że:

LII. w okresie 2001r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środka .odurzającego w postaci kokainy w ten sposób, że dwukrotnie nabył od A. K. wskazane narkotyki w ilościach po 100 gram każdorazowo w celu dalszej odsprzedaży narkotyku, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LIII. w dniu 11 stycznia 2008r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą pozbawienia życia usiłował doprowadzić W. Z. (2) - prowadzącego działalność gospodarczą O. (...) w W. - do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5.000 Euro, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

LIV. w okresie połowy 2001r. do marca 2007r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

T. G. (1) o to, że:

LV. w okresie od czerwca 2007r. do 4 listopada 2007r. w W. działając z góry powziętym zamiarem groził M. K. (4) pobiciem i pozbawieniem życia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

LVI. od połowy 2001r. do około 2004r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

a nadto 14. T. G. (2) o to, że:

LVII. w okresie 2004 lub 2005r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci kokainy w ten sposób, że nabył od M. J. (1) wskazany narkotyk w ilościach łącznych 50 gram w celu dalszej odsprzedaży narkotyku,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LVIII. w okresie od co najmniej marca/kwietnia 2003r. do co najmniej listopada 2003r. w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. S. ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia, zabójstwa oraz obrót substancjami odurzającymi i psychotropowymi w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 r. sygn. akt VIII K 236/09 orzekł:

oskarżonego F. S. uznał za winnego:

1. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt I, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. i za to na podst. art. 258 § 2 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności,

2. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt II stanowiącego przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu - art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na

podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

3. w ramach czynu zarzucanego mu, opisanego wyżej w pkt III za winnego tego, że na początku października 2001r. w W. działając w zamiarze, aby inne ustalone osoby doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem osoby handlujące na terenie korony S.

(...) w W. telefonami komórkowymi, akcesoriami do telefonów komórkowych, radiami, ułatwił im popełnienie takiego przestępstwa w ten sposób, że wskazał im trzy stoiska handlowe, od których właściciele mieli żądać pieniędzy oraz ostrzegł ich o nadchodzącym patrolu Policji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

4. w ramach czynu zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt IV za winnego tego, że: w okresie od lutego 2006r. do maja 2006r. w W.

działając wspólnie i porozumieniu z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem nabywał co miesiąc od innej ustalonej osoby pieniądze kwocie od 20.000 zł w lutym 2006r., a następnie w marcu, kwietniu i maju 2006r. w kwotach niższych od 20.000 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wprowadzania do obrotu narkotyków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, to jest popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 300 złotych.

5. w ramach czynu zarzucanego mu, opisanego wyżej w pkt V tego, że w okresie od lutego 2006r. do maja 2006r. w W. działając wspólnie i porozumieniu z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem nabywał co miesiąc od innej ustalonej osoby pieniądze w kwocie od 4.000 zł w lutym 2006r., a następnie w marcu i kwietniu 2006r. w kwocie pomiędzy 4.000 zł a 1.500 zł oraz w maju 2006r. w kwocie 1.500 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wymuszeń rozbójniczych dokonywanych na osobach handlujących na terenie bazaru (...) w W. oraz osób zajmujących się zawodowo holowaniem pojazdów, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, to jest popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 300 złotych.

6. w ramach zarzucanego mu, wyżej opisanego w pkt VI czynu tego, że w okresie od wiosny 2004r. do września 2005r. i od lutego 2006r. do maja 2006r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego i środków psychotropowych w postaci marihuany, amfetaminy i tabletek ekstazy w ten sposób, że sprzedawał innej ustalonej osobie wskazane narkotyki w ilości łącznej kilkudziesięciu kilogramów w celu dalszej odsprzedaży narkotyku przez tę samą ustaloną osobę, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podst. art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 300 złotych.

7. popełnienia czynu opisanego w pkt VII, z tym że ustalił, iż czynu tego dopuścił się nie wcześniej niż w styczniu i nie później niż w lutym 2007 roku, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

8. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt VIII, z tym, że ustalił iż czynu dopuścił się latem 2004 roku, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

9. w ramach czynu zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt IX tego, że: w okresie od grudnia 2003r. do grudnia 2004r. w W. działając wspólnie i porozumieniu z P. S. (1), w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem nabywał co miesiąc od ustalonych osób pieniądze w kwocie od 2.000 zł do 3.000 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wymuszeń rozbójniczych dokonywanych na osobach handlujących na terenie bazaru(...) w W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 300 złotych.

10. uniewinnił oskarżonego F. S. od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt X.

11. w ramach czynu zarzucanego mu, wyżej opisanego w pkt XVI tego, że w okresie od października 2006r. do stycznia 2007r. oraz w okresie od kwietnia 2007r. do czerwca 2007r. w W. wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) i innymi osobami brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci heroiny w ten sposób, że za pośrednictwem ustalonej osoby przekazywali ustalonej osobie narkotyk w postaci co najmniej 1,5 kilograma heroiny oraz dwukrotnie sprzedali ustalonej osobie narkotyki w postaci łącznie 200 gramów heroiny, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 300 złotych.

12. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych wymierzył F. S. karę łączną 11 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 400 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 300 złotych.

13. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu F. S. okres tymczasowego aresztowania od 5 lutego 2008 roku do 31 grudnia 2012 roku.

14. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego w ramach czynu zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt IX tego, że: w okresie od grudnia 2003r. do grudnia 2004r. w W. działając wspólnie i porozumieniu z F. S., w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem nabywał co miesiąc od ustalonych osób pieniądze w kwocie od 2.000 zł do 3.000 zł wiedząc, że wskazane pieniądze pochodzą z przestępstwa wymuszeń rozbójniczych dokonywanych na osobach handlujących na terenie bazaru (...) w W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

15. uniewinnił, oskarżonego P. S. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt X.

16. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego w ramach czynów zarzucanych mu opisanych wyżej w pkt XI, XII i XIII tego, że w dniu 26 listopada 2003r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą sprowadził niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób w ten sposób, że w miejscu publicznym przy skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...)r. oddał w kierunku D. K. (1) i M. D. co najmniej 2 strzałów z

broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...) złożonego samodzielnie z elementów produkcji fabrycznej pochodzących od pistoletów maszynowych(...) oraz(...) wyposażonego w tłumik huków produkcji samodzielnej, działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia D. K. (1), powodując u pokrzywdzonego obrażenia w postaci licznych ran postrzałowych klatki piersiowej, jamy brzusznej i kończyn górnych, ze złamaniem kości ramieniowej lewej, złamaniem 1 żebra po lewej stronie klatki piersiowej, wielołamowym złamaniem tylnej części lewej kości biodrowej, złamaniem dalszych nasad kości przedramienia prawego, uszkodzenia nerwu kulszowego i udowego lewego skutkujące stanem wstrząsu ogólnego pourazowego i ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, jednak zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na fakt, iż pokrzywdzony miał założoną kamizelkę kuloodporną, ponadto działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. D., powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci licznych przestrzelin brzucha i okolicy lędźwiowej lewej z wielokrotnym przedziurawieniem jelita cienkiego i jelita grubego i rozerwaniem nerki lewej skutkujące wstrząs septyczny, a w następstwie zgon M. D. w dniu 5 stycznia 2004r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. o czyn z art. 165 § 1 pkt 5 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w okresie od 23 kwietnia 2009r. do 23 marca 2011r. i za to na podst. art. 148 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w okresie od 23 kwietnia 2009r. do 23 marca 2011r. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności.

17. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego P. S. (1) na rzecz (...) Zakładu (...) na (...) SA kwotę 3.300 złotych tytułem naprawienia szkody w związku ze śmiercią M. D..

18. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XIV, stanowiącego przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

19. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XV, stanowiącego przestępstwo z art. z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności.

20. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych wymierzył P. S. (1) karę łączną 15 lat pozbawienia wolności oraz grzywny 150 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

21. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. S. (1) okres tymczasowego aresztowania od 5 lutego 2008 roku do 30 kwietnia 2013 roku.

oskarżonego J. K. (1) uznał za winnego:

22. w ramach czynu zarzucanego mu, wyżej opisanego w pkt XVI tego, że w okresie od lutego 2007r. do czerwca 2007r. w W. wspólnie i w porozumieniu z F. S. i innymi osobami brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci heroiny w ten sposób, że dwukrotnie sprzedał ustalonej osobie narkotyki w postaci łącznie 200 gramów heroiny, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

23. popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XVII z tym, że ustala, iż czynu dopuścił się nie wcześniej niż w lutym, a nie później niż w marcu 2006 roku, co stanowi przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

24. popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XVIII stanowiącego przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

25. popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XIX z tym, że ustalił, iż czynu dopuścił się od co najmniej lutego 2006 roku do 5 lutego 2008 co stanowi przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności.

26. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu J. K. (1) karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.

27. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. K. (1) okres tymczasowego aresztowania od 5 lutego 2008 roku do 29 czerwca 2012 roku.

oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego:

28. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XX stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

29. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXI stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

30. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXII stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

31. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXIII stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

32. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXIV stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

33. na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu M. S. (1) orzekł karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

34. na podst. art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. S. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 5 lutego 2008 roku do 14 grudnia 2011 roku.

oskarżonego N. S. uznał za winnego:

35. w ramach zarzucanego mu wyżej opisanego w pkt XXV czynu tego, że w okresie od marca do kwietnia 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi agencji towarzyskiej mieszczącej się przy ul. (...) w W. zmusił pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 400 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

36. w ramach zarzucanego mu wyżej opisanego w pkt XXVI czynu tego, że w okresie od stycznia do lutego 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi agencji towarzyskiej mieszczącej się przy ul. (...) w W. zmusił pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 100 USD od każdej zatrudnionej w agencji kobiety miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

37. w ramach zarzucanego mu wyżej opisanego w pkt XXVII czynu tego, że w okresie przez 2001r., przy czym w jednym miesiącu letnim wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w W., działając celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi agencji towarzyskiej mieszczącej się przy ul. (...) w W. zmusił pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 100 USD od każdej zatrudnionej w agencji kobiety miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podst. art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

38. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXVIII stanowiącego przestępstwo z art. 258§ 2 k.k. i za to na podst. art. 258§ 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności.

39. na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzonych N. S. orzekł karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

40. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu N. S. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 5 lutego 2008 roku do 15 grudnia 2011 roku.

oskarżonego R. Z. uznał za winnego:

41. w ramach zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt XXIX czynu tego, że w styczniu 2002r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. T. (1) i innymi ustalonymi osobami groźbą zamachu na życie i zdrowie doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie ok. 100 - 200 USD od każdej z trzech nieustalonych osób handlujących na terenie korony S. (...)w W. telefonami komórkowymi, akcesoriami do telefonów komórkowych, radiami, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k.

w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzy mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

42. w ramach zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt XXX czynu tego, że: w 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. T. (1), I. Al (...) i innymi ustalonymi osobami wziął zakładnika w osobie rosyjskojęzycznego, nieustalonego imiennie pracownika warsztatu samochodowego mieszczącego się na posesji nr (...) w W. gm. G., przetrzymywał go w pubie (...) mieszczącym się w Al. (...) w W., gdzie pobili pokrzywdzonego działając w celu zmuszenia właściciela warsztatu samochodowego do przekazania pieniędzy w zamian za uwolnienie pokrzywdzonego, przy czym pozbawienie wolności pokrzywdzonego łączyło się z jego szczególnym udęczeniem i czynu dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

43. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXXI stanowiącego przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym po 01 września 1998 roku a przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym po 01 września 1998 roku a przed 01 maja 2004 r. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

44. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXXII stanowiącego przestępstwo z art. 258§ 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podst. art. 258§ 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

45. na podst. art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4§ 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzonych R. Z. orzekł karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

46. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu R. Z. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 5 lutego 2008 roku do 30 października 2011 roku.

oskarżonego M. T. (1) uznał za winnego:

47. w ramach zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt XXIX czynu tego, że w styczniu 2002r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i porozumieniu z R. Z. i innymi ustalonymi osobami groźbą zamachu na życie i zdrowie doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie ok. 100 - 200 USD od każdej z trzech nieustalonych osób handlujących na terenie korony S. (...) w W. telefonami komórkowymi, akcesoriami do telefonów komórkowych, radiami, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

48. w ramach zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt XXX czynu tego, że w 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z., I. Al (...) i innymi ustalonymi osobami wziął zakładnika w osobie rosyjskojęzycznego, nieustalonego imiennie pracownika warsztatu samochodowego mieszczącego się na posesji nr (...) w W. gm. G., przetrzymywał go w pubie (...) mieszczącego się w Al. (...) w W., gdzie pobili pokrzywdzonego działając w celu

zmuszenia właściciela warsztatu samochodowego do przekazania pieniędzy w zamian za uwolnienie pokrzywdzonego, przy czym pozbawienie wolności pokrzywdzonego łączyło się z jego szczególnym udrczeniem i czynu dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

49. w ramach zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt XXXIII czynu tego, że z początkiem kwietnia 2002r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami przemocą polegającą na pozbawieniu wolności, które wiązało się ze szczególnym udrczeniem polegającym na pobiciu pokrzywdzonego kijem baseballowym, doprowadził mężczyznę o imieniu M. i ps. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 70.000 zł, przy czym czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

50. zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XXXIV, z tym że ustalił, iż działał on w zorganizowanej grupie przestępczej, to jest popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

51. w ramach zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt XXXV czynu tego, że w pierwszej połowie 2006r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział we wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że przekazał ustalonej osobie celem dalszej odsprzedaży substancję psychotropową w ilości co najmniej 100 gramów kokainy oraz w tym celu przyjął od ustalonej osoby środek odurzający w ilości 2 kilogramów marihuany, przy czym czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

52. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XXXVI stanowiącego przestępstwo z art. 258§ 2 k.k. i za to na podst. art. 258§ 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności.

53. na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzonych M. T. (1) orzekł karę łączną 8 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych.

54. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. T. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 21 października 2008 roku do 15 grudnia 2011 roku.

55. oskarżonego I. Al. (...) uznał za winnego w ramach zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt XXX czynu tego, że: w 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z., M. T. (1) i innymi ustalonymi osobami wziął zakładnika w osobie rosyjskojęzycznego, nieustalonego imiennie pracownika warsztatu samochodowego mieszczącego się na posesji nr (...) w W. gm. G., przetrzymywał go w pubie (...) mieszczącego się w Al. (...) w

W., gdzie pobili pokrzywdzonego działając w celu zmuszenia właściciela warsztatu samochodowego do przekazania pieniędzy w zamian za uwolnienie pokrzywdzonego, przy czym pozbawienie wolności pokrzywdzonego łączyło się z jego szczególnym udręczeniem i czynu dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełniania czynu z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku przy zastosowaniu art. 60 § 4 i § 6 pkt 3) k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

56. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego I. Al (...) kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby 5 lat.

57. postępowanie o czyn zarzucony oskarżonemu I. Al (...) opisany wyżej w pkt XXXVII na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył.

58. uznał oskarżonego I. Al (...) za winnego popełnienia zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt XXXVIII czynu, z tym, że wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie, iż zarzucanego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, to jest popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 4 i § 6 pkt 4) k.k. wymierzył mu karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

59. uznał oskarżonego I. Al (...) za winnego popełnienia zarzucanego mu opisanego wyżej w pkt XXXIX czynu stanowiącego przestępstwo z art. 263 § 2 kk i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 4 i § 6 pkt 4) k.k. wymierzył mu karę grzywny 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

60. postępowanie o czyn zarzucony oskarżonemu I. Al (...) opisany wyżej w pkt XL na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył.

61. na podst. art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych wobec I. Al (...) jednostkowych kar grzywny wymierzył karę łączną 150 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

62. na podstawie art. 63§ 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu I. Al (...) okres tymczasowego aresztowania od 12 grudnia 2008 roku do 24 lutego 2009 roku, uznając tę karę za wykonaną w całości.

oskarżonego G. P. uznał za winnego:

63. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLI tego że w okresie od połowy 2001r. do października 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), M. P. (2) i innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie dwóm współwłaścicielom punktu (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W. zmusili pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 200 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

64. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLII tego, że w okresie od połowy 2001r. do października 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) i innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi punktu gastronomicznego (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W. zmusili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 200 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie

przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

65. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLIII tego, że w okresie od połowy 2001r. do października 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), M. P. (2) i innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi punktu gastronomicznego (...) -kuchnia arabska mieszczącego się na M. w W. zmusili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 100 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

66. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLIV tego, że w drugiej połowie 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego substancji psychotropowych w postaci marihuany, amfetaminy i tabletek ekstazy o łącznej wadze ok. 1 kilograma w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby wskazany narkotyk w celu dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym po 01 września 1998 roku a przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym po 01 września 1998 roku a przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

67. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLV tego, że w okresie od przełomu 2002 i 2003r. do końca 2004r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci heroiny, kokainy i marihuany w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby wskazane narkotyki w ilościach łącznych niemniej niż 400 gram heroiny, niemniej niż 200 gram kokainy oraz ok. 2 kilogramów marihuany w celu dalszej odsprzedaży narkotyków, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym po 01 września 1998 roku w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym po 01 września 1998 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 120 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

68. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XLVI stanowiącego przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył m karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

69. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XLVII stanowiącego przestępstwo z art. 258§ 2 k.k. i za to na podstawie art. 258§ 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

70. na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzonych G. P. orzekł karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

71. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu G. P. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 21 października 2008 roku do 15 grudnia 2011 roku.

oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego:

72. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLI tego że w okresie od połowy 2001r. do marca 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z G. P., M. P. (2) i innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie dwóm współwłaścicielom punktu (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W. zmusili pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 200 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podst. art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

73. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLII tego, że w okresie od połowy 2001r. do marca 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z G. P. i innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi punktu gastronomicznego (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W. zmusili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 200 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podst. art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

74. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLIII tego, że w okresie od połowy 2001r. do marca 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z G. P., M. P. (2) i innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi punktu gastronomicznego (...) - kuchnia arabska mieszczącego się na M. w W. zmusili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 100 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podst. art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

75. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XLVIII stanowiącego przestępstwo z art. 258§ 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 258§ 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

76. na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzonych M. P. (1) orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

oskarżonego M. P. (2) uznał za winnego:

77. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLI tego, że w okresie od połowy 2001r. do kwietnia 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z G. P., M. P. (1) i innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie dwóm współwłaścicielom punktu (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W. zmusili pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 200

USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podst. art. 33 § 2 k.k. grzywnę 70 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100.

78. uniewinnił M. P. (2) od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XLII

nadto oskarżonego M. P. (2) uznał za winnego

79. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLIII tego, że w okresie od połowy 2001r. do kwietnia 2002r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z G. P., M. P. (1) i innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc gwałtownym zamachem na mienie właścicielowi punktu gastronomicznego (...) - kuchnia arabska mieszczącego się na M. w W. zmusili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy kwocie 100 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. popełnienia czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 70 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

80. popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt XLIX, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 70 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

81. popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt L stanowiącego przestępstwo z art. 258§ 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 258§ 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

82. na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzonych M. P. (2) orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 120 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

83. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. P. (2) kary łącznej pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby 4 lat.

84. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. P. (2) na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres tymczasowego aresztowania od 21 października 2008 roku do 20 grudnia 2008 roku uznając tę karę za wykonaną w całości.

85. uznał oskarżonego T. G. (1) za winnego zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt LVI stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku, z tym że ustalił, iż działał w okresie od połowy 2001 roku do października 2002 roku i za to na podst. art. 258 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

86. uniewinnił oskarżonego T. G. (1) od zarzutów popełnienia przestępstw opisanych wyżej w pkt LI i LV.

87. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu T. G. (1) okres tymczasowego aresztowania od 5 lutego 2008 roku do 4 lutego 2010 roku uznając tę karę za wykonaną w całości.

88. uniewinnił oskarżonego W. K. od zarzutu popełnienia przestępstwa opisanego wyżej w pkt LI.

oskarżonego W. K. uznał za winnego popełnienia:

89. w ramach czynu opisanego wyżej w pkt LII tego, że: okresie 2001r. w W. brał udział w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci kokainy w ten sposób, że dwukrotnie nabył od ustalonej osoby wskazane narkotyki w ilościach po 100 gramów każdorazowo w celu dalszej odsprzedaży narkotyku, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, co stanowi przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. brzmieniu obowiązującym po 01 września 1998 roku a przed 01 maja 2004 roku i za to na podstawie art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym po 01 września 1998 roku a przed 01 maja 2004 roku wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

90. czynu opisanego wyżej w pkt LIII stanowiącego przestępstwo z art. 13 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

91. czynu opisanego wyżej w pkt LIV stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności.

92. na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzonych W. K. orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

93. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu W. K. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 5 lutego 2008 roku do 15 grudnia 2011 roku.

94. uznał oskarżonego T. G. (2) w ramach czynu zarzucanego mu wyżej opisanego w pkt LVII za winnego tego, że nie wcześniej niż w 2004 roku i nie później niż w 2005 roku w W. posiadał wbrew przepisom ustawy środek odurzający w postaci kokainy w łącznej ilości nie mniej niż 25 g, to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

95. uniewinnił oskarżonego T. G. (2) od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt LVIII.

96. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec T. G. (2) kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby 2 lat.

97. zasądził wynagrodzenie za obronę z urzędu.

98.100 orzekł o dowodach rzeczowych

101. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową, zaś w pozostałym zakresie zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych – za wyjątkiem obrońcy oskarżonego I. Al (...) – oraz prokurator.

Obrońca oskarżonych F. S., J. K. (1) i R. Z. (adw. P. D.) zarzucił wyrokowi:

I. na zasadzie art.427§2 k.p.k. i art.438 pkt 2 k.p.k. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1.art.41§ 1 k.p.k. poprzez orzekanie w sprawie przez Sąd, który winien podlegać wyłączeniu, ze względu na brak obiektywizmu i widoczny negatywny stosunek do oskarżonych, a w szczególności oskarżonego F. S., wyrażający się przede wszystkim w ignorowaniu jego gwarancji procesowych;

2. art.72 k.p.k., 204§1 pkt 2 k.p.k., art.6 k.p.k. w ten sposób, iż pozbawiono oskarżonego prawa do obrony poprzez nie zapewnienie oskarżonemu pomocy tłumacza w sytuacji, gdy ten nie posługiwał się w stopniu wystarczającym językiem polskim i wielokrotnie podkreślał, iż nie jest możliwe w jego indywidualnie określonej sytuacji aktywne korzystanie z prawa do obrony, mimo, iż ustawodawca zapewnia udział tłumacza dla osoby nie władającej w wystarczającym stopniu językiem polskim, zaś wobec oświadczenia oskarżonego oraz w braku dowodu przeciwnego, zaliczonego w poczet materiału dowodowego i ujawnionych w toku rozprawy głównej w zgodzie z art. 410 k.p.k., oświadczenie to stanowiło wystarczającą podstawę do wezwania tłumacza;

3.art. 175§1 k.p.k. i art.6 k.p.k. poprzez brak odebrania wyjaśnień od oskarżonego, mimo deklarowanej przez niego chęci złożenia wyjaśnień, co również uniemożliwiło mu obronę;

4.art.204§2 k.p.k., art.410 k.p.k. i art.6 k.p.k. poprzez brak wezwania tłumacza dla przetłumaczenia pism składanych w postępowaniu w języku obcym;

5.art.424§1 k.p.k., art.410 k.p.k. i art.6 k.p.k. poprzez sporządzenie wadliwego uzasadnienia wyroku w taki sposób, iż:

a) w zakresie czynów z pkt 1, 25, 44 części dyspozytywnej wyroku tj. czynów z art.258§2 k.k. przypisanych oskarżonym:

- dowody na ustalenie faktów powołano w sposób globalny, ogólnie je wymieniając, bez wskazania jakie konkretnie posłużyły do ustalenia jakich faktów;

- dowody rozważono w sposób ogólnikowy, lakoniczny i hasłowy;

- nie rozważono dowodów przeciwnych;

- nie wykazano motywów za wymiarem kary;

b) w zakresie pozostałych czynów przypisanych oskarżonym

- dowody na ustalenie faktów powołano w sposób globalny, ogólnie je wymieniając, co do każdego z przypisanych czynów;

- ogólnikowe, lakoniczne i hasłowe rozważenie dowodów;

6. art.202§1 k.p.k. poprzez brak przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów, mimo pobytu oskarżonego F. S. w szpitalu psychiatrycznym w krytycznym czasie;

7. art.192§2 k.p.k. w zw. z art.366§ 1 k.p.k. poprzez przesłuchanie świadków bez udziału biegłego psychologa mimo obiektywnego istnienia uzasadnionych wątpliwości co do ich zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, a mianowicie świadków:

a) P. K., który w krytycznym czasie zażywał duże ilości silnie uzależniających narkotyków;

b) A. G. (1), który od lat leczony był psychiatrycznie, a z opinii z dnia 25 sierpnia 2008 wynikało, że występują u niego problemy z pamięcią;

c) M. R., który w krytycznym czasie zażywał duże ilości silnie uzależniających narkotyków;

- d) B. B., który deklarował wysokie ciśnienie, przebył szpitalną opiekę farmakologiczną i kłopoty z pamięcią;
- e) D. K. (1), który zażywał narkotyki, leczony był z powodu urazu głowy i odwykowo;
- f) M. H., który leczył się neurologicznie i odwykowo oraz zażywał duże ilości silnie uzależniających narkotyków i sterydy;
- g) M. G. (1), który deklarował nałogowe zażywanie kokainy;

8. art.2§2 k.p.k., art.7 k.p.k., art.4 k.p.k. i art.5§2 k.p.k. poprzez dowolne przyjęcie iż w zeznania pomawiających świadków, w tym w szczególności P. K., A. G. (1), M. S. (2), M. J. (1), J. P., M. W. (1) i M. H. są wiarygodne, opisane w nich okoliczności nie budzą wątpliwości, wobec braku wszechstronnego, rzetelnego i przekonującego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, które mają wpływ na uznanie ich za wiarygodne i jako jedyny dowód sprawstwa - wystarczające dla przypisania oskarżonym winy, a które to depozycje stanowią podstawę wszystkich ustaleń w sprawie w zakresie oskarżonych, mimo istniejących okoliczności stanowiących o braku wiarygodności tychże świadków, których Sąd prawidłowo nie rozważył, a mianowicie okoliczności, iż:

- świadkowie ci realizowali, wobec dobrodziejstw współpracy z organami ścigania własne cele a nie cele postępowania, pomawianie zatem innych osób było niezbędne dla skorzystania z art.60 k.k. lub uzyskania statusu świadka koronnego dla uniknięcia surowej odpowiedzialności;
- zeznania te nie były składane spontanicznie, w sposób wolny od wpływów;
- świadkowie korzystający z art.60 k.k. zeznawali pod ochroną gwarancji z art.182§3 k.p.k. i art.183 k.p.k., zatem mogli w sposób bezpieczny dla siebie składać zeznania o korzystnej dla siebie treści, w tym zeznania fałszywe;
- zeznania dotyczyły okoliczności sprzed wielu lat, w istocie nie do zweryfikowania;
- zeznania nie znajdowały potwierdzenia w innych dowodach o charakterze obiektywnym w zakresie udziału oskarżonych w przypisanych im czynach;
- zeznania zawierały treści zasłyszane od innych osób, często z informacji o charakterze plotek;
- świadkowie w krytycznym okresie zażywali środki odurzające;
- zeznań świadka J. P. nie dało się zweryfikować w żaden sposób wobec tego, że świadek zmarł;
- w przeważającej większości świadkowie należeli do grupy konkurencyjnej (tzw. „(...)”) lub innych grup konkurencyjnych do grupy, w której rzekomo mieli brać udział oskarżeni, co wskazuje na ich brak obiektywizmu i chęć wyeliminowania oskarżonych;
- świadkowie planowali zabójstwa oskarżonych F. S. i J. K. (1), co świadczy o chęci pozbycia się ich i wyeliminowania, co udało się w efekcie składanych depozycji;
- żaden ze świadków, prócz świadka P. K. (w początkowym okresie) i M. H. (po aresztowaniu oskarżonych) nie należał do grupy tzw. „(...)”;
- świadek koronny M. W. (1) w sposób jednoznaczny mówił o eliminowaniu konkurencji i osób mu rzekomo zagrażających;
- świadek M. J. (1) pozostawał w konflikcie z oskarżonym R. Z.;

- świadek M. S. (2) zeznawał w sposób pokrętny, nie odpowiadając na niewygodne pytania;

9. art.2§2 k.p.k., art.4 k.p.k., art.7 k.p.k. i art.410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnych i sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i logiki ustaleń, na podstawie wybiórczo traktowanego zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwalających na przypisanie winy:

a) co do czynów przypisanych oskarżonemu F. S., J. K. (1) i R. Z. z pkt 1, 25, 44 części dyspozytywnej wyroku tj. czynów z art.258§2 k.k. w zakresie oceny zeznań świadków: P. K., J. P., D. K. (1), A. G. (1), M. J. (1), M. S. (2), M. K. (2), S. T. (1), M. W. (2), M. H., K. R., M. G. (1), M. K. (5), M. G. (2), H. W., K. M. (1), R. G. (2), M. S. (3), T. G. (3), D. K. (2), G. C., R. M., M. R., B. B., P. S. (3), M. J. (1) i wyjaśnień I. Al.(...);

co do czynów przypisanych oskarżonemu F. S.:

b) w pkt 2, 3, części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań świadka P. K.;

c) w pkt 4 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań świadków A. G. (1), S. T. (1), R. P. i J. P.;

d) w pkt 5 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań A. G. (1), S. T. (1), J. P. i M. K. (2);

e) w pkt 6 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań S. T. (1), J. P. i M. J. (1);

f) w pkt 7 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań A. G. (1), S. T. (1), J. P., M. C. (2) i M. K. (2);

g) w pkt 8 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań D. K. (1) i J. P.;

h) w pkt 9 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań A. G. (1), S. T. (1), J. P., M. K. (2) i G. D. (1);

i) w pkt 11 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań M. S. (2);

co do czynów przypisanych oskarżonemu J. K. (1):

j) w pkt 22 i 23 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań świadków J. P. i M. S. (2);

k) w pkt 24 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań M. S. (2);

l) co do czynów przypisanych oskarżonemu R. Z.:

m) w pkt 41 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań świadków P. K., M. T. (1);

n) w pkt 42 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań świadków P. K., M. G. (3), A. B., A. B., P. B., B. S. (1) i wyjaśnień oskarżonego i I. Al. (...);

o) w pkt 43 części dyspozytywnej wyroku w zakresie oceny zeznań świadka M. J. (2);

10.art.2§2 k.p.k., art.4 k.p.k., art.5§2 k.p.k., art.7 k.p.k. i art.410 k.p.k. poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i logiki ocenę wyjaśnień oskarżonych J. K. (1) i R. Z., co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż oskarżeni ci dopuścili się przypisanych im czynów, w sytuacji gdy wyjaśnienia te w pełni zasługują na wiarę;

11.art.167 k.p.k., art.170§ 1 k.p.k., art.169§2 k.p.k. i art.366§ 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych obrony i nieuprawnione twierdzenie, iż wnioski te w toku postępowania są nieprzydatne oraz, że w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, podczas gdy obrona należycie je umotywowała, a ich przeprowadzenie miało na celu wyjaśnienie kluczowych kwestii w zakresie linii obrony i oceny wiarygodności zeznań świadków;

12.art.4 k.p.k., art.410 k.p.k. i art.366 § 1 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia na niepełnym materiale dowodowym bez wzięcia pod uwagę całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a mianowicie pominięcie wszystkich depozycji świadków M. H. i M. W. (1), D. K. (1) oraz A. G. (1), o co wnioskowała obrona żądając przedstawienia wszystkich protokołów ich depozycji, co miało wpływ na ocenę ich wiarygodności w zakresie czynów przypisanych oskarżonym;

13.art.2§2 k.p.k., art.4 k.p.k., art.5§2 k.p.k., art.7 k.p.k. i art.410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnych i sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i logiki ustaleń, na podstawie wybiórczo traktowanego zebranego w sprawie materiału dowodowego, jedynie na podstawie zeznań świadków, iż przedmioty które mieli posiadać oskarżeni F. S. i J. K. (1) (w zakresie czynów z pkt 2, 23 i 24) to broń w rozumieniu Ustawy o broni i amunicji z dnia 21.05.1999.r. w brzmieniu odpowiednim dla daty popełnienia czynów przypisanych;

II. na zasadzie art.438 pkt 4 k.p.k. zarzucił, iż wskazane powyżej rażące naruszenia przepisów postępowania, w szczególności art.2§2 k.p.k., art.4, art.5§2 k.p.k., art.6 k.p.k., art.7 k.p.k. doprowadziły do błędnych ustaleń faktycznych, które miały wpływ na treść wyroku, bo na ich podstawie Sąd uznał oskarżonych za winnych przypisanych im czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelacja wnosi o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Drugi obrońca oskarżonego F. S. (adw. J. Ś.) oraz jako obrońca **oskarżonego P. S. (1)** zarzucił wyrokowi:

1. rażące naruszenie prawa do obrony i podstawowych zasad procesu, a w szczególności art. 6, art. 72 i art. 204 § 2 k.p.k. mające wpływ na treść wyroku, a polegające na niezapewnieniu udziału tłumacza języka kurdyjskiego w postępowaniu i nietłumaczeniu wyjaśnień, oświadczeń i pism procesowych składanych przez oskarżonego F. S. w jego ojczystym języku,

2.rażące naruszenie podstawowych zasad procesu i przepisów postępowania, w szczególności art. 17 § 1 k.p.k. w zw. z art. 31 k.k., art. 193, art. 202 i art. 170 k.p.k., mające wpływ na treść wyroku, a polegające na prowadzeniu postępowania i nieprzeprowadzeniu badań psychiatrycznych oskarżonych a nawet oczywiście bezzasadnym oddaleniu wniosków dowodowych o powołanie biegłych psychiatrów w celu przeprowadzenia takich badań, mimo istnienia poważnych wątpliwości co do ich poczytalności wyrażających się w odniesieniu do oskarżonego F. S. w co najmniej dwukrotnym leczeniu w szpitalach psychiatrycznych, a w odniesieniu do oskarżonego P. S. (1) w przeżytym urazie głowy i leczeniu neurologicznym,

3.rażące naruszenie zasady jawności procesu i przepisów postępowania, w szczególności art. 355 k.p.k. w zw. z przepisami ustawy o świadku koronnym poprzez słuchanie na rozprawie świadków w trybie właściwym dla świadków koronnych z wyłączeniem jawności, mimo, iż świadkom tym w przedmiotowym procesie nie przysługiwał taki status, i oparciu istotnych ustaleń leżących u podstaw wyroku o tak przeprowadzone dowody,

4.rażące naruszenie podstawowych zasad procesu i przepisów postępowania, w szczególności art 92, 143, 148, 149, 150, 174 i 391 § 1 k.p.k. poprzez czynienie istotnych ustaleń faktycznych, które legły u podstaw wyroku skazującego w oparciu o nieujawnione materiały dowodowe, w szczególności poprzez odczytywanie przesłuchiwanych na rozprawie świadkom nieznanym ustawie „wyciągów z protokołu”,

5. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 282 k.k., oraz 291 k.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na uznaniu, iż dla sprawca takiego czynu nie musi posługiwać się przemocą lub groźbą opisaną w art. 282 k.k., zaś w zakresie paserstwa nie istotne jest pochodzenie rzeczy,

6. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 4, art. 5 § 2, art.7, art. 9 § 1, art. 41, art. 87, art. 147, art. 148, art. 170, art. 171, art. 172, art. 173, art. 174, art. 182 § 3, art. 183, art. 191 § 2, art. 192 § 2, art. 193, art. 202, art. 366 § 1, art. 370, art. 391, art. 410, art. 424 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą w szczególności na :

- przekroczeniu granic zasady swobodnej oceny dowodów i oparciu wyroku skazującego w odniesieniu do poszczególnych zarzutów wyłącznie o nie znajdujące potwierdzenia w żadnym innym dowodzie, wewnątrz sprzeczne i niekonsekwentne zeznania jednego świadka koronnego albo świadka przesłuchanego w trybie właściwym dla świadka koronnego, albo korzystającego z dobrodziejstwa art. 60 k.k.,
- niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy,
- jednostronnej i dowolnej ocenie materiału dowodowego,
- sprzeczności istotnych ustaleń z treścią materiału dowodowego,
- pominięciu istotnych partii materiału dowodowego korzystnych dla oskarżonych,
- nieuwzględnieniu istotnych partii materiału dowodowego,
- oparciu orzeczenia o nieprawidłowo przeprowadzone czynności postępowania przygotowawczego, w szczególności przesłuchania i okazania poprzedzane nieformalnymi czynnościami czy też przeprowadzane pod wpływem groźb, przymusu, lub sugestii,
- oparciu orzeczenia o niepełny, wybiórczo udostępniony przez prokuraturę materiał dowodowy
- braku inicjatywy dowodowej i zaniechaniu a nawet uniemożliwieniu uzupełnienia materiału dowodowego, w tym materiału dostępnego prokuraturze poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych obrony zmierzających do udostępnienia przez prokuraturę wszystkich protokołów przesłuchań świadków i podejrzanych oraz protokołów konfrontacji i orzeczeń, a także przeprowadzenia innych istotnych i dostępnych dowodów,
- rażącym naruszeniu prawa do obrony wyrażającym się w oczywiście bezzasadnym oddalaniu lub nieuwzględnianiu prawie wszystkich wniosków obrony i oskarżonych, w tym wniosków dowodowych, wniosków o utrwalenie przebiegu procesu, o wyłączenie sędziów, o zarządzenie przerw, zmianę obrońcy, nieprzeprowadzanie dowodów bez umożliwienia uprzedniego zapoznania się z nimi stronom, zaliczenie do materiału dowodowego, tłumaczenie, przesłuchiwanie świadków w obecności psychologa, przesłuchiwanie świadków we właściwym trybie, wznowienie przewodu,
- prowadzeniu postępowania przez skład sędziowski, co do którego ujawniły się w/w okoliczności mogące powodować uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności,
- przesłuchiwanie świadków pod nieobecność psychologa, mimo istotnych wątpliwości co do ich zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń,
- nieuprzedzaniu świadków o uprawnieniach z art. 182 par.3 i art. 183, k.p.k.,
- nieprzeprowadzeniu dowodów z przesłuchania świadków, którzy mieli brać bezpośredni udział w zdarzeniach objętych zarzutami,

- nieprzeprowadzeniu konfrontacji między świadkami, których zeznania wzajemnie się wykluczały, a z udziałem których takie czynności wykonywano na etapie postępowania przygotowawczego, co zataiła prokuratura,
- nieprzeprowadzeniu np. w zakresie zarzutu zabójstwa okazań oskarżonych naocznyemu świadkom zdarzenia,
- rażąco niewłaściwym uzasadnieniu wyroku,

7. a w konsekwencji w/w naruszeń prawa procesowego błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść a polegający w szczególności na ustaleniu, iż oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów, mimo braku w tej mierze dosiężnych dowodów.

Wskazując na powyższe skarżący w zaskarżonej części wnioskuje o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów.

Drugi obrońca (z urzędu) oskarżonego P. S. (1) adw. R. W. zarzucił wyrokowi: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania winy oskarżonego w tym zakresie w szczególności oparcie orzeczenia na błędnie dowolności w ocenie materiału dowodowego, a na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi w pkt 19 i 20, a opisanych w pkt XV zarzucił rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności, polegającą na wymierzeniu kary pozbawienia wolności nie adekwatnej do zawinienia.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnioskuje o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzutów w pkt 14, 16 i 17 a opisanych w pkt XI, XII i XIII i XIV wyroku, oraz złagodzenie kary w pkt 19. opisanego pkt XV oraz w pkt 18 ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy w części tj. pkt 14, 16, 17 do ponownego rozpoznania.

Drugi obrońca oskarżonego J. K. (1) (adw. P. F.) zarzucił wyrokowi:

1) mającą wpływ na jego treść - obrazę przepisów postępowania, to jest:

a) naruszenie przepisu art. 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i zaniechanie wyjaśnienia okoliczności, dotyczących zarzucanych oskarżonemu czynów, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego inkryminowanych mu czynów, w tym przede wszystkim ustalenia okoliczności koniecznych do weryfikacji depozycji składanych przez świadków;

b) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., poprzez naruszenie przez Sąd Okręgowy w Warszawie zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen, w szczególności w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego J. K. (1), a także przesłuchiwanego w sprawie świadków, a w szczególności A. G. (1), M. S. (2), J. P., M. R., M. G. (1), H. W., S. T. (1), T. G. (3), M. J. (1), a także innych dowodów zgromadzonych i ujawnionych przed Sądem I instancji;

c) naruszenie przepisu art. 192 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie przesłuchania świadka M. R. z udziałem psychologa, w sytuacji, gdy okoliczności wskazywane przez tego świadka w trakcie przesłuchań, a także inne dowody zgromadzone w aktach sprawy, wskazywały na wątpliwości, co do zdolności postrzegania tego świadka i odtwarzania przez niego spostrzeżeń;

d) naruszenie przepisu art. 410 k.p.k., poprzez zaniechanie oparcia przedmiotowego orzeczenia na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie;

e) naruszenie przepisu art. 424 k.p.k., polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego

wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej materii oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, szczegółowej oceny zgromadzonych w tej sprawie dowodów, a nadto odpowiedniego uzasadnienia wysokości orzeczonych kar jednostkowych, jak i kary łącznej;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony J. K. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadziła do odmiennego wniosku.

Apelacja wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. K. (1) od zarzucanych mu czynów.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1) zarzuca wyrokowi:

1. odnośnie pkt 28 wyroku - handel narkotykami:

a) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu bez zastrzeżeń zeznań T. S., który decydując się na współpracę z organami ścigania, w celu skorzystania z możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary za popełnione przez siebie przestępstwa (w wyroku skazującym A. G. (1) z dnia 23 kwietnia 2012 r. - sygn. akt VIII K 85/09 jest wymieniony jako współsprawca popełnienia wspólnie z A. G. i in. 9 przestępstw kopia wyroku tom 118 k. 24603) pomówił M. S. (1) o to, że sprzedał mu jednorazowo narkotyki – tabletki ekstazy w ilości ok. 3 tys. sztuk za cenę 5 lub 5,5 tys. złotych. Nie przyznanie się oskarżonego M. S. (1) do przestępstwa i odmowa składania zeznań, nie oznacza „domniemania przyznania się”. Należy zauważyć, że poza T. S. nikt inny nie potwierdził aby M. S. (1) zaangażowany był w handel narkotykami. Mając do czynienia z okolicznością słowo - przeciwko słowu, podstawą rozstrzygnięcia winny być prawdziwe ustalenia faktyczne a organa prowadzące postępowania karne są obowiązane uwzględniać okoliczności zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego - art.4 k.p.k., a nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego - art. 5 § 2 k.p.k.

b) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, polegająca na oparciu orzeczenie jedynie na zeznaniu jednego świadka a co zatem idzie nie została spełniona przesłanka czynu określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto jak wynika z przebiegu procesu handlem narkotykami zajmowali się bossowi, mający znaczącą pozycję i wpływy w środowisku.

2. odnośnie pkt 29 wyroku - wymuszenia rozbójnicze - uszkodzenie lawet holowniczych B.:

a) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że M. S. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groził pokrzywdzonemu M. B. (1), że jeśli nie będzie płacił haraczu w wysokości 400 Euro miesięcznie, to oskarżony dokona gwałtownego zamachu na mienie pokrzywdzonego, polegającego na podpaleniu samochodów- lawet holowniczych, podczas gdy pokrzywdzony zeznał, iż nie będzie płacił oskarżonemu, co w konsekwencji oznacza, że pokrzywdzony nie był przekonany, o możliwości spełnienia tej groźby, a co za tym idzie, nie została spełniona przesłanka czynu określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

b) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. art. 92 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na oparciu orzeczenia jedynie na części okoliczności i dowodów ujawnionych na rozprawie, a w konsekwencji dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez pominięcie dowodu z bilingów telefonicznych, w których brak jest numerów M. S. (1), co wskazuje, iż oskarżony nie wykonywał połączeń telefonicznych do świadka M. B. (3);

3. odnośnie pkt 30 wyroku - kradzież z włamaniem pawilonu na (...):

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu bez zastrzeżeń zeznań B. L., który decydując się na współpracę z organami ścigania, w celu skorzystania z możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary za popełnione przez siebie przestępstwa (w wyroku

skazującym z dnia 12 maja 2010 r. - sygn. akt VIII K 427/09 został skazany za popełnienie 11-u przestępstw), pomówił M. S. (1) o to, że wspólnie z nim oraz T. S. dokonali kradzieży z włamaniem do sklepu chemiczno- przemysłowego mieszczącego się w pawilonach na terenie bazaru (...). Nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy, nie przesłuchano osoby, u której miał być ukryty skradziony towar G. K. oraz jego sąsiada o imieniu G., u których w piwnicy podobno był przechowywany towar z włamania. Zważywszy na fakt że B. L. oraz T. S., A. G. (1) posiadają taką samą pozycję procesową korzystają z dobrodziejstwa art. 60 § 1 i 6 kk, nadzwyczajnego złagodzenia kary, do ich zeznań należy podchodzić z dużą ostrożnością i z ograniczonym zaufaniem;

b) obrazę przepisów postępowania przez rażącą niewspółmierność orzeczonej jednostkowej kary jednostkowej pozbawienia wolności 2 lata pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy zagrożenia, która wynosi 1 rok pozbawienia wolności. Sąd karny samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu. Jednakże gdyby sąd nie podzielił poglądu obrony co do niewinności oskarżonego oraz biorąc pod uwagę dobrą opinię w miejscu zamieszkania, wnosząc o rozważenie i ew. wymierzenia kary znacznie łagodniejszej;

4. odnośnie pkt 31 wyroku - rozbój na osobie M. O.:

a) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 92 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na oparciu orzeczenia na dowodach ocenionych z przekroczeniem zasad logicznego rozumowania i nie wyjaśnieniu sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami świadków M. K. (2) i A. G. (1) a wyjaśnieniami świadka M. O. odnośnie kwoty, która w wyniku rozboju została jej ukradzona, co może prowadzić do wniosku, że świadkowie pomówili M. S. (1) o dokonanie niniejszego czynu;

b) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, - polegający na przyjęciu, że okoliczności popełnienia czynu przez M. S. (1) i jego wina nie budzą wątpliwości w świetle zeznań świadków M. K. (2), A. G. (1) i częściowo M. O., podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że okoliczności popełnienia czynu i wina M. S. (1) budzą wątpliwości i nie są ani jednoznaczne ani spójne.

5. odnośnie pkt 32 wyroku - udział w z.g.p.:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że M. S. (1) - nazwany szeregowym członkiem grupy z zarzutem brania udziału w spotkaniach grupy, zajmowania się dystrybucją narkotyków, zbieraniem haraczy od dilerów narkotykowych oraz wymuszeniami, które nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym. M. S. (1) został pomówiony przez A. G. (1), T. S. i M. K. (2). Przez pozostałych wymienionych na str. 4 uzasadnienia świadków był kojarzony z M. córką S. K. ps. (...), której był chłopakiem a później po śmierci S. - jego zięciem.

J. P. świadek w tej sprawie zmarł w toku procesu, najdłużej znający S. K. i będący w najlepszych z nim relacjach zaprzeczył przynależności M. S. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym.

M. S. (1) kręcił się w lokalu S. K., tam spotykał się z córką S. M., ich rodziny mieszkały na tym samym osiedlu. Osobę M. S. (1) kojarzono z siłownią, ze stadionem (...), której kibicował.

Jeśli chodzi o zarzut popełnienia przestępstwa rozboju na osobie M. O., to A. G. (1) zaprzeczył aby to przestępstwo zostało popełnione w ramach grupy przestępczej.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. apelacja wnosi o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części, tj.:

1. w pkt 28 poprzez uniewinnienie M. S. (1) od zarzucanego mu czynu handlu narkotykami, określonego w pkt 28 wyroku;

2. w pkt 29 poprzez uniewinnienie M. S. (1) od zarzucanego mu czynu wymuszenia rozbójniczego i podpalenia samochodów - lawet holowniczych M. B. (1), określonego w pkt 29 wyroku;

3. w pkt 30 poprzez uniewinnienie oskarżonego względnie zmianę punktu 30 i obniżenie wymierzonej jednostkowej kary pozbawienia wolności za to przestępstwo kradzieży z włamaniem do pawilonu nr (...) na ul. (...), z 2 (dwóch) lat do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
4. w pkt 31 poprzez zmianę pkt 31 wyroku poprzez uniewinnienie M. S. (1) względnie o zmianę orzeczenia i obniżenie jednostkowej kary pozbawienia wolności z lat 3 do lat 2 pozbawienia wolności za rozbój na osobie M. O., czynu określonego w punkcie 31 wyroku;
5. w pkt 32 wyroku poprzez zmianę wyroku i uniewinnienie M. S. (1) od czynu określonego w punkcie 32 wyroku, udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym względnie o zmianę kary jednostkowej z 3 (trzech) lat pozbawienia wolności na karę znacznie łagodniejszą.

W przypadku uwzględnienia zarzutów apelacyjnych skarżąca wnosi:

6. o zmianę pkt 33 wyroku w zakresie wymiaru jednostkowych kar pozbawienia wolności poprzez zastosowanie w miejscu kar jednostkowych jednej kary łącznej, uwzględniając nowo orzeczone wymiary kar.
7. o zasądzenie nieopłaconych ani w części ani w całości kosztów obrony z urzędu M. S. (1) w postępowaniu apelacyjnym.

Apelacja obrońcy oskarżonego N. S. zarzuca wyrokowi:

1. mającą wpływ na treść orzeczenia rażąco obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz wydanie wyroku skazującego co do czynów z pkt XXV, XXVI i XXVII aktu oskarżenia wbrew zasadzie in dubio pro reo i zasadzie obiektywizmu oraz prawdy materialnej, jak również bezkrytyczne oparcie rozstrzygnięcia na niekonsekwentnych, niemiarodajnych, niespójnych, wewnętrznie sprzecznych oraz niepotwierdzonych innymi obiektywnymi i wiarygodnymi dowodami zeznaniach świadka P. K., co miało istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy,
2. mającą wpływ na treść orzeczenia rażąco obrazę przepisów postępowania, art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz wydanie wyroku skazującego co do czynu z pkt i XXVIII aktu oskarżenia wbrew zasadzie obiektywizmu oraz prawdy materialnej, jak również bezkrytyczne oparcie rozstrzygnięcia na niekonsekwentnych, niespójnych, wewnętrznie sprzecznych oraz niepotwierdzonych innymi obiektywnymi i wiarygodnymi dowodami zeznaniach świadków, przy jednoczesnym pominięciu uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań I. Al (...) co miało istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. apelacja wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego N. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów, względnie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. T. (1) zarzuca wyrokowi: naruszenie procedury, które miało istotny wpływ na treść skarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i zawartej w nim zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez dowolne ustalenie, że oskarżony M. T. (1) dopuścił się wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na takie stanowcze ustalenie.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnosi o zmianę skarżonego

orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie skarżonego orzeczenia i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonych G. P. i M. P. (1) zarzuca wyrokowi: obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, zwłaszcza art. 7 i art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1-2 k.p.k. polegająca na nie rozważeniu wszystkich zgromadzonych dowodów, zwłaszcza odciażających, oparcie ustaleń faktycznych wyłącznie na zeznaniach świadka P. K. i świadka M. J. (1) bez wskazania rzeczowych argumentów, które przemawiałyby za taką oceną, nie przedłożenie jakiejkolwiek argumentacji uzasadniającej, dlaczego sąd nie przyjął dowodów przeciwnych, czy wreszcie nie przedłożenie wyводу dotyczącego wymierzenia oskarżonym określonych kar pozbawienia wolności, jak również grzywien, co spowodowało, że obrona nie była w stanie podnieść właściwych zarzutów, co także powoduje, iż uzasadnienie wyroku uniemożliwia kontrolę instancyjną orzeczenia, albowiem wskazane motywy zasadniczo są powtórzeniem uzasadnienia aktu oskarżenia.

Stawiając ten zarzut apelacja wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do obu oskarżonych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. P. (2) zarzuca wyrokowi: obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku w postaci naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dowolne, a nie swobodne uznanie, iż wyjaśnienia oskarżonego negujące jego sprawstwo są niewiarygodne, co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mających istotną wpływ na jego treść - w postaci przyjęcia, iż zarzucanych czynów dokonał oskarżony M. P. (2), podczas gdy nie wynika to z przeprowadzonych dowodów.

Podnosząc powyższe, skarżący wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie Pana M. P. (2).

Apelacja obrońcy oskarżonego W. K. zaskarża wyrok w całości w zakresie czynów przypisanych w punktach 52 i 53 wyroku zaś odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 54 w części dotyczącej czasu popełnienia przestępstwa.

Apelacja zarzuca wyrokowi

I. W części dotyczącej skazania za czyn określony w punkcie LII wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:

a) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu w wyroku okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego, rozstrzygnięcie w wyroku istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów i nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania przy ich ocenie, co przejawiało się, w szczególności przez przyjęcie za wiarygodne jedyne dowodu obciążającego oskarżonego w postaci pomówienia świadka P. K., pomimo że jego wyjaśnienia są wzajemnie sprzeczne co do czasu popełnienia przestępstwa i okoliczności udziału W. K. w obrocie środkami odurzającymi i nie korespondują z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, jak również nieuwzględnienie przy ocenie dowodów zasad prawidłowego rozumowania, oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co przejawiało się w szczególności poprzez:

- uznanie za wiarygodne tej części zeznań świadka P. K., w których pomawia W. K., a które nie są wiarygodne i nie mogą być jako jedyny dowód podstawą dokonania ustaleń faktycznych albowiem jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, P. K. będąc przesłuchiwany wielokrotnie w toku postępowania przygotowawczego od 2002 roku, również na okoliczność obrotu narkotykami nie wskazał, aby W. K. brał w tym udział i dopiero będąc przesłuchiwanym 31 stycznia 2008r. (po ok. 6 latach) złożył zeznania obciążające W. K., w których podaje Szczegóły odnośnie przedmiotowego zdarzenia, w szczególności, co do czasu, miejsca i okoliczności popełnienia przestępstwa, które wraz z upływem czasu rozbudowuje,

b) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez:

- oparcie się przez Sąd, przy uznaniu winy W. K., jedynie na części zeznań P. K., w których pomawia W. K. i pominięcie pozostałej części jego zeznań, które złożył na początku postępowania przygotowawczego, w których odnosząc się do obrotu narkotykami, nawet nie wspominał o tym, aby W. K. brał w tym udział tym bardziej jaka była jego rola, jednocześnie Sąd nie wskazał w sposób jasny, spójny i logiczny, w uzasadnieniu wyroku, dlaczego uznał za wiarygodne jedynie zeznania, w których pomawia W. K. o udział w obrocie środkami odurzającymi i jednocześnie nie wskazał w sposób odpowiadający wymogom art. 424 k.p.k. dlaczego nie uznał wersji zdarzeń przedstawionej przez W. K., nie odniósł się również do zeznań P. K., w których nie pomawiał oskarżonego,

II. W części dotyczącej skazania za czyn określony w punkcie LIII wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:

a) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. za art. 6 k.p.k. poprzez brak przeprowadzenia na rozprawie dowodu z materiałów niejawnych, jak również z nagrań, i oparcie się jedynie na stenogramach co stanowiło naruszenie prawa oskarżonego do obrony poprzez brak możliwości wypowiedzenia się przez oskarżonego, co do zebranych dowodów, ich wiarygodności, a tym samym skonfrontowania wyjaśnień oskarżonego ze stwierdzeniami ustalonymi w materiałach niejawnych. Brak przeprowadzenia na rozprawie dowodu z materiałów niejawnych i nagrań, stanowiło również naruszenie zasady rzetelnego procesu opartego na zasadzie sprawiedliwości proceduralnej i zasadzie bezpośredniości.

b) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez niepodjęcie przez Sąd inicjatywy ustalenia, po uprzednim ustaleniu nagrań m.in. poprzez powołanie biegłego z zakresu fonoskopii, czy nagrania audio w szczególności nagrania rozmów telefonicznych jakoby W. K. telefonował do W. Z. (2) są wiarygodne i ograniczenie się jedynie do stenogramów znajdujących się w materiałach niejawnych akt sprawy,

c) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu w wyroku okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego, rozstrzygnięcie w wyroku istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów i nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania przy ich ocenie, co przejawiało się, w szczególności przez dokonanie przez Sąd I instancji ustalenia, że wina W. K. jest bezsporna i wynika z szeregu dowodów zgromadzonych w sprawie, w sytuacji, gdy analiza materiału dowodowego, a w szczególności zeznania pokrzywdzonego W. Z. (2) na rozprawie, który pomimo, iż w sposób dokładny opisał wygląd sprawcy czynu, podając wiele szczegółów, nie rozpoznał sprawcy czynu w osobie oskarżonego W. K.;

III. W części dotyczącej skazania za czyn określony w punkcie LIV wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:

a) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez uwzględnienie w uzasadnieniu wyroku jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów, a także nieuwzględnienie przy ich ocenie zasad prawidłowego rozumowania, oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co przejawiało się w szczególności poprzez przyjęcie za wiarygodne jedynego dowodu obciążającego oskarżonego w postaci pomówienia świadka P. K., pomimo że jego wyjaśnienia są wzajemnie sprzeczne co do czasu popełnienia przestępstwa, w szczególności przystąpienia W. K. do zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, odmawiając wiary W. K. a uznając za wiarygodne zeznania P. K., który posługuje się słowami „słyszałem”, „podobno”, „na mieście mówiło się” i nie zweryfikowanie z innymi dowodami, IV. Rażąca niewspółmierność kary, - wyrażającą się w wymierzeniu W. K. niewspółmiernie surowej kary w wymiarze bezwzględnej kary łącznej 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz łącznej grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek po 100,00 zł (sto złotych) każda, w sytuacji, gdy w przypadku uznania jego winy za udowodnioną, okoliczności sprawy, a w szczególności dane osobopoznawcze oskarżonego, w tym jego dotychczasową niekaralność, przemawiają za tym, że cele kary w zakresie

prewencji ogólnej i szczególnej zostaną spełnione w przypadku wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności w mniejszym rozmiarze oraz, że taka kara da gwarancję, że oskarżony nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnosi o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,
ewentualnie
- 2) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
ewentualnie
- 3) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w mniejszym wymiarze.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. G. (1) zaskarża wyrok w części skazującej zarzucając:

- 1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5§ 2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie dotyczącym tego czy T. G. (1) brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym.
- 2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzec art.391 § 1 k.p.k. polegającą na odczytaniu zeznań świadka D. C. pomimo nie stwierdzenia, iż świadek ten nie stawiał się na rozprawie z powodu nie dających się usunąć przeszkód, co skutkowało oparciem ustaleń faktycznych w sprawie o zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego bez ich weryfikacji przed Sądem,
- 3) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 185kpk polegającą na nie zastosowaniu tego przepisu w odniesieniu do świadka D. C. w sytuacji gdy pomiędzy świadkiem oraz T. G. (1) zachodzi szczególnie bliski stosunek osobisty nakazujący pouczenie świadka o możliwości odmowy złożenia zeznań,
- 4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym przyjęciu, iż zeznania P. K. oraz D. C. pozwalają na ustalenie, że T. G. (1) w okresie od połowy 2001r do około 2004r w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym.

W konkluzji skarżący wnosi o

zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez :

- uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z pkt. LVI aktu oskarżenia kwalifikowanego z art. 258 § 2 k.k.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. G. (2) zarzuca wyrokowi: błąd w ustaleniach faktycznych (błąd braku) przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na braku rozważenia możliwości umorzenia postępowania w oparciu o art. 62 a Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, mimo że po pierwsze, jak ustalił sam Sąd Okręgowy, przedmiotem posiadania były nieznaczne ilości kokainy (pięć razy po pięć gram), po drugie, były one przeznaczone wyłącznie na własny użytek oskarżonego, po trzecie wreszcie zarówno okoliczności popełnienia czynu oraz stopień ich społecznej szkodliwości nie były znaczne, a zatem orzeczenie wobec T. G. (2) kary jest niecelowe.

W konkluzji skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Prokurator zaskarżył apelacją wyrok:

- I. na niekorzyść oskarżonego P. S. (1) i F. S. w zakresie dotyczącym orzeczenia o karze,
- II. na korzyść oskarżonego I. Al. (...) w zakresie dotyczącym zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w zakresie czynu opisanego jako XXX aktu oskarżenia.

Apelacja zarzuca wyrokowi:

I. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego P. S. (1) jednostkowej kary 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności za popełnienie jednego przestępstwa za czyny opisane w punktach XI, XII i XIII aktu oskarżenia i w konsekwencji wymierzenia kary łącznej w wymiarze 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności jako kary rażąco łagodnej w stosunku do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu tak opisanego przestępstwa, stopnia zawinienia, zarówno, jeśli chodzi o sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa, jak również o postać zamiaru i motywację sprawcy, w szczególności faktu, iż działał w miejscu publicznym i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a także rodzaju i charakteru naruszonych dóbr prawnych takich jak życie i zdrowie człowieka, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, w sytuacji, gdy pokrzywdzony D. K. (1) w wyniku doznanych obrażeń stał się rencistą z ograniczoną zdolnością do podejmowania pracy, braku pozytywnej prognozy kryminologicznej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego F. S. jednostkowych kar pozbawienia wolności za popełnienie czynów opisanych w punktach VII (1 roku pozbawienia wolności), VIII (1 roku pozbawienia wolności) i XVI (2 lata pozbawienia wolności) aktu oskarżenia i w konsekwencji wymierzenia kary łącznej w wymiarze 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności, jako kary rażąco łagodnej w stosunku do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu przestępstw, stopnia zawinienia, zarówno jeśli chodzi o sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa, braku pozytywnej prognozy kryminologicznej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa,

III. obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 60 § 6 pkt 3 k.k. – przy uwzględnieniu art. 4 § 1 k.k. – poprzez jego błędne zastosowanie, to jest w brzmieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553) co skutkowało orzeczeniem kary pozbawienia wolności wobec I. Al. (...) w wymiarze 1 roku, w sytuacji, gdy przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 6 pkt 2 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym przed 1 maja 2004 roku (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 46) orzeczona kara winna być wymierzona poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, to jest poniżej 1 roku pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe skarżący wnosi o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie jednostkowej kary pozbawienia wolności 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności za popełnienie jednego przestępstwa za czyny opisane w punktach XI, XII i XIII aktu oskarżenia, poprzez wymierzenie oskarżonemu P. S. (1) kary 25 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie kary łącznej w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności,

II. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych F. S. za popełnienie czynów opisanych w punktach VII (1 roku pozbawienia wolności), VIII (1 roku pozbawienia wolności) i XVI (2 lata pozbawienia wolności) aktu oskarżenia i w konsekwencji wymierzonej kary łącznej w wysokości 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności, poprzez wymierzenie oskarżonemu F. S. za przestępstwa opisane:

- jako VII aktu oskarżenia – kary 3 lat pozbawienia wolności,

- jako VIII aktu oskarżenia – kary 3 lat pozbawienia wolności,

- jako XVI aktu oskarżenia – kary 3 lat pozbawienia wolności, przy pozostawieniu orzeczonej kary grzywny bez zmian oraz w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu F. S. kary łącznej w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności, przy pozostawieniu orzeczonej kary grzywny bez zmian.

III. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary 1 roku pozbawienia wolności za czyn z pkt XXX aktu oskarżenia zarzucany I. Al. (...) i wymierzenie mu kary w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności celowym jest odniesienie się do zarzutów **apelacji obrońców oskarżonych F. S. oraz P. S. (1)**, których uwzględnienie prowadzić by musiało do innego rozstrzygnięcia niż zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego.

Apelacje obrońców oskarżonego adw. P. D. (dalej apelacja nr 1) i adw. J. Ś. (dalej apelacja nr 2) stawiają zarzut obrazy przez Sąd Okręgowy art. 72 § 1 kpk, art. 204 § 1 kpk i art. 6 kpk poprzez niezapewnienie oskarżonemu F. S. tłumacza, przy czym apelacja 2 precyzuje, że chodzi o tłumacza języka kurdyjskiego, a dodatkowo trzeba zauważyć, że chodzi o dialekt kurmandzi.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku obrońców oskarżonego o zapewnienie oskarżonemu korzystania z tłumacza języka kurdyjskiego i w uzasadnieniu tego postanowienia przedstawił motywy rozstrzygnięcia oraz wskazał dowody, które doprowadziły do ostatecznego wniosku w tym zakresie (k 13893 t.71, k 14214 t.72).

Oskarżony F. S. jest obywatelem tureckim o narodowości kurdyjskiej, od 1992 r. przebywa w Polsce, tu ma rodzinę i tu koncentruje się od tylu lat jego życie rodzinne i zawodowe. Oskarżony podawał, że z żoną Polką i dziećmi rozmawiał po polsku, kurdyjsku i turecku, w Polsce prowadził działalność gospodarczą (k 13582), załatwiał sprawy urzędowe.

Dokumenty powołane przez Sąd Okręgowy muszą prowadzić do wniosku, że oskarżony F. S. włada językiem polskim i to w zakresie, w jakim jest to konieczne dla zabezpieczenia gwarancji procesowych jako oskarżonemu. Przedmiotowe postępowanie nie jest pierwszym przeciwko oskarżonemu. Dlatego był on przesłuchiwany wielokrotnie w innych sprawach i w toku tych czynności składał wyjaśnienia w języku polskim, rozumiał pytania, udzielał adekwatnych odpowiedzi, nie miał problemów z formułowaniem myśli, rozumieniem sensu przeprowadzanych czynności procesowych (k 12721, 12729, 12749, 12757, 12761, 12765-6, 12733, 12738, 12742, 12746, 12765 t. 65, nadto k 4400, 12753), a nawet w czasie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania zapewniał, że rozumie dobrze po polsku (k 12757). Wśród powołanych przez Sąd I instancji w/w protokołów jest protokół przesłuchania F. S. w charakterze świadka (k 12761), wówczas także złożył zeznania po polsku, oświadczając, że posługuje się językiem polskim i nie potrzebuje tłumacza (k 12761 verte). To, że Sąd I instancji odwołał się do tego faktu nie oznacza, wbrew twierdzeniu autora apelacji nr 2, że naruszył art. 389 § 1 kpk, bowiem przepis ten dotyczy zupełnie innej sytuacji procesowej. Skarżący nie zauważa, iż Sąd I instancji nie ujawniał oskarżonemu zeznań w trybie art. 389 § 1 kpk dotyczących przedmiotowej sprawy, jedynie stwierdził bezsporne okoliczności, tj. że oskarżony będąc przesłuchiwany w charakterze świadka złożył zeznania w języku polskim. Również psychiatrzy stwierdzili, że oskarżony posługuje się językiem polskim (k 12753).

Powyższe znajduje potwierdzenie dodatkowo w zachowaniu i wypowiedzi oskarżonego na rozprawie (k 17492) pomijając poprawność zachowania, trzeba podnieść, że oskarżony doskonale zrozumiał wypowiedź przesłuchiwanego świadka. Wy tłumaczenia zachowania oskarżonego podjął się obrońca po konsultacji z nim w czasie rozprawy, a obrońca nie wykazywał się znajomością języka kurdyjskiego i to w dialekcie kurmandzi. Ponadto świadkowie, którzy znacznie wcześniej niż rozpoczynające się postępowanie sądowe mieli kontakt z oskarżonym potwierdzali znajomość przez niego języka polskiego i brak problemów w komunikacji z oskarżonym (np. k 208, 950, 15092, 22619).

Nie można też nie zauważyć, że oskarżony jest obecnie słuchaczem kursu zawodowego w (...) we W. (k 26525), zajęcia odbywają się w języku polskim, a nie kurdyjskim, czy tureckim.

Powyższe przekonuje, iż stanowisko Sądu Okręgowego w omawianym zakresie stanowi wynik trafnej oceny, iż oskarżony F. S. włada językiem polskim, rozumie, mówi w tym języku i to w stopniu wystarczającym jaki jest konieczny dla zabezpieczenia elementarnych gwarancji procesowych osoby, przeciwko której toczy się postępowanie. Nie można bowiem uznać, aby oskarżony nie rozumiał w stopniu dostatecznym zadawanych pytań, aby nie mógł sformułować myśli, aby nie mógł wysłowić się odnośnie przedmiotu przesłuchania ze względu na słabą znajomość języka polskiego, jak też aby z tego powodu nie mógł zrozumieć znaczenia i sensu dokonywanych czynności procesowych. Brak więc

było podstaw do zastosowania art. 72 § 1 kpk, w konsekwencji art. 204 § 1 kpk, a także co należy podkreślić stanowisko Sądu I instancji zgodne jest z ustalonymi przez orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu kryteriami znajomości języka państwa w którym toczy się postępowanie (vide P. Hofmański: Europejska Konwencja a prawo karne, Toruń 1995 s. 270 i cyt. tam orzecznictwo). W orzecznictwie ETPC przyjmuje się, że prawo do korzystania z bezpłatnej pomocy tłumacza nie przysługuje, jeżeli osoba przeciwko której prowadzone jest postępowanie dostatecznie rozumie i potrafi mówić językiem kraju, w którym jest oskarżana. Deklaracje oskarżonego i przyjęte na ich podstawie stanowisko skarżących z pominięciem obiektywnych okoliczności ujawnionych w sprawie nie może skutecznie podważyć ustaleń Sądu Okręgowego.

Powyższe okoliczności, a nie względy techniczne, zadecydowały o nieuwzględnieniu wniosku obrońców oskarżonego o zapewnienie udziału tłumacza języka kurdyjskiego, a wydanie przedmiotowego postanowienia nastąpiło po zapoznaniu się w tym zakresie z aktami sprawy. To, że pierwotnie Sąd I instancji uznał za zasadną konieczność udziału tłumacza języka tureckiego (k 13539) oparte zostało na argumentach wniosku, a nie znajomości dokumentów zgromadzonych w tym zakresie w aktach sprawy. Natomiast po zapoznaniu się z tymi dokumentami zostało wydane postanowienie, o którym mowa wyżej (k 13893). Dokumenty te zgromadzono na etapie postępowania sądowego, dlatego też podjęcie decyzji odnośnie tłumaczenia na język kurdyjski aktu oskarżenia nastąpiło w zupełnie innej sytuacji procesowej.

Dodatkowo zauważyć trzeba, że oskarżony deklarował też nieznaną sobie języka tureckiego i w związku z tym dopuszczony początkowo przez Sąd Okręgowy do udziału w sprawie tłumacz języka tureckiego (k 13539) nie spełniał oczekiwań oskarżonego. Deklaracjom oskarżonego przeczy w tym zakresie, jak zasadnie uznał Sąd I instancji, informacja Ambasady Republiki Turcji oparta nie tylko na fakcie, że w Turcji językiem nauczania jest język turecki i wszyscy, którzy ukończyli szkołę podstawową władają językiem tureckim, ale na korespondencji z oskarżonym i kontaktach, z których wynika, że posługuje się biegle w mowie i piśmie językiem tureckim (k 12759).

Ustaleń Sądu Okręgowego co do posługiwania się przez oskarżonego językiem polskim nie może podważyć powoływanie się przez apelację nr 2 na udział tłumacza w innych sprawach przeciwko oskarżonemu, przy czym podnieść trzeba, że znana jest jedynie sprawa sprzed wielu laty przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Żoliborza sygn. III K 359/06 (k 12765 i nast.). Sąd odwoławczy nie dokonuje kontroli decyzji procesowych w innych sprawach, a w przedmiotowej sprawie dowody zebrane w sprawie słusznie doprowadziły Sąd I instancji do powyższych ustaleń. W tym miejscu w odniesieniu do tegoż argumentu apelacji przypomnieć warto, że Sąd Najwyższy w sprawie F. S. postanowieniem z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt II KK 103/13 oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie sygn.akt II AKa 335/12 zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XVIII K 330/11, w której podnoszono w bliźniaczy sposób zarzut naruszenia art. 72 § 1 kk.

Dodatkowo podnieść trzeba, że w sprawie o ekstradycję oskarżonego Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonego adw. J. Ś. o powołanie tłumacza języka kurdyjskiego (k 13598 t.69), a postanowieniem z dnia 28 września 2010 r. sygn. II AKz 698/10 Sąd Apelacyjny w Warszawie utrzymał w mocy wydane w tej sprawie postanowienie o prawnej niedopuszczalności wydania F. S. władzom Republiki Turcji.

Oskarżony F. S. reprezentowany jest przez dwóch obrońców, którzy obronę prowadzą w aktywny sposób i u których nie wystąpił problem porozumiewania się z oskarżonym. Sposób porozumiewania się z oskarżonym obrońcy uznali za objęty tajemnicą zawodową (vide protokół rozprawy k 13539 i nast. t 69).

Faktem jest, co podnoszą skarżący, że język prawniczy, tak jak w wielu innych dziedzinach, cechuje pewnego rodzaju specyfika i jest on nie zawsze jasny nawet dla obywatela polskiego. Nie dotyczy to jednak w zdecydowanej większości postępowania przed sądem, a szczególnie sądem I instancji, w którym przewód sądowy polega na przeprowadzaniu dowodów, w tym w przeważającej części na przesłuchiowaniu oskarżonych, świadków, którzy relacjonują swoją wiedzę w przedmiocie osądu nie językiem prawniczym, ale językiem potocznym, takim w jakim porozumiewają się w codziennym życiu. Sąd nie wymaga też, aby oskarżony składając wyjaśnienia czynił to językiem literackim, wysoko wysublimowanym i o najwyższej poprawności gramatycznej. Każdy sposób wypowiedzi zostaje przyjęty,

zaprotokołowany i stanowi pełnoprawny materiał dowodowy. Nie było więc żadnych faktycznych ani prawnych przeszkód, aby oskarżony F. S. władający językiem polskim, jeżeli była taka jego wola, złożył wyjaśnienia w procesie, który toczy się właśnie w tym języku (k 14143-147, 14275 i nast.). Skoro przy prawidłowych ustaleniach Sądu Okręgowego w powyższym zakresie oskarżony wybrał negację władania językiem polskim i odmowę procesowego komunikowania się z Sądem w tym języku to brak jest podstaw do uznania, że to Sąd uniemożliwił mu składanie wyjaśnień. Dlatego zarzuty apelacji w tym zakresie uznano za bezzasadne.

Oskarżony znał stanowisko Sądu I instancji odnośnie tłumacza języka kurdyjskiego, wiedział, że w Polsce proces toczy się w języku polskim, wiedział też, że pisma kierowane do Sądu w języku wybranym przez oskarżonego będą pozostawiane w aktach sprawy. Nie można z tego powodu czynić zarzutu Sądowi Okręgowemu, chociażby ze względu na treść art. 176 kpk. Wybór tego rodzaju formy obrony stanowi wyraz woli oskarżonego do czego ma pełne prawo, jednak karne postępowanie nie jest miejscem dla „manifestacji niezawisłości i przynależności do gnębianego narodu” (str. 4 apelacji nr 2). Polski proces karny toczy się według ustawowych zasad procesowych zapewniających jego rzetelność niezależnie m.in. od narodowości oskarżonego. Instrumentalne traktowanie przez oskarżonego znajomości, rozumienia języka polskiego, władania nim w sposób określony w art. 72 § 1 kpk w zależności od przyjętej w konkretnym postępowaniu postawy, nie może prowadzić do uznania zarzutów obu apelacji za zasadne.

Konkludując – brak jest podstaw do uznania, że stanowisko Sądu Okręgowego co do tego, że oskarżony F. S. włada w wystarczającym stopniu, w rozumieniu art. 72 § 1 kpk, językiem polskim obarczone jest błędem. Zarzut obu apelacji miałby rację bytu jedynie w sytuacji przeciwnej, a tego rodzaju okoliczności nie występują. W konsekwencji nie można uznać, aby w tym zakresie nastąpiło naruszenie, w postaci pozbawienia oskarżonego prawa do obrony, czy rzetelnego procesu. Sąd Apelacyjny dodatkowo zauważa nieobecność powiadomionego o terminach rozpraw adw. J. Ś. na jednej z rozpraw. W tym zakresie nie został złożony żaden wniosek, a każdego z oskarżonych, tj. F. S. i P. S. (1), wówczas reprezentował drugi ustanowiony obrońca. W związku z tym prawo do obrony oskarżonych nie zostało naruszone.

Obaj obrońcy oskarżonego w swoich apelacjach stawiają też zarzut obrazy przez Sąd Okręgowy art. 202 § 1 kpk przez niedopuszczenie opinii sądowo-psychiatrycznej o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego, bowiem uznają, iż istnieją wątpliwości co do jego poczytalności.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że ocena, czy w odniesieniu do oskarżonego zachodzą wątpliwości, i to uzasadnione, co do jego poczytalności, dokonywana jest przez sąd na podstawie ujawnionych w toku postępowania okoliczności. Istnienia tego rodzaju wątpliwości Sąd Okręgowy nie stwierdził, skoro nie uwzględnił wniosku dowodowego w tym zakresie, a nadto wykazał to w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 275-6). Nie można też uznać, aby tę przesłankę wykazali obrońcy w swoich apelacjach, chociaż można zgodzić się z apelacją nr 2, że w tym zakresie nie powinna zostać pominięta informacja z Zakładu Karnego w Ł.. Dlatego Sąd odwoławczy uzupełnił przewod sądowy w trybie art. 452 § 1 kpk o tę informację, która została nadesłana przez Zakład Karny Nr 2 w Ł. (k 26068 nadto k 26085 -7, 26091-104). Informacja ta potwierdza stanowisko Sądu Okręgowego, bowiem nie można uznać, aby dokumenty zgromadzone w sprawie, w tym informacja uzyskana w toku postępowania odwoławczego, wskazywały na istnienie uzasadnionych wątpliwości co do stanu psychicznego oskarżonego w aspekcie jego poczytalności tempore criminis.

Z załączonych do akt dokumentów wynika, że oskarżony przebywał w Szpitalu (...) w P. w czerwcu 2005 r. gdzie trafił, ponieważ od 14 dni był smutny, nie sypiał, a powodem było to, że porzuciła go żona. Rozpoznano u oskarżonego reakcję sytuacyjno-depresyjną i z tego powodu bezpośrednio ze Szpitala w P. trafił do Oddziału Psychiatrii Sądowej Zakładu Karnego Nr (...)w Ł. celem obserwacji stanu psychicznego i kontynuacji leczenia. Po dwutygodniowej obserwacji oskarżonego na potrzeby wówczas toczącego się innego postępowania sądowego została wydana opinia sądowo-psychiatryczna, w której biegli wykluczyli istnienie u oskarżonego choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego i innego typu zakłóceń psychicznych. Stwierdzili, że oskarżony F. S. przebył reakcją depresyjną, a stan ten nie miał wpływu na poczytalność oskarżonego tempore criminis, która nie została ani zniesiona, ani nawet w jakimkolwiek zakresie ograniczona (k 4400, k 12753-55).

W sprawie nie może być kwestionowane, że oskarżony przeżył epizod depresyjny jako reakcję na sytuację osobistą w jakiej znalazł się w czerwcu 2005 r. i z tego powodu przebywał w w/w oddziałach szpitali psychiatrycznych. Ta okoliczność, a także poddanie oskarżonego badaniom psychiatrycznym w innej sprawie, nie przesądza automatycznie o istnieniu uzasadnionych wątpliwości co do stanu jego poczytalności w niniejszej sprawie, a tym samym nie przesądza potrzeby dopuszczenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów i poddania go tylko z tego powodu kolejnym badaniom psychiatrycznym. Jest to tylko jeden – obok całokształtu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych danej sprawy – z elementów. Nie można więc uznać, aby powoływany przez skarżących tylko fakt pobytu oskarżonego w szpitalu psychiatrycznym mógł zdeterminować uznanie, że wobec oskarżonego istnieją wątpliwości co do jego poczytalności i w związku z tym aby zachodziła konieczność uwzględnienia wniosku dowodowego.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniały i nadal nie uzasadniają powzięcia wątpliwości co do poczytalności oskarżonego tempore criminis, tym samym zarzut obu apelacji nie podlegał uwzględnieniu.

Tego rodzaju konstatacja odnosi się również do zarzutu **apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1)** – adwokata J. Ś.. Obrońca odnośnie i tego oskarżonego zarzuca Sądowi Okręgowemu obrazę art. 170 kpk w zw. z art. 193 kpk i art. 202 kpk mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego o powołanie biegłych psychiatrów, a w konsekwencji nieprzeprowadzenie badań psychiatrycznych oskarżonego, mimo istnienia poważnych wątpliwości co do jego poczytalności.

Z dokumentów zebranych przez Sąd Okręgowy (oskarżony żadnych dokumentów medycznych nie przedstawił) wynika, że P. S. (1) w dniach 2–5 czerwca 1999 r. przebywał na Oddziale Chirurgicznym Szpitala (...) w M. z powodu urazu głowy z otarciem naskórka, czego doznał w wyniku wypadku samochodowego (k 14251 t. 72). Ponadto w dniach 20.09 i 20.12 2000 r. 14.02, 12.03, 6 i 19.06. 2001 r. korzystał z porad lekarskich lekarza neurologa w Poradni Neurologicznej w M. M., zgłaszając bóle głowy (k 14250,14721). Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia za zasadne twierdzenie skarżącego, że kwestia stanu zdrowia oskarżonego w aspekcie poczytalności tempore criminis nie została wyjaśniona, a w związku z tym aby Sąd Okręgowy zobowiązany był do czynienia rozważań w przedmiocie umorzenia postępowania. Stanowisko tegoż Sądu co do braku podstaw do powzięcia wątpliwości co do poczytalności oskarżonego P. S. (1) jest w pełni zasadne, a apelacja nie przedstawia w tym zakresie jakichkolwiek kontrargumentów, które uzasadniać by mogły postawiony przez skarżącego zarzut.

Również nie można podzielić poglądu autora apelacji nr 2, iż fakt, że oskarżonemu P. S. (1) postawiono zarzut z art. 148 § 1 kk obligował Sąd orzekający do dopuszczenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów. Ani zebrana przez Sąd I instancji dokumentacja lekarska dotycząca tego oskarżonego, ani też okoliczności przedmiotowo – podmiotowe czynu nie dostarczyły wątpliwości i to uzasadnionych co do poczytalności oskarżonego. Dlatego i ten argument jest chybiony.

Sąd Okręgowy, jak wynika z protokołów rozpraw, oddalił nie tylko wnioski dowodowe w powyżej omawianym zakresie. Obrońcy oskarżonych – adwokaci P. D. i J. Ś. – kontestując te decyzje w postaci zarzutów apelacji nie wykazali, aby oddalenie ich wniosków mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Można się zgodzić, iż uzasadnienie oddalenia niektórych wniosków dowodowych nie było doskonałe, jednak to nie zmienia istoty stanowiska co do braku okoliczności, które czyniłyby te zarzuty zasadnymi. Szczególnie można zwrócić uwagę na fakt, że mimo, iż proces trwał prawie dwa i pół roku to obrońca na etapie przechodzenia w procesie do odbierania głosów stron złożył kilkadziesiąt wniosków dowodowych (k 24451 t.118), przy czym nie dotyczyły one okoliczności ujawnionych w końcowej fazie procesu, część z nich dotyczyła okoliczności, co do których wnioski wcześniej zostały oddalone, a jeszcze inne dowodów, które zgromadzono w czasie śledztwa jak akty zgonu K. S. i A. S. (2) (k 1494-5). Niewątpliwie strona może na każdym etapie złożyć wniosek dowodowy, może też ponownie uprzednio wniosek oddalony, jednak brak jest podstaw do uznania, że wnioski te dotyczyły okoliczności (w tym nowych) mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dotyczącej oskarżonych reprezentowanych przez obu obrońców. Pogląd strony o konieczności przeprowadzenia zgłoszonego dowodu nie prowadzi automatycznie do uwzględnienia wniosku, a jego oddalenie nie jest wówczas równoznaczne z uznaniem, że zachodzi przesłanka z art. 438 pkt 2 kpk. Trzeba też zwrócić uwagę, że

Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniom apelacji nr 1 nie „ignorował wniosków dowodowych obrony”, ale podejmował decyzje procesowe w ramach obowiązujących przepisów w formie oddalenia tychże wniosków.

Nie można uznać, że niezadowolenie strony z takiego procesowego rozstrzygnięcia może być uznane, jak twierdzą autorzy za uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziów orzekających w sprawie. Taki sam wniosek należy postawić w zakresie pytań obrońców, które zostały przez Sąd uchylone z uzasadnionych względów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i doktrynie niejednokrotnie podkreślano, iż oceny sędziowskie nie wykraczające poza zakres orzekania, nie uzasadniają wątpliwości co do bezstronności sędziego w rozumieniu przepisu art. 41 § 1 kpk.

Postanowienia oddalające wnioski dowodowe obrońców oskarżonych – adwokatów P. D. i J. Ś. – skutkowały składaniem przez tych obrońców kolejnych wniosków, tym razem o wyłączenie całego składu sądzącego, bądź niektórych jego członków, od rozpoznania sprawy. Wszystkie te wnioski, łącznie z ostatnim (k 24610 t.119) zostały rozpoznane i żaden nie okazał się zasadny. Nie można uznać, aby składane wnioski o wyłączenie sędziów i liczba tych wniosków, co było podyktowane niezadowoleniem z decyzji procesowych Sądu, dowodziły istnieniu przesłanki z art. 41 § 1 kpk i przesądzały o zasadności zarzutu apelacji w tym zakresie.

Przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 41 § 1 kpk wyłączenie sędziego na wniosek następuje w sytuacji, gdy zachodzi "okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość" co do bezstronności sędziego. Jednak, co należy podkreślić, ta okoliczność musi być uprawdopodobniona. Nie mogą jej więc stanowić gołosłowne twierdzenia strony o „negatywnym stosunku do oskarżonych”, czy instrumentalne traktowanie w/w przepisu, ale muszą zostać wskazane konkretne fakty, które ocenione obiektywnie i racjonalnie podważają zaufanie do bezstronności sędziego czy sędziów objętych wnioskiem o wyłączenie. Apelacje stawiające zarzut naruszenia art. 41 § 1 kpk nie wykazały tego rodzaju okoliczności, a procesowych argumentów nie mogą zastąpić emocjonalne przymiotniki użyte dla uzasadnienia postawionego zarzutu.

Niedopuszczalnym nadużyciem jest twierdzenie autora apelacji nr 1 o „bulwersującej” „dramatycznej próbie wyłączenia aktywnych obrońców” w związku z wydaniem przez Sąd I instancji postanowienia stwierdzającego sprzeczność interesów oskarżonych w rozumieniu art. 85 § 1 kpk w aspekcie reprezentujących ich obrońców (k 23520 v). To, że ta decyzja procesowa została uchylona przez Sąd odwoławczy nie może prowadzić do wniosku jaki stawia skarżący, a mianowicie, że „Sąd nie mógł już w sposób obiektywny prowadzić postępowania”. Jest to tak nieprocesowy argument, a zarazem tak bezzasadny, że trudno prowadzić dalsze rozważania w tym zakresie.

Również nie można uznać za skuteczny argument w aspekcie art. 41 § 1 kpk odwołanie się przez skarżącego w sposób ogólny do sytuacji oskarżonego J. K. (1) na jednej z rozpraw. Niewykluczone, iż chodzi o sytuację z rozprawy z dnia 14 września 2012 r. (k 23612), na której oskarżony sygnalizował, że źle się czuje. Sąd I instancji mając na uwadze treść zaświadczenia lekarskiego nie uwzględnił wniosku o odroczenie rozprawy, jednak do odroczenia doszło na skutek wniosku obrońcy o wyłączenie członków składu sądzącego. Wniosek nie został uwzględniony.

Jeżeli chodzi o zarzut apelacji dotyczący tłumacza i prawa do obrony oskarżonego F. S. to został on omówiony wyżej i należy te rozważania odnieść do stanowiska autora tej apelacji w aspekcie art. 41 § 1 kpk. W tym zakresie twierdzenie skarżącego, że Sąd Okręgowy „ignorował gwarancje procesowe” oskarżonego jest oczywiście bezzasadne.

Dodatkowo można zauważyć, że zaskarżony wyrok w odniesieniu do konkretnych czynów niektórych oskarżonych został zmieniony, a także w pewnych częściach uchylony a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania. Nie oznacza to jednak, że stwierdzone uchybienia są wynikiem naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady bezstronności, czy obiektywizmu. Nie jest to jedyne w historii wymiaru sprawiedliwości tego rodzaju rozstrzygnięcie, a ponieważ nie ustanowiono zasady, że sąd I instancji w swoim orzekaniu jest nieomylny, to obowiązuje konstytucyjna zasada dwuinstancyjnego postępowania i uzasadnienie dla jej ustanowienia.

Niektóre z apelacji stawiają zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 424 kpk, przy czym pomijają art. 438 pkt 2 kpk, bowiem nie wykazały możliwości wpływu tego uchybienia na treść zaskarżonego wyroku.

Nie negując znaczenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku w postępowaniu odwoławczym, należy stwierdzić, że jest ono jedynie punktem wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia, o czym decyduje całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie. Niespełnienie wymagań określonych w art. 424 kpk samo przez się nie wystarcza do zastosowania art. 438 pkt 2 kpk, lecz wskazuje jedynie na potrzebę przeprowadzania szczególnie wnikliwej i skrupulatnej kontroli zaskarżonego orzeczenia. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko skarżących, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera mankamenty, jednak nie są one tego rodzaju, aby niemożliwa była weryfikacja ustaleń i twierdzeń zawartych w uzasadnieniu, jak też aby nie można w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów apelacji, a tylko wówczas można by powiedzieć, że wyrok uchyla się spod kontroli odwoławczej.

Skarżący szczególnej krytyce poddają uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zakresie czynów przypisanych oskarżonym z art. 258 § 2 kk. Podzielając to stanowisko, bowiem rzeczywiście uzasadnienie jest wręcz minimalistyczne, należy jednak zauważyć, że Sąd ten, wbrew twierdzeniu skarżących, wskazał odnośnie każdego z oskarżonych dowody, które zadecydowały o uznaniu ich winy. Dotyczy to również pozostałych czynów, co do których zostały przedstawione ustalenia faktyczne oraz dowody, które o nich zadecydowały i z jakich względów. Sąd I instancji jednoznacznie wskazał konkretne zachowania każdego z oskarżonych, z jakich dowodów one wynikają i dlaczego dowodom tym nadano walor wiarygodności. Wyjaśniona została też podstawa prawna skazania oraz wskazano okoliczności mające wpływ na wymiar kary każdemu z oskarżonych.

Podnieść trzeba, że uzasadnienie obarczone mankamentami, również poważnymi, a nawet źle przygotowane, nie przesądza o błędności czynności, z przeprowadzenia których zostało sporządzone, czy wadliwości procesu wyrokowania. Zatem stwierdzone mankamenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie spełniają warunku określonego w art. 438 pkt 2 kpk, tym samym zarzuty apelacji należało uznać za chybione.

Kolejny zarzut pojawiający się we wszystkich apelacjach obrońców kwestionujących winę oskarżonych dotyczy różnych aspektach dowodu z zeznań świadka koronnego, oraz świadków, którzy jako podejrzani zdecydowali się na współpracę z organami ścigania. Celowym jest więc łączne ustosunkowanie się do tych apelacji.

Na wstępie warto przypomnieć, iż instytucja świadka koronnego z istoty rzeczy ma zastosowanie wobec osoby, która jest podejrzana w toczącym się przeciwko niej postępowaniu karnym, która była członkiem zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, która też współdziałała w ich popełnianiu. Zatem wszelkie zarzuty dotyczące działalności przestępczej świadka koronnego, motywów podjętych decyzji i chęci uniknięcia odpowiedzialności karnej nie mogą stanowić skutecznego argumentu do podważania wiarygodności jego zeznań. Przyznanie się do winy nie jako ekspiacja, ale chęć ewentualnego skorzystania z uprawnień ustawowych jest prawem osoby podejmującej taką decyzję i samo przez się nie eliminuje takiego dowodu i nie prowadzi automatycznie do uznania go za niewiarygodny. Dowód ten niewątpliwie winien podlegać skrupulatnej analizie, aby wnioski z niej wprowadzone spełniały warunek art. 2 § 2 kpk.

Nie można uznać, iż wobec tego rodzaju świadków winien istnieć założony z góry nakaz nieufności skoro zeznają oni w określonej sytuacji procesowej, oczywistym też jest, że nie jest to „super dowód” i brak jest podstaw do uznania, wbrew twierdzeniu apelacji nr 1, iż Sąd Okręgowy za taki nadrzędny dowód uznał automatycznie zeznania świadków o nadanym statusie świadków koronnych. Nie można też podzielić stanowiska skarżących, iż dowody tego rodzaju podlegają prawnej dyskwalifikacji tylko dlatego, że brak jest ich potwierdzenia innym dowodem (dowodami). Dowód z zeznań świadka koronnego jak i zeznań świadków, którzy w swojej sprawie karnej podjęli współpracę celem skorzystania z art. 60 § 3 kk, podlega ocenie w ramach art. 7 kpk i ocena ta dokonywana jest zarówno z uwzględnieniem treści i wymowy konkretnego dowodu, jak i w sposób kompleksowy mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd odwoławczy nie podziela poglądu wyrażonego w apelacji nr 1, że wiarygodność omawianych dowodów podważa fakt, że decyzja w zakresie współpracy z organami ścigania nie została przez podejrzanego (podejrzanych) podjęta w czasie pierwszego czy jednego z pierwszych przesłuchań. Warto zauważyć, że nie są to decyzje nieprzemyślane, podjęte pod wpływem impulsu i nie są łatwe dla tych osób z racji różnego rodzaju przestępczych, ale i emocjonalnych,

powiązań, jak też ze względu na ostracyzm środowiska, w którym dotychczas przebywali, skutkujący nawet zagrożeniem życia. Są to decyzje podejmowane świadomie nawet wówczas gdy propozycja tego rodzaju przewidzianej przez ustawodawcę współpracy wyszła od prowadzącego przesłuchanie. Podjęcie przez podejrzanego decyzji o współpracy to nie tylko przewidziane ustawowo prawo, ale i zobowiązania, określone w art. 3 ustawy o świadku koronnym, które bierze na siebie dana osoba. W razie wykazania, że świadek koronny złożył nieprawdziwe zeznania grożą mu poważne konsekwencje (art. 10,11 ustawy o świadku koronnym), bowiem wolą ustawodawcy było skłonienie świadka do mówienia prawdy i wyeliminowanie możliwości składania fałszywych zeznań.

Świadkowie przesłuchani w niniejszej sprawie swoimi zeznaniami dostarczyli dowodów przede wszystkim wskazujących na popełnienie przez siebie szeregu przestępstw, odnośnie których musieli podać osoby z nimi współdziałające, opisać ich role i okoliczności popełnionych przestępstw. Nie jest to przerzucenie odpowiedzialności za własne czyny na te osoby, czy minimalizowanie swojej winy, ale wypełnianie przyjętego na siebie zobowiązania. Ich postawa i relacje były konsekwentne, a niektóre z nich znajdowały potwierdzenie w innych dowodach tworząc z nimi spójną całość.

Sąd odwoławczy nie kwestionuje, iż odnośnie niektórych czynów zarzucanych oskarżonym Sąd dysponował jedynie dowodem z zeznań jednego świadka mającego status świadka koronnego, czy będącego w innej sprawie podejrzanym spełniającym warunki art. 60 § 3 kk. Nie oznacza to, że z tego powodu dowód ten powinien zostać zdyskredytowany i to w sytuacji, gdy żadna z apelacji nie wykazała, aby pomówienia były wynikiem fałszywego obciążenia oskarżonych, bądź motywowane były chęcią przerzucenia własnej odpowiedzialności na inne osoby. Twierdzenia apelacji nr 1, iż zeznania tych świadków „mogły” być wynikiem nacisków organów ścigania, „mogły powstać pod wpływem osób wspólnie osadzonych”, czy też „mogą pochodzić z informacji medialnych” są jedynie hipotezami i to w żaden sposób nie potwierdzonymi. Podobny wniosek dotyczy musi odwołania się autora apelacji nr 2 do nieprawidłowości postępowania przygotowawczego, „manipulacji zarzutami” ukrywania przez prokuraturę sprzeczności między zeznaniami, nieprawidłowości postępowania sądowego w tym zakresie. Są to jednak własne opinie skarżącego nie wynikające ze zgromadzonego w sprawie materiału. W tym miejscu trzeba zauważyć, że skoro skarżący powołuje się na „skazanie” P. K. za nieumyślne spowodowanie śmierci swojej konkubiny zamiast za zabójstwo w wyniku jak należy rozumieć manipulacji to z lojalności procesowej winien mieć na uwadze, że P. K. aktem oskarżenia zarzucono popełnienie czynu z art. 148 § 1 kk i nieprawomocnie za tego rodzaju czyn został skazany. W wyniku wniesionej apelacji wyrok Sądu Okręgowego został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 7 grudnia 2004 r. sygn. II AKa 474/04 i P. K. został skazany za czyn z art. 155 kk z powodów wskazanych w uzasadnieniu tegoż wyroku. W tej sytuacji prezentowanie poglądu, że Sąd Apelacyjny dokonał „przekształcenia” czynu zarzucanego P. K. w ramach „nagrody za złożenie obciążających zeznań” jest pozbawione wszelkich racji i wydaje się, że lojalność obrończa wobec oskarżonych nie może zyskiwać prymatu nad lojalnością wobec udokumentowanych faktów.

Trzeba przypomnieć, że gospodarzem postępowania przygotowawczego nie jest sąd, w związku z tym nie ma on wpływu na tok postępowania, sposób jego prowadzenia, jak też na to komu i jakie należy postawić zarzuty popełnienia konkretnych przestępstw. W niniejszej sprawie zakres jej rozpoznania wyznaczał wniesiony przeciwko oskarżonym akt oskarżenia i z akt sprawy nie wynika, aby można mówić o wskazywanych nieprawidłowościach, a tym bardziej tego rodzaju, że mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

W odniesieniu do zarzutu apelacji nr 2 kwestionującej możliwość przesłuchania w niniejszym procesie w charakterze świadków koronnych osób, które takiego statusu nie mogły mieć należało w pierwszej kolejności dokonać analizy postanowień o ustanowieniu konkretnych osób świadkami koronnymi. Dlatego Sąd Apelacyjny uzupełnił przewod sądowy w trybie art. 452 § 2 kpk, dokonał analizy dokumentów dotyczących świadków koronnych (t 127), jak też w tym aspekcie nie można pominąć wyjaśnień/zeznań tych świadków.

Nie może budzić wątpliwości, że P. K. ps. (...) i M. H. jak też M. S. (2) uzyskali status świadka koronnego w związku z czynami m.in. zarzucanymi oskarżonym (odpowiednio k 14375 t. 73, k 26289 i nast. t 127). Natomiast odnośnie pozostałych osób, tj. M. K. (2), S. T. (1), M. S. (3), M. W. (1), M. K. (6) należy uznać, że ani z postanowień o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadka koronnego, ani z postanowień o przedstawieniu zarzutów, a następnie ich uzupełnieniu nie

wynika, by osoby te zyskały status świadków koronnych w związku z czynami zarzucanymi oskarżonym w niniejszym procesie. Osoby te więc powinny być przesłuchane przez Sąd I instancji jako „zwykli” świadkowie. Skoro tak się nie stało można stwierdzić, że Sąd I instancji uchybił przepisom postępowania. Jednak apelacja nie wykazała, aby to uchybienie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a i argumentów ku temu nie znalazł Sąd odwoławczy.

Autor apelacji akcentuje przesłuchanie w/w świadków z wyłączeniem jawności, a jednocześnie pomija treść art. 360 § 1 pkt 4 kpk, co przekonuje, że ten tryb przesłuchania z wyłączeniem jawności nie jest przypisany tylko przesłuchaniu świadka koronnego. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby uznać, że zastosowanie przez Sąd I instancji art. 13 ustawy o świadku koronnym w czasie przesłuchania w/w świadków mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Niewątpliwie sposób przesłuchania przed sądem świadka koronnego różni się od przesłuchania świadka „zwykłego”, bowiem wobec tego pierwszego nie stosuje się przepisów art. 182, 183 i 185 kpk. Jednak dla wykazania zasadności zarzutu apelacji nie jest wystarczające stwierdzenie tego faktu, a koniecznym jest wykazanie możliwości wpływu tego uchybienia na treść zaskarżonego wyroku, a więc wykazanie, że wystąpiły przesłanki określone w/w przepisach czego autor apelacji nie uczynił. Również Sąd Apelacyjny nie stwierdził, aby zachodziły wobec któregośkolwiek ze świadków okoliczności uzasadniające skorzystanie z tych ustawowych uprawnień.

Należy podkreślić, że zarówno świadkowie koronni jak i „zwykli” mają obowiązek zeznawać prawdę i nie zatajać znanych sobie okoliczności, zaś ocena ich zeznań podlega tego samego rodzaju wymogom z art. 7 kpk.

Reasumując – należy stwierdzić, że nie ma przeszkód prawnych w dokonaniu ustaleń w zakresie winy oskarżonego na podstawie jednego dowodu, który podlega ocenie zgodnie z art. 7 kpk niezależnie czy są to zeznania złożone przez świadka koronnego, czy świadka „zwykłego”. Apelacje nie wykazały, aby przesłuchanie niektórych świadków w charakterze świadków koronnych zamiast świadków „zwykłych” miało wpływ na treść ich zeznań, a w konsekwencji aby mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Dlatego Sąd Apelacyjny nie podzielił omawianych wyżej zarzutów apelacji obrońców oskarżonych.

Nie uznano też za zasadne zarzuty apelacji nr 1 i 2 jakoby Sąd I instancji uchybił przepisowi art. 192 § 2 kpk poprzez nieprzesłuchanie wskazanych w apelacjach świadków z udziałem biegłego psychologa. Dotyczy to świadków pomawiających oskarżonych. W tym zakresie autorzy tych apelacji powołali się na zażywanie przez niektórych świadków narkotyków, leczenie neurologiczne, problemy z pamięcią.

Decyzję w trybie art. 192 § 2 kpk może li tylko uzasadniać istnienie wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Nie ma żadnych racjonalnych powodów, aby przyjąć, że takie wątpliwości występują z powodu używania przez niektórych świadków kokainy, przy czym w zdecydowanej większości to świadkowie deklarowali ich używanie i to okazjonalne na urządzanych imprezach.

Podnieść trzeba, że żadna z apelacji konieczności zastosowania art. 192 § 2 kpk nie wywodzi ze sposobu składania zeznań na rozprawie, żaden ze skarżących nie stwierdził, aby świadkowie ci mieli problemy z odtwarzaniem zdarzeń z przeszłości, aby te relacje były zaburzone ze względu na stan psychiczny świadków, aby istniały wątpliwości co do tego stanu. Takich też okoliczności nie stwierdził Sąd Okręgowy, a i lektura tych zeznań w toku kontroli odwoławczej nie dostarcza ku temu podstaw. Zeznania tych świadków cechuje logiczność, ciągłość relacji, adekwatność odpowiedzi, brak jest symptomów stanów obniżającego zdolność relacjonowania faktów oraz symptomów zaburzeń, zakłóceń pamięci.

Apelacja nr 2 koncentruje swoją uwagę w powyższym zakresie na osobie świadka A. G. (1). Faktem jest, że świadek ten zeznał, że w czasie pobytu w zakładzie karnym leczył się w związku z depresją, nie przyjmował leków psychotropowych, ale antydepresanty (k 15 095 t. 76). Potwierdza to nadesłana dokumentacja (k 15123, 15201), która jednocześnie zaprzecza zasadności zarzutów apelacji. Jeżeli zaś chodzi o B. B. to trudno uznać, aby jego zeznania miały znaczący wpływ na treść zaskarżonego wyroku, bowiem o jego działalności na rzecz grupy przestępczej „(...)” świadczy treść

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XVIII K 330/11, którym skazany został F. S. za to, że polecił w/w oraz M. W. (1) wytwarzanie amfetaminy dla grupy przestępczej tzw. (...).

Żadna z apelacji nie uprawdopodobniła wątpliwości co do stanu psychicznego świadków, ich stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń. Nie można więc podzielić zarzutu obrazy tego przepisu, gdy takich cech świadków skarżący nie wykazali w apelacji, jak też we wniosku dowodowym kwestionując jego oddalenie. Innymi słowy skarżący nie wykazali, aby wobec powołanych w apelacjach świadków zachodziły przesłanki z art. 192 § 2 kpk, a tym samym aby można mówić o wątpliwościach co do stanów określonych w tym przepisie, co miałyby rzutować na treść zeznań tychże świadków. Dlatego te zarzuty uznano za chybione.

Jeżeli chodzi o zarzucaną przez apelację nr 2 obrazę przez Sąd Okręgowy przepisu art. 391 kpk to zgodzić się trzeba, że przepis ten odnosi się tylko do dokumentów w postaci "protokołu" w rozumieniu przepisów rozdziału 16 kpk, a za takie mogą być tylko uznane protokoły oryginalne. Na równi z protokołami oryginalnymi można traktować ich odpisy, kserokopie, pod warunkiem, że ich treść stanowi wierną kopię oryginału, co musi być urzędowo stwierdzono (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1973 r. OSNKW 1974/3/53). W tej sytuacji „wyciągi z protokołów” nie są protokołami w rozumieniu rozdziału 16 kpk.

Bezspornym jest, że prokurator wraz z aktem oskarżenia przekazał nie protokoły przesłuchania niektórych świadków, ale wyciągi z tychże protokołów. Sąd Okręgowy na rozprawach stosując w toku przesłuchania świadków art. 391 kpk ujawniał właśnie te wyciągi z protokołów obejmujące relacje świadków dotyczące przedmiotowej sprawy. Dotyczy to zeznań świadków: M. J. (1) (k 9793-9815), M. S. (2) (k 9909- 10190), M. K. (3) (k 10957-64), a nadto świadków M., M. G. (2), H. W., K. R., G. C..

Podnieść jednak trzeba, że w toku postępowania sądowego zgromadzono kserokopie oryginalnych protokołów poświadczające zgodność z oryginałem, które znajdują się w aktach sprawy w tomach 106, 107, 116 i 117. Szczegółnie warto wskazać protokoły zeznań świadków, które stanowiły istotną podstawę dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, a z których to protokołów sporządzono w/w wyciągi: M. J. (1) k 24299-24351, M. S. (2) k 22139-22371 (t 106 i 107), M. K. (3) k 24157, 24177. Sąd Okręgowy o zgromadzeniu tych dokumentów informował na rozprawie strony, które nie domagały się powtórzenia czynności w trybie art. 391 kpk, a jak sam przyznał w uzasadnienie zaskarżonego wyroku (str.10) protokoły te zgromadzono celem weryfikacji załączonych wcześniej wyciągów.

W toku kontroli odwoławczej dokonano porównania ujawnionych wyciągów z protokołów z załączonymi ich kserokopiami oryginałów. Należy stwierdzić z całą stanowczością, że wyciągi z protokołów były sporządzone prawidłowo i rzetelnie, a materia w nich zawarta dotyczyła przedmiotowej sprawy w przeciwieństwie do pozostałej zawartości tychże protokołów. W tej sytuacji Sąd odwoławczy uznał, iż to uchybienie Sądu Okręgowego pozostało bez wpływu na treść zaskarżonego wyroku, skoro Sąd ten dysponował zapisami rzeczywistej treści zeznań świadków.

Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu skarżących, że w sytuacji gdy świadek z nadanym statusem świadka koronnego jest przesłuchiwany wielokrotnie (wskazano w apelacji na 64 razy) w różnych postępowaniach na okoliczność różnych przestępczych zdarzeń zachodzi konieczność poszukiwania przez sąd, celem uzupełnienia materiału dowodowego, wszystkich protokołów przesłuchań takiego świadka. Apelujący stawiając zarzut nie wykazali, aby istniał związek pomiędzy tymi późniejszymi przesłuchaniami świadka M. H., które nadal trwają w różnych sądach a zarzutami stawianymi oskarżonym bądź aby ujawniły się okoliczności, które dyskredytują te zeznania. Dodatkowo można zauważyć, że sami skarżący podnoszą, że zeznania tego świadka nie dotyczą okresu, który obejmuje przedmiotowy akt oskarżenia.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji nr 1 i 2, które dotyczą wszystkich czynów przypisanych oskarżonym reprezentowanym przez autorów apelacji, to stwierdzić trzeba, że mimo obszerności apelacji to zawierają one ogólne twierdzenia stanowiące w przeważającej części własne opinie skarżących. Trudno podjąć rozważania w zakresie np. twierdzeń apelacji nr 1 że świadkowie „mogli fałszywie zeznawać”, że nie zeznawali „spontanicznie, w sposób wolnych od wpływów” skoro istotą powinno być wykazanie, że „fałszywie zeznawali”, kto i w jaki sposób wpływał na świadków i jak to przełożyło się na treść ich zeznań, a w tym zakresie apelacja nawet nie podjęła próby uzasadnienia

swoich twierdzeń. Również apelacja nr 2 nie wykazała, aby świadkowie, których zeznania stanowiły podstawę ustaleń faktycznych odnośnie poszczególnych czynów, składali je w postępowaniu przygotowawczym „pod wpływem gróźb, przymusu lub sugestii”. Z apelacji tej nie wynika również jakie względy stanowiły o twierdzeniu, iż Sąd I instancji orzekał na podstawie wybiórczo przedstawionego przez prokuratora materiału dowodowego, że konieczne było dokonanie konfrontacji „między świadkami”, że „zeznania świadka koronnego, lub przesłuchanego w trybie właściwym dla świadków koronnych, albo korzystającego z dobrodziejstwa art. 60 kk” są „wewnętrznie sprzeczne i niekonsekwentne”.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu apelacji nr 2 w zakresie obrazu przez Sąd Okręgowy przepisów art. 87, art. 147, art. 148, art. 173, art. 174 kpk i to w sposób mogący mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Apelacje wszystkich obrońców oskarżonych kwestionujące winę oskarżonych w zakresie odpowiednio przypisanych im zaskarżonym wyrokiem czynów różnie formułują zarzuty, które de facto prowadzą się do kwestionowania oceny zeznań świadków stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Do zdecydowanej większości podnoszonych argumentów należy odnieść powyższe rozważania, które wskazują, że zarzuty obrazu art. 7 kpk z powyższych względów nie mogą być uznane za zasadne. Innych argumenty apelacji (jeśli były sformułowane) zostaną rozważone poniżej.

W tym miejscu dla uniknięcia powtórzeń trzeba wskazać, że lektura zeznań świadków P. K., A. G. (1), M. J. (1), M. S. (2), S. T. (1), J. P., M. K. (3), T. S., potwierdza stanowisko Sądu Okręgowego (z wyjątkiem fragmentów, o których niżej), że zeznania te są konsekwentne, spójne, świadkowie relacjonują zdarzenia w sposób rozważny, przedstawiając zapamiętany ich przebieg. Nie ujawniono okoliczności, a i takich okoliczności, nie wskazują skarżący, aby świadkowie ci we własnym procesowym interesie przedstawili zeznania niezgodne z rzeczywistością. Jeżeli w ich relacjach występują nieścisłości czy rozbieżności to dotyczą one ubocznych okoliczności, które nie podważają wiarygodności ich zeznań.

Oczywistym dla Sądu Okręgowego było, że świadkowie opisują zdarzenia sprzed wielu laty. Dlatego w pewnych zakresach nie są one zbyt precyzyjne, szczególnie chodzi o czasokres popełnienia przestępstw, czy ilości narkotyków objętych zarzutami. Trzeba jednak zauważyć, że świadkowie stwierdzali, że podają minimalne ilości narkotyków, a czasokres w określonym przedziale to rzeczywisty czas popełnienia przestępstw. Nie można zgodzić się z autorem apelacji nr 1, że wpływ czasu od zdarzeń do czasu składania zeznań miałby dyskwalifikować takie zeznania.

Nie można też nie zauważyć, że ocena zeznań świadków dokonywana jest nie tylko odnośnie przedstawionych treści, ale też kompleksowo przy uwzględnieniu pozostałego materiału dowodowego ujawnionego w sprawie i nie można uznać, aby przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy pominął istotne dla rozstrzygnięcia dowody. Niewątpliwie nie wszystkie dowody przeprowadzone w toku postępowania sądowego wymagały rozważania skoro nie dotyczyły istoty zarzucanych oskarżonym czynów, czy też świadkowie w tym zakresie nie posiadali wiedzy, bądź posiadali ją „z miasta”, czy „z mediów”.

Sąd Okręgowy nie powziął wątpliwości co do wiarygodności w/w świadków, a także pozostałych wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a żadna z apelacji nie wykazała, aby ocena to była niezgodna z treścią tych dowodów, wiedzą i doświadczeniem życiowym, aby cechowała ją nielogiczność czy wewnętrzna sprzeczność. Dlatego nie można uznać, aby apelacje wykazały zasadność stawianego zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 7 kpk, tym samym wywodzony z tego uchybienia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku okazał się chybiony.

Sąd odwoławczy uważa co do zasady, że nie może stanowić dowodu winy dowód w postaci zeznań świadka ze słyszenia jako jedyny dowód obciążający. Natomiast nie ma przeszkód, aby zeznania bezpośredniego świadka takim dowodem były, jeżeli ich wnikliwa i wszechstronna ocena prowadzi do wniosku o wiarygodności tychże zeznań.

Przechodząc do pozostałych zarzutów apelacji dotyczących poszczególnych czynów przypisanych oskarżonym w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów dotyczących czynu z art. 258 § 2 kk podnoszonych w **apelacjach**

obrońców oskarżonych F. S. (zarzut I a/o) **J. K. (1)** (zarzut 19 a/o), **R. Z.** (zarzut 32 a/o), **M. T. (1)** (zarzut 36 a/o), **W. K.** (zarzut 54 a/o).

Na wstępie należy stwierdzić, że w toku kontroli odwoławczej nie stwierdzono okoliczności, które uzasadniałyby podważenie ustaleń Sądu Okręgowego co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej tzw. (...) kierowanej przez R. S.. Wynika to jednoznacznie z zeznań członków tej grupy, tj. P. K., I. A., M. H., z zeznań A. G. (1), S. T. (1), J. P., M. K. (2), a także wyjaśnień oskarżonego G. P. złożonych na rozprawie odwoławczej oraz z pozostałych wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznań świadków. To prawda, że ci ostatni byli członkami innych grup przestępczych, ale ich wiedza o grupie (...) pochodziła stąd, że uczestniczyli osobiście w spotkaniach między swoją grupą a przestępczą grupą (...), tzw. rozkminkach, bądź przebywając w tego rodzaju środowisku wiedzieli o istnieniu tej i innych grup z racji podziału wpływów między grupami i konfliktów będących następstwem nie przestrzegania tego podziału. Te zeznania wraz z w/w wymienionymi tworzą spójną całość, która w pełni uprawniała Sąd I instancji do uznania istnienia zorganizowanej grupy przestępczej.

Również nie może podlegać kwestionowaniu stanowisko tegoż Sądu, że grupa ta miała charakter zbrojny, co jednoznacznie wynika przede wszystkim z zeznań P. K., J. P., oskarżonego I. Al (...), a znalazło to potwierdzenie w wyjaśnieniach G. P. złożonych na rozprawie odwoławczej. Z dowodów tych jednoznacznie wynika, że grupa dysponowała bronią opisywaną nie tylko przez P. K., ale i oskarżonego I. Al (...), korzystała też z broni pożyczanej od innej grupy (zeznania P. K., M. S. (4)), w broń byli wyposażani członkowie grupy w związku z niektórymi spotkaniami z innymi grupami przestępczymi mającymi na celu rozwiązywanie konfliktów czy obronę wpływów (zeznania P. K., wyjaśnienia G. P.).

Z zeznań, wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, świadków wynika jednoznacznie, że tą grupą przestępczą kierował R. S., co potwierdza też wyrok skazujący go za kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym od sierpnia 2001 r. na karę 3 lat i 6 miesięcy (k 21642) Ta ostatnia okoliczność miała wpływ na zmianę zaskarżonego wyroku jeżeli chodzi o początkowy czasokres przynależności oskarżonych do tej właśnie grupy. Wszyscy świadkowie byli zgodni co do tego, że R. S. w przeważającym okresie kierowania grupą ukrywał się będąc poszukiwany listami gończymi i z tego powodu istotną rolę w jego imieniu spełniali nazywani w nomenklaturze grup przestępczych –kapitanowie.

Sąd Okręgowy ustalił, iż od około 2004 r. reprezentantem R. S. był oskarżony F. S. i na str. 3 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku opisał rolę oskarżonego w grupie oraz dowody, które zadecydowały o przyjętych ustaleniach. Dowody te znane są stronom a w związku z tym znane są im relacje tychże świadków, w których opisują oni jednoznacznie pozycję, rolę i działania oskarżonego F. S..

Przypomnieć można, że zeznań świadka P. K. obejmującego okres do 27 października 2002 r. kiedy to został on tymczasowo aresztowany, wynika, że kiedy on przeszedł do tej do grupy pod koniec 2001 r. to oskarżony był jedynie „przy grupie”. Natomiast później uczestniczył już w spotkaniach grupy, które dotyczyły spraw grupy.

Z zeznań wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku świadków A. G. (1), S. T. (1), J. P., M. W. (2), M. G. (1), M. K. (2), wyjaśnień I. A., M. J. (1), M. S. (1) ewidentnie wynika nie tylko przynależność oskarżonego do tej grupy przestępczej, ale i jego istotna rola w tej grupie, świadkowie określają, że był „prawą ręką” R. S. z wyboru przez członków grupy. Według np. I. Al (...) to oskarżony „rządził” (k 23131), zajmował się grupa „pod nieobecność” R. S. (K. k 22096). O tej quasi przywódczej roli zeznają też inni wskazani w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku świadkowie, którzy w tym zakresie mieli wiedzę jako członkowie innych grup przestępczych. Według ich relacji, a także w/w świadków ważne spotkania międzygrupowe organizował i prowadził oskarżony, on na tych spotkaniach decydował o rozwiązaniach, on też podejmował decyzje. To oskarżony prowadził rozmowy z A. G. (1) w sprawie haraczy z W., to on dał przyzwolenie R. B. (1) na dokonanie wymuszeń rozbójniczych na dilerach narkotykowych, co sprowadzało się do pobierania miesięcznych opłat tzw. wklejek, on przyjmował pieniądze pochodzące z tych przestępstw, on spotkał się z M. S. (2) w sprawie kobiet uprawiających prostytucję, to on, jak wynika z w/w wyroku polecił B. B. i M. W. (2)

produktowanie amfetaminy, on pośredniczył w kontaktach z R. S.. To w związku z narodowością oskarżonego nadano mu przydomek (...) i tę grupę niektórzy świadkowie określali też jako grupę (...).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że członkami w/w zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym byli m.in. oskarżeni J. K. (1), R. Z., M. T. (1), W. K.. Sąd opisał ich udział w tej grupie oraz wskazał dowody na podstawie, których dokonał w tym zakresie ustaleń. Dokonana w toku kontroli odwoławczej konfrontacja tych ustaleń ze wskazanymi dowodami przekonuje o trafności stanowiska Sądu Okręgowego. Według świadków oskarżony J. K. (1) to „asystent F. S.”, którego znali ze spotkań międzygrupowych, m.in. na spotkaniach: z M. W. (1) odnośnie produkcji amfetaminy, (k 24360), z M. G. (1) (k 22088, 20937), z M. S. (2) odnośnie agencji towarzyskich, na rozprawie świadek określał go jako jedną z osób „decyzyjnych” (k 22616 t. 109), z K. R., na którym oskarżony F. S. namawiał go do przejścia do ich grupy (k 20899), co potwierdza T. G. (3). Świadczyli też łączyli go z handlem narkotykami, uczestniczył w przekazaniu (zwrocie) pożyczonej dla grupy broni, w rozmowach z A. G. (1) po opuszczeniu przez niego zakładu karnego w sprawie przynależności do ich grupy. Słusznie Sąd I instancji powołuje też zeznania S. T. (1), M. S. (3), którzy znali oskarżonego jako członka grupy „(...)” uczestniczącego w spotkaniach międzygrupowych.

Jeżeli chodzi o przypisany udział w grupie oskarżonym R. Z., M. T. (1) i W. K. to również zeznania świadków wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dawały pełną podstawę do dokonania takich ustaleń. Z zeznań P. K. opisującego różne „rozkminki” z innymi grupami przestępczymi jednoznacznie wynika udział oskarżonych jako zabezpieczających te spotkania. M. S. (3), S. R., M. J. (1), J. P., M. K. (2) znali poszczególnych oskarżonych jako członków grupy (...), opisali okoliczności poznania i działania w ramach grupy.

W toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie świadkowie rozpoznali oskarżonych, nie mieli co do tego wątpliwości, tak jak i nie mieli wątpliwości co do udziału oskarżonych w przedmiotowej grupie przestępczej i ich działaniach. Należy zgodzić się, że zeznania tych świadków są jednoznaczne, konsekwentne i wzajemnie tworzące spójną całość.

Z uzasadnienie zaskarżonego wyroku wynika, że ustalenia dotyczące udziału oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tzw. grupie (...), zostały dokonane wobec każdego z w/w oskarżonych na podstawie zeznań wielu świadków. Nie było sytuacji, aby te ustalenia zdeterminowały zeznania tylko jednego świadka. Twierdzenie więc, że wszyscy wskazani świadkowie nie mówią prawdy i w sposób spójny, bez porozumiewania się między sobą „dokonali wyboru” właśnie oskarżonych, aby zrealizować swoje cele procesowe, jest twierdzeniem całkowicie dowolnym.

Podnieść trzeba, że oskarżony G. P. składając wyjaśnienia na rozprawie odwoławczej (k 26748 i nast.) przyznał się do popełnienia czynu z art. 258 § 2 kpk, jego wyjaśnienia co do pozostałych czynów w pełni korespondują z zeznaniami P. K., a nadto wskazał, że oskarżeni m.in. J. K. (1), R. Z., M. T. (1) i W. K. byli również członkami zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym. Oskarżony ten wskazał również, że członkiem grupy przestępczej był I. Al (...), którego znał właśnie z tej działalności i ta okoliczność stanowi dodatkowe potwierdzenie trafności stanowiska Sądu I instancji w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego I. Al (...).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że podstawę ustaleń faktycznych stanowiły też zeznania świadka koronnego M. H., któremu postawiono zarzut z art. 258 § 2 kk dotyczący udziału w grupie szkatułkowej w okresie od przełomu listopad/grudzień 2000 r. do 10 kwietnia 2011 r. (k 26289)

Zgodzić się trzeba ze skarżącymi, że zeznania tego świadka głównie dotyczą okresu już po aresztowaniu zdecydowanej większości oskarżonych. Nie mniej jednak jego wiedza oraz opisywane przez niego wypłaty na rzecz aresztowanych oskarżonych, tj. F. S., J. K. (1), R. Z. nie są obojętne w aspekcie zarzutów postawionych tym oskarżonym i ujawnionego w tym zakresie materiału dowodowego.

Apelacje adwokatów P. D. i J. Ś. kwestionując wiarygodność zeznań M. W. (1) odwołują się do treści jego zeznań dotyczących okoliczności pomawiania innych osób. Wbrew stanowisku skarżących z zeznań tych nie wynika, ani też nie można wyprowadzić wniosku, że świadek złożył nieprawdziwe zeznania co do oskarżonego F. S. i J. K. (1) (k 24360

v t. 117). Wykluczyć nie można, że świadek nie przekazał całej swojej wiedzy, ale to, że według własnego uznania dokonywał „pewnej selekcji osób”, o których informował ograny ścigania nie oznacza, że pomawiał je bezzasadnie, bowiem ta „selekcja” dotyczyła tych osób, które go „naliczały”, czyli innymi słowy żądały haraczu od prowadzonej działalności przestępczej. Świadek potwierdził swoje wcześniejsze zeznania (k 17928 t. 91) odnośnie działalności w/w dwóch oskarżonych.

Innym argumentem jest powołanie się na planowanie przez niektórych świadków zabójstwa F. S.. Okoliczności tego rodzaju wynikają z zebranych dowodów, ale jednocześnie stanowią potwierdzenie słuszności stanowiska Sądu I instancji, bowiem te plany związane były z przestępczą działalnością oskarżonego w tzw. grupie szkatułkowej. Warto zauważyć, że z zeznań świadków wynika, że i oskarżony miał tego rodzaju plany wobec innych osób z własnej grupy bądź innej konkurencyjnej grupy przestępczej. Brak jest podstaw aby uznać, że tego rodzaju plany ze strony świadków wobec oskarżonego dezawuuują ich zeznania, bowiem motywem ich złożenia ma być chęć wyeliminowania oskarżonego. Należy jednak dodać, że ta „eliminacja” nierozzerwalnie byłaby związana z działalnością przestępczą oskarżonego.

Nie można podzielić też stanowiska skarżących prezentowanego odnośnie „grypsu” (k 22092, 23695), bowiem ani z jego treści, ani z zeznań jego autora, tj. M. G. (1) nie wynika, aby mógł mieć on znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań tego świadka jak i pozostałych.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie uprawniał Sąd Okręgowy do uznania, że istniała grupa zorganizowana grupa przestępcza o charakterze zbrojnym, która miała na celu popełnianie wskazanych przestępstw i grupa ta była kierowana przez R. S.. To nie „śledczy” jak podnosi apelacja obrońcy oskarżonego M. T. (1) zobowiązani są do czynienia ustaleń w tym względzie, ale sąd rozpoznający sprawę na podstawie całokształtu istotnych dla rozstrzygnięcia dowodów. I z tego obowiązku Sąd Okręgowy wywiązał się, bowiem wykazał dlaczego i na podstawie jakich dowodów doszedł do końcowych wniosków w tym zakresie.

Trafne są też ustalenia, że udział w tej grupie brali m.in. oskarżeni F. S., J. K. (1), R. Z., M. T. (1), W. K.. Zeznania świadków opisujące charakter działań tych oskarżonych słusznie doprowadziły Sąd I instancji do wniosku, że ci oskarżeni mieli świadomość, że uczestniczą w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym. Przekonują o tym wynikające ze wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznań świadków następujące fakty:

oskarżony F. S. był osobą podejmującą decyzje w różnych przestępczych dziedzinach działalności grupy, grupa miała broń opisaną przez I. Al (...), to oskarżony ze strony swojej grupy inicjował „rozkminki”, uczestniczył w nich, a one były zabezpieczane przez innych członków grupy, którzy celem pokazania siły mieli na tych spotkaniach broń i to nie swoją indywidualną, ale będącą na stanie grupy.;

oskarżony J. K. (1) miał tego świadomość chociażby ze względu na popełnienie czynu zarzucanego w punkcie 17 aktu oskarżenia;

oskarżeni R. Z., M. T. (1) i W. K. zabezpieczali „rozkminki”, na których wszyscy, bądź niektórzy z nich, byli wyposażeni w broń grupową.

W związku z powyższym przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, prawidłowych ustaleniach co do winy w/w oskarżonych Sąd Okręgowy zastosował prawidłową kwalifikację prawną przypisanych oskarżonym czynów, tj. art. 258 § 2 kk.

Przypomnieć trzeba, że przestępstwo z art. 258 kk ma charakter formalny, a więc odpowiedzialność za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w tym również o charakterze zbrojnym, opiera się na świadomej przynależności do tego rodzaju grupy, identyfikacji z grupą i gotowości do uczestniczenia w prowadzonej działalności przestępczej. Te okoliczności wraz z pozostałymi wskazanymi w art. 115 § 2 kk podlegają ocenie w aspekcie społecznej szkodliwości czynu przypisanego każdemu z oskarżonych. Mając na uwadze tę przesłankę jak też stopień winy oskarżonych Sąd Apelacyjny uznał, iż kary pozbawienia wolności orzeczone zaskarżonym wyrokiem wobec oskarżonych F. S., J. K. (1),

M. T. (1) i W. K. są karami rażąco niewspółmiernymi, dlatego też obniżył ich wymiar wobec F. S. do 5 lat, a wobec pozostałych w/w oskarżonych do 3 lat pozbawienia wolności.

W tym miejscu celowym jest zwrócenie uwagi na dwie kwestie odnoszące się do wielu oskarżonych. Pierwsza z nich to zastosowanie przez Sąd Okręgowy przepisu art. 65 kk, w brzmieniu pierwotnym przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, w kwalifikacji prawnej kolejnych czynów przypisanych odpowiednio oskarżonym w sprawie. Brak jest w tym zakresie uzasadnienia stanowiska i w związku z tym nie można ustalić jakie powody o tym zdecydowały, niemniej jednak bez względu na to nie można uznać, aby stanowisko tego Sądu było słuszne.

Wskazany przepis został zastosowany przez Sąd Okręgowy w związku z uznaniem, że przypisane konkretnym oskarżonym konkretne przestępstwa zostały popełnione w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej. W stosunku do takich sprawców przepis art. 65 w brzmieniu pierwotnym i obecnie obowiązujący art. 65 § 1 kk są tożsame, co oznacza, że prawidłowym jest zastosowanie art. 65 § 1 kk.

Druga kwestia odnosi się do oskarżonych, którym przypisano dokonanie wymuszeń rozbójniczych (pobieranie haraczy) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Otóż z zeznań P. K. wyraźnie wynika, że tę działalność przestępczą można podzielić na dwa etapy – pierwszy określany jako „zdobywanie punktów”, czyli stosowanie z reguły przez kilku sprawców wobec właścicieli punktów sprzedaży, usługowych, agencji towarzyskich groźby zamachu na ich zdrowie lub mienie bądź przemocy w postaci realizacji tego rodzaju działań (pobicie, zniszczenia, podpalenia mienia) w celu wypłacania przez nich sprawcom co miesiąc określonej kwoty pieniężnej. Drugi zaś etap to odbieranie tej kwoty, przy czym odbierający działali z pełną świadomością istnienia działań uprzednich, a pokrzywdzeni ze względu na obawę o zdrowie i mienie ten co miesięczny haracz płacili. W związku z tym, twierdzenie skarżących, że oskarżeni odbierający haracz nie stosowali wobec pokrzywdzonych środków przewidzianych w art. 282 kk, nie może stanowić skutecznego argumentu podważającego ustalenia Sądu Okręgowego w tym zakresie.

Odnosnie pozostałych zarzutów apelacji obrońców oskarżonego F. S..

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów apelacji w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach III i VI aktu oskarżenia.

Jeżeli chodzi o czyn przypisany oskarżonemu w ramach zarzutu **III** aktu oskarżenia to apelacja nr 2 słusznie zauważa, że opis tego czynu zawarty w zaskarżonym wyroku nie zawiera kompletu ustawowych znamion przestępstwa z art. 282 kk, do którego popełnienia oskarżony miał udzielić pomocy. Przestępstwo to nie polega li tylko na „doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem” innej osoby (osób), ale do realizacji doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem musi dojść w wyniku użycia przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie. Aby możliwe było przypisanie popełnienia tego rodzaju przestępstwa konieczne jest obejmowanie przez sprawcę świadomością i zamiarem wskazanych przez ustawodawcę czynności sprawczych, a ich brak powoduje, że znamiona występku z art. 282 kk nie są kompletne.

Przypomnieć trzeba, że w judykaturze utrwalony jest pogląd, iż zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 kpk opis czynu przypisanego to dokładny opis wszystkich elementów czynu mających znaczenie dla prawidłowej jego kwalifikacji, niepomijający żadnego aspektu zachowania należącego do ustawowych znamion danego typu przestępstwa. Ten opis czynu może być dokonywany w języku ogólnym, niekoniecznie w języku ściśle prawnym; istotne jest tylko, aby odpowiadał on pełnemu zespołowi znamion przewidzianych w przepisie określającym dany typ czynu zabronionego (np. orzeczenia SN – OSNKW 2014/5/38, LEX nr 1331400, nr 1532786). Ta zasada odnosi się do wszystkich form popełnienia przestępstwa, a więc i do pomocnictwa.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 stycznia 2014 r. sygn. IV KK 251/13 (OSNKW 2014/8/63) stwierdził, że „Dla prawidłowego przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo, spełniające procesowe wymogi określone w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., konieczne jest określenie czynności wykonawczej podjętej przez pomocnika oraz wskazanie konkretnego przestępstwa określonego ustawą karną, którego popełnienie pomocnik miał ułatwić”.

Jeżeli chodzi o znamiona pomocnictwa to ich część określona została w art. 18 § 3 kk, pozostałe zaś wynikają z odpowiedniego przepisu części szczególnej. Opis czynu objętego wyrokiem wymaga dokładnego przedstawienia wszystkich tych elementów mających znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej bez pomijania któregoś aspektu zachowania oskarżonego należącego do ustawowych znamion danego typu przestępstwa.

Pomocnik w rozumieniu art. 18 § 3 kk ułatwia w określony sposób innej osobie popełnienie czynu zabronionego, przy czym co nie mniej istotne czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej czynu zabronionego. W konsekwencji musi on obejmować świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę.

Faktem jest, że treść zarzutu aktu oskarżenia jest mało precyzyjna i nie odzwierciedla dokładnie znamion przepisu art. 282 kk. Jednak obowiązkiem Sądu Okręgowego było dokonanie opisu czynu w sposób obejmujący wszystkie ustawowe znamiona. Poprzestanie na opisie, że oskarżony „działając w zamiarze, aby inne osoby doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem osoby handlujące” na S. (...) ułatwił im popełnienie takiego przestępstwa w sposób dalej opisany nie spełnia wyżej wskazanych kryteriów. Nie przypisano oskarżonemu znamienia, które musi być też objęte jego zamiarem, a chodzi o sposób określony w art. 282 kk doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. przy użyciu przemocy, albo groźby zamachu na życie lub zdrowie bądź gwałtownego zamachu na mienie.

Dla powyższej oceny nie mają istotnego znaczenia pisemne motywy wyroku, bowiem podstawowe znaczenie ma treść wyroku, w którym opis działania oskarżonego nie przystaje do znamion ustawowych przestępstwa, wynikających z przyjętej kwalifikacji prawnej czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 282 kk.

Wobec braku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego odnośnie tego czynu nie jest dopuszczalne uzupełnienie przez Sąd odwoławczy opisu czynu przez wskazanie pominiętych ustawowych znamion przestępstwa w wyroku zaskarżonym w tej części tylko na korzyść oskarżonego. Dlatego też jedynym możliwym rozstrzygnięciem, na skutek powyżej wskazanego uchybienia Sądu Okręgowego, było uniewinnienie oskarżonego F. S. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia czynu. O kosztach procesu w tym zakresie orzeczono na mocy art. 632 pkt 2 kpk.

Sąd odwoławczy odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu F. S. w ramach zarzutu **VI** aktu oskarżenia podzielił co do zasady stanowisko zaprezentowane w apelacjach obu obrońców oskarżonego.

W powyższym zakresie nie może budzić wątpliwości, że ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku (str. 150 i nast. uzas.) zostały dokonane na podstawie zeznań S. T. (1). Zgodzić się można z apelacją nr 2, że wskazane przez Sąd I instancji zeznania J. P. i M. J. (1) nie dotyczą czynu zarzucanego oskarżonemu. Istotą tego czynu jest ustalenie, czy oskarżony rzeczywiście sprzedawał R. B. (1) ps. (...) w celu dalszej odsprzedaży w okresach objętych aktem oskarżenia amfetaminę, marihuanę i tabletki extasy w łącznej ilości kilkudziesięciu kilogramów. To, że zdaniem J. P. R. B. (1) zajmował się handlem narkotykami, a M. J. (1) wiedział od osób trzecich, że oskarżony zajmował się przemytem heroiny i znane mu osoby (nie chodzi o R. B.) nabywały tę heroinę nie jest dowodem, nawet pośrednim, że w/w trzy rodzaje narkotyków R. B. (1) nabywał od oskarżonego. Natomiast zabezpieczone w samochodzie oskarżonego, ok. 2 lata później niż końcowy okres objęty aktem oskarżenia, ślady kokainy mogą świadczyć jak uznał Sąd Okręgowy, że oskarżony „miał kontakt z narkotykami”, jednak jakie względy zadecydowały o uznaniu tej okoliczności za „dowód pośredni” w aspekcie czynu zarzucanego oskarżonemu, uzasadnienie nie wyjaśnia (str.154 uzas.). Logicznego uzasadnienia dla takiego stanowiska nie znalazł Sąd odwoławczy.

W związku z powyższym zasadny jest wniosek, że de facto to zeznania S. T. (1) zadecydowały o treści zaskarżonego wyroku w omawianym zakresie. Nie kwestionując dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań tego świadka podkreślenia wymaga, że S. T. (1) nie był świadkiem transakcji narkotykowych R. B. (1) z oskarżonym. Tylko z „opowieści”, jak stwierdził Sąd I instancji, tego ostatniego S. T. (1) uzyskał wiedzę o jego transakcjach narkotykowych.

Informacji tych nie potwierdził oskarżony F. S., który nie przyznał się do dokonania zarzucanego czynu, natomiast R. B. (1) został zastrzelony, żadnych innych dowodów prokurator w tym zakresie nie przedstawił.

Mając na uwadze powyżej zaprezentowane rozważania dotyczące dowodu z zeznań świadka, który uzyskał status świadka koronnego, nie można nie czynić rozgraniczenia odnośnie sposobu uzyskania przez takiego świadka wiedzy na okoliczność zarzutu aktu oskarżenia. Inna jest bowiem sytuacja procesowa gdy świadek był bezpośrednim obserwatorem zdarzenia, gdy w nim uczestniczył, a inna kiedy jego wiedza pochodzi ze słyszenia, „z opowieści” innej osoby, chociażby uczestnika relacjonowanego zdarzenia. Zawsze bowiem można postawić pytanie na ile przekazana informacja i „opowieści” w sposób pewny odzwierciedlają rzeczywistość i na to pytanie nie można udzielić jednoznacznej odpowiedzi w sytuacji gdy nie można potwierdzić jej „u źródła”.

Reasumując – w zakresie omawianego czynu przypisanego oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem jedynym dowodem mającym świadczyć o winie oskarżonego F. S. jest przedstawiony przez prokuratora niepotwierdzony dowód z zeznań S. T. (1) – świadka ze słyszenia. Chociażby dowód ten miał walor wiarygodności, to zdaniem Sądu Apelacyjnego za daleko idący byłby wniosek, że tego rodzaju dowód jako jedyny może stanowić podstawę formułowania zarzutu aktu oskarżenia, a tym bardziej aby był dowodem determinującym ustalenia faktyczne, w tym ustalenia co do winy oskarżonego. Dlatego też Sąd Apelacyjny uwzględniając treść art. 5 § 2 kpk uniewinnił oskarżonego F. S. od dokonania zarzucanego czynu, a kosztami procesu w tym zakresie, z mocy art. 632 pkt 2 kpk, obciążył Skarb Państwa.

Przechodząc do rozważań apelacji obrońców oskarżonego F. S. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie **II** aktu oskarżenia należy stwierdzić, że na częściowe uwzględnienie zasługuje apelacja nr 2. Zasadne jest jej stanowisko w zakresie kwestionującym posiadanie przez oskarżonego karabinu K. i pistoletu (...).

Analiza ustaleń Sądu Okręgowego dokonanych na podstawie zeznań świadka P. K. (str. 35 i nast. uzas.) w zakresie posiadania przez oskarżonego karabinu K. musi prowadzić do wniosku, że stanowisko tegoż Sądu jest bezzasadne. Oskarżony, jak wynika z trafnych ustaleń Sądu Okręgowego, skontaktował telefonicznie P. K. z mężczyzną o imieniu R. w celu odebrania od niego karabinu. Brak jest jakichkolwiek ustaleń, a i dowodów, aby to oskarżony przekazał karabin temu mężczyźnie. Brak też jest dowodu, że broń ta została zwrócona konkretnie oskarżonemu, że była w jego dyspozycji. Wprawdzie Sąd I instancji przyjmuje, że K. został zwrócony oskarżonemu, jednak tego rodzaju okoliczność nie wynika wprost z zeznań świadka P. K.. Świadek ten podawał jedynie, że broń wróciła do oskarżonego, bowiem on ją oddał, a nie pamięta „który z chłopaków ją odbierał” (k 210). Na tym kończy się relacja świadka, a komu karabin K. rzeczywiście został zwrócony z dowodów nie wynika, nie wynika też, aby broń ta rzeczywiście została przekazana oskarżonemu i aby on ją fizycznie posiadał, aby był jej dysponentem. Warto więc przypomnieć, że posiadanie broni palnej w rozumieniu art. 262 § 2 kk obejmuje nielegalne władanie tego rodzaju przedmiotem, co odnośnie posiadania karabinu K. przez oskarżonego nie zostało wykazane.

Nie zostało też udowodnione w sposób zgodny z zasadami procesowymi, aby oskarżony posiadał pistolet(...) Uzasadnienie zaskarżonego wyroku poza jednym sformułowaniem o posiadaniu przez oskarżonego pistoletu(...)nie zawiera żadnych informacji procesowych w tym zakresie, nawet z cytowanych zeznań P. K., które stanowiły podstawę ustaleń nie wynika tego rodzaju okoliczność.

Można zauważyć, że w czasie jednego z przesłuchań P. K. podał, że oskarżony pożyczał od K. S. pistolet (...) oraz(...) i to wtedy świadek poznał oskarżonego (k 949 i nast.). Mimo, że P. K. jeszcze po tym przesłuchaniu składał zeznania to tylko mówił o pożyczonym oskarżonemu pistolecie (...). Na rozprawie również zeznawał tylko o tym pistolecie i chociaż zadano świadkowi wiele pytań dotyczących pistoletu (...) (k 1524) wprawdzie w innym kontekście, to jednak świadek nawet nie wspominał, aby w posiadaniu oskarżonego znalazł się pistolet(...). Natomiast jednoznacznie stwierdził, że oskarżony jednokrotnie pożyczał pistolet (...)(k 15314, 15871). To prawda, że na rozprawie podał, że pożyczał go od A. S. (2), ale też podał, że to miało miejsce „za życia S.”. Wcześniej zeznał, że oskarżony pożyczał tę broń od K. S.. Należy jednak zauważyć, że w relacjach świadka, a także innych świadków, obaj ci mężczyźni byli z reguły podawani łącznie, co dotyczyło ich wspólnej działalności przestępczej, razem też zginęli w wypadku samochodowym. Dlatego nie można uznać za błąd, że Sąd Okręgowy zauważając tę okoliczność (cytaty z zeznań) nie nadał jej znaczenia i przyjął

za wiarygodne zeznania P. K., co w konsekwencji uprawniało do przyjęcia, że oskarżony w okresie letnim 2001 r. posiadał pistolet (...). Ta okoliczność z punktu widzenia P. K. jest bez znaczenia dla jego statusu, odpowiedzialności karnej, ogólnie mówiąc interesu procesowego tak eksponowanego w apelacjach. Należy podkreślić, że pożyczanie tego pistoletu świadek nie wiązał z działalnością oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, ale z jego prywatnymi sprawami (k 949). Zdaniem Sądu odwoławczego jedynym wytłumaczeniem treści tych zeznań nie są okoliczności podnoszone w apelacjach, ale zgodność z rzeczywistością.

Nie można podzielić stanowiska skarżących odnośnie posiadania przez oskarżonego amunicji do broni palnej, co miało miejsce już wówczas, gdy oskarżony podjął współpracę z grupą przestępczą. W tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego zasługuje na akceptację, bowiem kontrola odwoławcza nie potwierdziła zarzutów apelacji. Analiza treści zeznań P. K. słusznie doprowadziła Sąd I instancji do wniosku, iż zeznania te jako jednoznaczne i konsekwentne zasługują na wiarę. P. K. po stwierdzeniu, że odebrany przez niego karabin K. nie ma amunicji skontaktował się z oskarżonym, który spotkał się z nim, przyniósł ze sobą reklamówkę z amunicją, a świadek wybrał z niej trzy naboje do Kałasznikowa. Niewątpliwie trudno uznać za okoliczność pewną, że w reklamówce było ok. 100 sztuk amunicji, ale niewątpliwie były to naboje, co stwierdził P. K. dokonując przeszukania reklamówki celem wyboru amunicji do K. (k 773v). W reklamówce były tylko naboje, z których świadek wybrał 3 do K. w związku z planowaną „rozkminką”. Nie potrzeba było specjalistycznej wiedzy i wyjątkowych zdolności obserwacyjnych aby ustalić co znajduje się w reklamówce. To z inicjatywy oskarżonego miała miejsce ta sytuacja, wiedział on że potrzebne są naboje, a nie ich atrapy, dlatego poddawanie przez skarżących w wątpliwość, czy była to amunicja w rozumieniu ustawy o broni i amunicji jawi się jako niezasadne.

Jeżeli chodzi o oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego na okoliczności wskazane w apelacji nr 2 (str.15) to należy stwierdzić – pomijając zasadność tego wniosku – że decyzja ta pozostała bez wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do ostatniego argumentu apelacji nr 2 należy wyjaśnić, że swoją „ciekawość” autor tej apelacji zaspokoiłby, gdyby ponownie zapoznał się z protokołem przesłuchania F. S., bowiem to wówczas oskarżony podając swoje dane osobowe stwierdził, że „utrzymuje się z gier hazardowych”. Przesłuchanie odbywało się w obecności tegoż obrońcy (k 4757).

Reasumując – jak wynika z powyższego zaskarżony wyrok wymagał zmiany poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu posiadania karabinu K. i wskazanie w aspekcie posiadania amunicji trzech naboji do Kałasznikowa. W pozostałej części apelacji okazały się niezasadne, przy czym w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań świadka P. K. aktualność zachowują rozważania przedstawione w części pierwszej niniejszego uzasadnienia.

W związku ze wskazaną zmianą zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności mając na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, stopień jego winy, a także motywy działania oskarżonego. Orzeczona kara zdaniem Sądu odwoławczego nie nosi cech rażącej niewspółmierności i właściwie uwzględnia wyznaczone przez ustawodawcę cele jakie winna ona spełnić.

W toku kontroli odwoławczej nie potwierdziły się zarzuty apelacji dotyczące czynów przypisanych oskarżonemu w ramach zarzutu **IV i V** aktu oskarżenia.

Przede wszystkim podnieść trzeba, że nie ma racji autor apelacji nr 2 twierdząc, że w zakresie czynu V brak jest uzasadnienia wyroku i rozważań dotyczących tego czynu. Przypomnieć więc warto, że powyżej wskazane zarzuty dotyczą paserstwa polegającego na przyjmowaniu pieniędzy od R. B. (1) w okresie luty – maj 2006 r., przy czym zarzut IV w odniesieniu do pieniędzy pochodzących z handlu narkotykami, zarzut V w odniesieniu do pieniędzy pochodzących z wymuszeń rozbójniczych na osobach sprzedających na bazarze (...) i na właścicielach lawet holowniczych. Natomiast kolejny zarzut IX dotyczy okresu od grudnia 2003 r. do grudnia 2004 r. w odniesieniu

do pieniędzy przekazywanych przez A. G. (1) i R. G. (1), a pochodzących z wymuszeń rozbójniczych na osobach sprzedających na bazarze (...).

Sąd Okręgowy na stronach 81- 87, 87 – 91 zaprezentował motywy w zakresie zarzutu IV i V aktu oskarżenia. Przedstawił ustalenia faktyczne stanowiące podstawę tego orzeczenia oraz wskazał jakie dowody i dlaczego doprowadziły do tychże ustaleń. Odnośnie tych czynów za dowód o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia zostały uznane zeznania świadka S. T. (1), które znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków J. P. i M. K. (2), a także A. G. (1).

Twierdzenie autora apelacji nr 1, że wskazani w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszyscy świadkowie to dowody „o wątpliwej wiarygodności” jest li tylko jego własną oceną i to oceną jednostronną, a jednocześnie mimo obszerności apelacji nie wskazano okoliczności, które tę tezę mogłyby potwierdzić.

Faktem jest, co podnoszą obaj skarżący, że świadek S. T. (1) nie był bezpośrednim obserwatorem przekazywania oskarżonemu pieniędzy pochodzących z handlu narkotykami, z wymuszeń rozbójniczych i haraczy od holowników. Uczestniczył jednak w czynnościach bezpośrednio poprzedzających zawożenie pieniędzy przez R. B. (1) do oskarżonego. Świadek opisał proceder zbierania pieniędzy od dilerów narkotykowych przez R. B. (1), sprzedawców na bazarze (...) i od osób zajmujących się holowaniem pojazdów, a także swoją rolę. Wskazał kwoty zebranych w ten sposób pieniędzy, które następnie R. B. (1) przekazywał oskarżonemu i M. K. (1). Miało to miejsce co miesiąc w okresie od 5 lutego 2006r. do 5 maja 2006 r., przy czym świadek wiedział, że R. B. (1) już od marca 2006r. postanowił przekazywać oskarżonemu mniejszą kwotę niż rzeczywiście uzyskana. Zdaniem świadka S. T. przekazane pieniądze prawdopodobnie były dalej przekazywane R. S., ale również z tych pieniędzy część otrzymywał R. B. jako „wypłatę” dla opisanych członków grupy, w tym świadka, którzy oczekiwali na niego i tego samego dnia otrzymywali „wypłatę”.

Lektura zeznań świadka S. T. (1) nie pozwala na potwierdzenie zarzutów apelacji nr 2 jakoby świadek przedstawiał różne wersje zdarzenia, aby jego zeznania były niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne. Jako omyłkę należy uznać powołane przez apelację nr 2 stwierdzenie ze strony 83 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że R. B. (1) przekazywał pieniądze również oskarżonemu P. S. (1), co przecież nie wynika z ustaleń faktycznych zarówno w zakresie tego czynu IV jak i czynu V (str. 87 uzas.) Natomiast jeżeli chodzi o treść wyroku to oczywistym być musi, że gdyby pieniądze z oskarżonym F. S. przyjmował oskarżony P. S. (1) to nie tylko jego nazwisko byłoby wskazane w opisie czynu przypisanego oskarżonemu F. S., ale P. S. (1) postawiono by w tym zakresie zarzut. Ponieważ zarzut aktu oskarżenia obejmował w zakresie omawianych czynów działanie oskarżonego wspólnie w porozumieniu z M. K. (1) (nie współoskarżonym), to nazwisko tej osoby mogłoby zostać wpisane w wyroku tylko pod warunkiem, że byłaby to osoba prawomocnie skazana. W innym przypadku należy dane personalne należy zastąpić zwrotem „ustalona osoba”. Jest to w świetle art. 5 § 1 kpk okoliczność tak oczywista, że powinien to zauważyć profesjonalista, a powoływanie tego rodzaju okoliczności powoduje jedynie mnożenie chybionych argumentów.

Zgodzić się należy z Sądem I instancji, że z zeznaniami świadka S. T. (1) korespondują zeznania J. P. (k 3125 - 3135), a to, że osoba ta nie żyje nie zmienia automatycznie wartości procesowej tego dowodu, który podlega ocenie jak każdy inny dowód w ramach art. 7 kpk oraz zeznania A. G. (1) (k 15059, 15095). Sąd powołał się również na zeznania R. P., które jak słusznie podnosi apelacja nr 2 trudno uznać za dotyczące istoty zarzutu, co jednak nie może podważyć ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku.

Konkludując – dokonana w toku kontroli odwoławczej konfrontacja treści zeznań w/w świadków z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że dowody te uprawniały Sąd Okręgowy do zajęcia przyjętego stanowiska procesowego. Apelacje nie wykazały, aby Sąd Okręgowy uchybił przepisom postępowania, nie przedstawiły argumentów, które wskazywałyby na naruszenie zasady art. 7 kpk przy ocenie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia, a w konsekwencji aby doszło do błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku mającego wpływ na jego treść. W związku z powyższym apelacje w tym zakresie nie podlegały uwzględnieniu.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej tych czynów zaproponowanej przez prokuratora i przyjętej w tej formie przez Sąd I instancji stwierdzić trzeba, że w dniu zbierania haraczy, przez R. B. (1), a wcześniej A. G. (1) przekazywanych przez osoby sprzedające na bazarze (...) oraz przez R. B. (1) od holujących pojazdy, pieniądze z tych przestępstw były przekazywane oskarżonemu. Tak samo było z pieniędzmi, które R. B. (1) zbierał od dilerów zajmujących się rozprowadzaniem narkotyków, a były to jak wynika z zeznań S. T. (1) tzw. „wklejki”, innymi słowy „haracze” płacone przez dilerów za możliwość prowadzenia handlu narkotykami. Nie były to dobrowolne opłaty, ale wymuszone groźbą pobicia, czy pobiciem, a jak twierdził świadek R. B. (1) cechowała brutalność. W tej sytuacji nie można uznać, aby zastosowana kwalifikacja z art. 291 § 1 kk nie mogła się ostać.

Natomiast z urzędu trzeba podnieść, że Sąd Apelacyjny nie znalazł uzasadnienia dla rozdzielenia opisanego działania oskarżonego w ramach zarzutu IV i V aktu oskarżenia na dwa przestępstwa, tylko z tego powodu, że pieniądze, które przyjmował pochodziły z dwójakiego rodzaju przestępstw. Oskarżony przyjmował pieniądze od tej samej osoby, w tym samym czasie, z tych samych motywów i w ramach tego samego uzgodnienia i tego samego zamiaru z góry powziętego. Dlatego w tym zakresie zmieniono zaskarżony wyrok, uznając, iż czyny przypisane oskarżonemu F. S. w ramach zarzutu IV i V aktu oskarżenia stanowią jedno przestępstwo kwalifikowane z art. z art. 291§ 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za tak przypisany czyn skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywny 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 300 złotych. Ponadto uznano, że oskarżony nie nabywał pieniędzy pochodzących z przestępstwa, nie miało miejsca nabycie (kupno, darowizna, zamiana). Oskarżony przyjmował pieniądze pochodzące z przestępstwa w ramach wcześniejszych uzgodnień z R. B. (1), a dodatkowo można zauważyć, że faktycznym decydem w sprawach grupy przestępczej był R. S.. Ten sam argument odnosi się do czynu przypisanego oskarżonemu w zakresie IX zarzutu aktu oskarżenia.

Oдноśnie czynu zarzucanego oskarżonemu F. S. w punkcie **VII** aktu oskarżenia, Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów obu apelacji. Apelacje nie przedstawiają argumentów, które mogłyby podważyć ocenę zeznań tego świadka, a to, że świadek obecnie nie żyje nie może zmienić tej konstatacji. Sąd Okręgowy wykazał, dlaczego dał wiarę zeznaniom J. P., wykazał w jakich dowodach znalazły one potwierdzenie, a ocena tychże dowodów nie przekracza granic art. 7 kpk (str. 100 i nast. uzas.). Podnieść można, że J. P. zeznał, że siostrze A. G. (1) powiedział, że o zdjęcie M. K. (2) prosił A. G. (1), w związku z tym wiedza tej kobiety jest ograniczona jedynie do tej informacji. Świadek nie wiedział, czy zdjęcie zostało dostarczone W. Z. (1), a ta okoliczności pozostaje bez wpływu na ustalenia w zakresie winy oskarżonego.

Reasumując – Sąd Okręgowy wykazał jakie dowody i dlaczego doprowadziły do wniosku, iż wina oskarżonego w zakresie zarzucanego czynu została udowodniona, uzasadnił przyjętą kwalifikację prawną czynu, a Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby te ustalenia obarczone były błędem mającym wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Jeżeli chodzi o wymiar kary orzeczonej za ten czyn to Sąd odwoławczy w tym zakresie podzielił częściowo zarzut **apelacji prokuratora**. Zdaniem Sądu rację ma skarżący, iż orzeczona wobec oskarżonego kara roku pozbawienia wolności nie uwzględnia we właściwym stopniu przede wszystkim społecznej szkodliwości tego czynu, a także stopnia winy oskarżonego. Mimo, iż Sąd I instancji uznał stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu za znaczny i trafnie wykazał okoliczności o tym przekonujące, to nie znalazło to należytego odzwierciedlenia w wymiarze kary pozbawienia wolności, która jawi się jako rażąco niewspółmierna w sensie łagodności. Całokształt okoliczności przedmiotowo-podmiotowych, sposób i motyw działania oskarżonego, jego rola, stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu uzasadniają zdaniem Sądu orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności. Tak orzeczona kara jest karą współmierną, a także uwzględnia we właściwy sposób ustawowe cele jakie kara ma do spełnienia.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu F. S. w ramach zarzutu **XVI** aktu oskarżenia należy stwierdzić, że w tej części zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli odwoławczej, bowiem trudno znaleźć w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy rozstrzygnięcia. Tym samym rozważanie zarzutu **apelacji prokuratora** w zakresie orzeczenia o karze stało się bezprzedmiotowe. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika co zdecydowało o przyjęciu, że oskarżony brał udział w obrocie heroiną w okresie przypisanym. Nie wystarczy bowiem stwierdzić, że heroina przekazywana M. S. (2) przez mężczyznę o ps. (...) na spotkaniach organizowanych przez Z. C. „pochodziła od F.

S." i z nim rozliczał się Z. C.. Nie może stanowić uzasadnienia dla takiego stanowiska powierzchowne streszczenie fragmentów zeznań M. S. (2), tym bardziej, że przedstawione streszczenie nie obejmuje rzeczywistej wymowy niektórych fragmentów zeznań M. S. (2).

Z zeznań M. S. (2) wynika, że w pierwszym okresie objętym wyrokiem to nie on dokonywał uzgodnień co do nabywania heroiny, nie odbierał heroiny od oskarżonego, nie on płacił za otrzymane narkotyki. Był jedynie pośrednikiem w odbiorze heroiny dla Z. C. i odebrał jej 1,5 kg. W drugim okresie, tj. po zatrzymaniu Z. C. sytuacja uległa zmianie, bowiem to M. S. (2) prowadził rozmowy odnośnie nabywania heroiny. Z ustaleń Sądu I instancji (str.156 i nast.) wynika, że „warunki współpracy” ustalono na spotkaniu, na którym był obecny m.in. F. S.. Natomiast dalsza część tych ustaleń dotyczy przestępczej działalności oskarżonego J. K. (1). Jakże to były „warunki współpracy”, z kim dokonano ustaleń, czy to był oskarżony, nie zostało wykazane, a przywołanie wyroku skazującego oskarżonego F. S. za „polecenie” innym osobom wytwarzania amfetaminy niczego nie wyjaśnia.

Nie można nie zauważyć, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że podstawę ustaleń faktycznych stanowiły niektóre tylko fragmenty zeznań M. S. (2), w sytuacji gdy świadek ten, jak wynika z ujawnionych przez Sąd na rozprawie zeznań z postępowania przygotowawczego, zeznawał wielokrotnie i to na okoliczność odbioru heroiny i spotkań z oskarżonym i J. K. (1). Np. w dniu 5.12.2007 r. (k 22163/ k 9932) opisał spotkanie na Pl. (...) w budynku P. z oskarżonym i rozmowę z nim „w cztery oczy” nie dotyczącą narkotyków. Po tej rozmowie został świadkowi przedstawiony J. K. (1), po czym oskarżony „odszedł”, a świadek rozmawiał z J. K. (1) na temat kobiet trudniących się nierządem. W czasie rozmowy „K. mówił, że mają heroinę i inne specyfiki, że można od nich brać”. Sąd zacytował też fragment wypowiedzi M. S. (2) dot. zwrotu przy H. M. heroiny „mężczyźnie, który był” z oskarżonym. Zaraz jednak dodał, że oskarżony był „w odległości 10 metrów”. Natomiast w czasie przesłuchania w dniu 12.05.2008 r. M. S. (2) podał, że heroinę (0,5 kg) zwrócił „jakiemuś człowiekowi od” oskarżonego. Już tylko powyższe wskazuje, iż Sąd I instancji nie uczynił przedmiotem swojego procesowego zainteresowania zeznań świadka M. S. (2), tylko ich fragmenty, przy czym z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika co zdecydowało o tego rodzaju wybiórczym potraktowaniu tego dowodu.

Dlatego wyrok Sądu Okręgowego w omawianym zakresie nie mógł się ostać. W toku ponownego rozpoznania sprawy konieczne jest wnikliwe przesłuchanie świadka M. S. (2), w miarę potrzeby ujawnienie potwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii protokołów jego zeznań (nie wyciągów), wyjaśnienie ewentualnych rozbieżności czy sprzeczności, a następnie poddanie tych zeznań wszechstronnej analizie w aspekcie zarzucanego oskarżonemu czynu. W tym zakresie Sąd orzekający winien rozważyć, czy rzeczywiście bez istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia jest, co podnosi skarżący nr 2, konieczności przesłuchania w charakterze świadka Z. C. i mężczyzny o ps. (...), tj. M. Z.. Motywy rozstrzygnięcia winny być przedstawione w sposób wskazany w art. 424 kpk w ewentualnie sporządzanym uzasadnieniu wyroku.

W zakresie czynu **IX** przypisanego oskarżonym **F. S. i P. S. (1)** celowym jest łączne omówienie zarzutów apelacji obrońców każdego z oskarżonych. Stwierdzić trzeba, że argumenty apelacji co do zasady nie mogły zostać uwzględnione. Faktem jest, że Sąd Okręgowy w sposób ogólny odniósł się do zeznań A. G. (1) – świadka, którego relacja stanowiła podstawę dokonanych ustaleń, co jednak nie umniejsza wartości dowodowej tychże zeznań. Zeznania te znane były nie tylko Sądowi I instancji, ale i stronom, a możliwość poznania ich treści ma zapewnioną Sąd odwoławczy. Lektura tych zeznań w toku kontroli odwoławczej nie potwierdza zarzutów apelacji, do których odnosi się też wspólna część niniejszego uzasadnienia.

Warto przypomnieć, że świadek A. G. (1) w sposób jednoznaczny opisał spotkania m.in. z oskarżonymi F. S. i P. S. (1), ich żądania w zakresie podziału kwot uzyskanych z haraczy wymuszonych na osobach sprzedających na bazarze (...) i okoliczności przekazywania tych pieniędzy. Niezasadne jest twierdzenie apelacji nr 2, iż świadek ten przedstawia różne wersje zdarzenia, o czym przekonuje treść jego zeznań. A. G. (1) konsekwentnie i jednoznacznie zeznaje co do faktu przekazywania oskarżonemu F. S. pieniędzy uzyskanych z pobierania haraczy od sprzedawców z bazaru W.. Według jego relacji pieniądze temu oskarżonemu początkowo przekazywał on wraz z R. G. (1), „z czasem częściej jeździł G., bo on woził pieniądze dla oskarżonego. Jeździł także do oskarżonego J. (...) (k 17-57, nadto k 284-7. 2894 i nast. t.15, 15050 -53 t.76). Stworzenie przez autora apelacji nr 2 z tej wypowiedzi świadka A. G. (1) trzech wersji odnośnie osób,

które przekazywały pieniądze oskarżonemu F. S. jest zabiegiem, który nie może zyskać aprobaty, a czynienie dalszych rozważań w tym zakresie jest bezcelowe.

Z zeznań A. G. (1) wynika jednoznacznie, że w ramach grupy przestępczej, w której działał jej członkowie wymuszali haracze na osobach sprzedających na bazarze (...). Część uzyskanych tą drogą haraczy przekazywana była oskarżonemu od miesiąca lutego bądź marca 2004 r. do grudnia 2004 r. Z zeznań tych wynika również, że do pierwszego przekazania pieniędzy przez niego i R. G. (1) doszło w restauracji (...) i wówczas byli obaj oskarżeni, tj. F. S. i P. S. (1) i im te pieniądze zostały przekazane. Jeżeli chodzi o kolejne przekazywania pieniędzy to w zeznaniach A. G. (1), jak słusznie podnosi w apelacji drugi obrońca oskarżonego P. S. (1), brak jest odniesienia do oskarżonego P. S. (1), a wynika z nich, że pieniądze były przekazywane oskarżonemu F. S. (k. 15050-59 t.76, 15091 i nast. t 77, 17-57, 236 i nast., 2894 t.15). Faktem jest, że na spotkaniu, na którym uzgodniono przekazywanie pieniędzy uzyskanych z haraczy i w jakiej procentowej wysokości, byli obaj oskarżeni. Nie może to jednak oznaczać, że ustalenia Sądu Okręgowego muszą podlegać aprobacie, tym bardziej, że to nie te okoliczności zdeterminowały ustalenia co do winy oskarżonego P. S. (1).

W sprawie nie budzi wątpliwości, że świadek A. G. (1) nie był osobą, która przez okres objęty oskarżeniem osobiście przekazywała oskarżonemu F. S. pieniądze uzyskane z haraczy. Ponieważ był jedną z osób podejmujących decyzje w tej grupie przestępczej wiedział, że czyni to R. G. (1), czy osoba o ps. (...). Nie może to jednak podważyć ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, bowiem nie można pominąć całokształtu okoliczności dotyczących tego przestępczego procederu, a więc organizacji grup przestępczych, wzajemnych stosunków, podległości i konsekwencji w przypadku niewywiązywania się z nałożonych obowiązków. Skoro od tego czasu grupa A. G. (1) stała się częścią grupy „(...)” to tym

bardziej niesubordynacja w tym względzie nie byłaby tolerowana przez oskarżonego, którego pozycja w grupie była znacząca i istotna. Trzeba też odwołać się do zeznań A. G. (1), bowiem opisał on mechanizmy działające w grupie przestępczej i motywy decyzji w zakresie oddawania oskarżonemu F. S. określonego procentu od kwoty zebranych haraczy. To nie była inicjatywa A. G. (1) ani też jego propozycja czy dobrowolna decyzja. Również miał on, jak i pozostałe osoby, świadomość skutków niewywiązywania się z nałożonego przez oskarżonego „obowiązku finansowego” dotyczącego haraczy z (...).

Nie można zgodzić się z apelacją nr 2, że stanowisko Sądu Okręgowego co do tego, że zeznania S. T. (1) korespondują z zeznaniami A. G. (1) nie jest zasadne. Świadek przekazywał swoją wiedzę, która przecież nie musi być tożsama z wiedzą A. G. (1). S. T. (1) nie uczestniczył w przekazywaniu pieniędzy z haraczy wymuszanych na sprzedawcach (...), wiedział, że pieniądze przekazywane są „(...)”, „liderom grupy”, wskazał też kto tworzył kierownictwo tej grupy przestępczej, że pieniądze przekazywał (...). Wiedział także, że „prawą ręką S.” jest oskarżony (np. k 394 i nast.)

Jeżeli chodzi o M. K. (2) to do maja 2004 r. przebywał w zakładzie karnym, a po wyjściu w związku z udzieloną przerwą w odbywaniu kary jego wiedza była, jak podał, wiedzą zasłyszaną, w przeciwieństwie do wiedzy odnośnie zdarzeń z 2006 r. objętych zarzutem IV i V i to podniesiono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji nie stwierdził, aby ten świadek posiadał wiedzę w zakresie przedmiotowego zarzutu. Świadek rzeczywiście podał, że z tego co wie, to do grudnia 2004 r. A. G. (1) nie odprowadzał z haraczy pieniędzy do grupy „szkatułkowej”, ale też wie, że G. spotykał się z oskarżonym. Nieznane jest źródło pochodzenia tej wiedzy, a przede wszystkim ta wiedza nie pochodzi z autopsji i nie można uznać, aby stanowiła zdecydowaną przeciwwagę dla zeznań A. G. (1), które Sąd I instancji uznał za wiarygodne.

Nie znajdując podstaw do podzielenia zarzutów apelacji obrońców oskarżonego F. S., Sąd Apelacyjny dokonał jedynie korekty zaskarżonego wyroku poprzez określenie daty początkowej popełnienia przez oskarżonego omawianego czynu na marzec 2004 r., bowiem jak wyżej wskazano, wynika to z zeznań A. G. (1). Nie znaleziono podstaw do uznania orzeczonych za ten czyn kar za kary rażąco niewspółmierne.

Uwzględniając zastosowane przez Sąd Apelacyjny zmiany w zaskarżonym wyroku dotyczącym oskarżonego **F. S.** koniecznym stało się orzeczenie wobec oskarżonego nowej kary łącznej. Uwzględniając przesłanki jej wymiaru orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150 stawek dziennych

ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 300 złotych. Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 15 lipca 2010 r. i od dnia 31.05.2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.(inf. (...)).

Jeżeli chodzi o oskarżonego **P. S. (1)** to wyżej wskazano, odnośnie czynu **IX** aktu oskarżenia (pkt 14 wyroku), że w tym zakresie nie zgromadzono dowodów, które pozwoliłyby na uznanie oskarżonego za winnego dokonania przestępstwa w kształcie przypisanym zaskarżonym wyrokiem. Za jednoznaczne może być jedynie uznane jednorazowe działanie oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z oskarżonemu F. S. w miesiącu marcu 2004 r. polegające na przyjęciu od A. G. (1) i R. G. (1) pieniędzy w kwocie 2000 zł przy istnieniu ze strony oskarżonego wiedzy, że pieniądze te pochodzą z przestępstwa w postaci wymuszenia rozbójniczego na osobach handlujących na terenie bazaru W. w W.. Ta zmiana spowodowała również zmianę orzeczenia w zakresie kary i przy uwzględnieniu adekwatnego do tak przypisanego czynu jego stopnia społecznej szkodliwości i okoliczności wskazanych przez Sąd Okręgowy, wymierzono oskarżonemu P. S. (1) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych. Jeżeli chodzi o zastosowaną kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu należy odwołać się do niniejszego uzasadnienia dot. czynu IV i V przypisanego oskarżonemu F. S..

Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lutego 2008 r. do dnia 26 czerwca 2008 r. i od dnia 26 czerwca 2010 r. do 5 grudnia 2010 r. (k 5452, inf. (...)).

Przechodząc do pozostałych zarzutów apelacji **obrońców oskarżonego P. S. (1)** Sąd Apelacyjny uznał, iż apelacje w tej części zasługują na uwzględnienie.

Dokonując kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu **XIV** aktu oskarżenia (punkt 18 wyroku) stwierdzono, że orzeczenie w tym zakresie zapadło co najmniej przedwcześnie, bowiem nie można uznać, aby ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku zostały przez Sąd Okręgowy dokonane zgodnie z zasadami procesowymi.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str.198 i nast.) wynika, że podstawę ustaleń faktycznych w zakresie czynu XIV przypisanego oskarżonemu P. S. (1) stanowiły zeznania M. L., P. Ł. i M. C. (3) i te dowody „wskazują” na winę tego oskarżonego. Już chociażby z przedstawionego w uzasadnieniu wyroku streszczenia zeznań M. L. i P. Ł. nie wynika, aby stanowisko Sądu Okręgowego było zasadne. Zeznania tych świadków, że jako właściciele komisju samochodowego (...) płacili haracz różnym – m.in. rozpoznanym przez nich mężczyznom (nie oskarżonym) – nie mogą stanowić o winie oskarżonego P. S. (1). Taki wniosek jako nie znajdujący potwierdzenia w ujawnionych faktach jest zdecydowanie wnioskiem dowolnym.

Ze wskazanych przez Sąd Okręgowy dowodów rzeczywiście świadek M. C. (3) na okazanych zdjęciach w dniu 19 marca 2007 r. rozpoznał P. S. (1) jako osobę odbierającą pieniądze raz w miesiącu w wyniku uprzedniego stosowania groźby i przemocy na mieniu. Podał wówczas, że oskarżony wraz z innym rozpoznanym mężczyzną, tj. G. K. kilkakrotnie przychodzili po haracz jako asysta bezpośrednio odbierającego pieniądze „około 3 lub 4 lata temu” (k 5482). W dniu 21 sierpnia 2008 r. świadek podtrzymał te zeznania, przy czym jednocześnie stwierdził, że oskarżony po haracz przychodził do komisju „nie wcześniej niż od stycznia 2001 r. i nie później niż pół roku przed pierwszymi zatrzymaniami sprawców, kiedy właściciele złożyli zawiadomienie o przestępstwie, czyli nie później niż do czerwca 2003 r. (k 5494). Warto zauważyć, że we wcześniejszych zeznaniach dotyczących innych rozpoznanych sprawców świadek nie potrafił określić okresu odbierania haraczy, a nawet nie pamiętał okresu swojej pracy w tym komisju (k 1183). Należało więc wyjaśnić, jakie okoliczności zadecydowały o tak precyzyjnym określeniu okresu działania oskarżonego, który wprost został przeniesiony do aktu oskarżenia.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w zeznaniach M. C. (3) występują „pewne rozbieżności”, które zostały przez świadka wytłumaczone i pozostają bez wpływu na jego wiarygodność (str.201 uzas.). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika jakiego rodzaju sprzeczności Sąd zauważył i dlaczego nie podważają wiarygodności świadka. Na pewno jednak Sąd ten pominął w swoich rozważaniach to, że świadek na rozprawie nie rozpoznał oskarżonego P. S. (1),

zaprzeczył aby któregokolwiek z oskarżonych znał i kiedykolwiek spotkał, a zeznania dotyczące rozpoznania „raczej potwierdził” (k 16535 i nast.). Sąd na rozprawie nie wykazał zainteresowania tymi „rozbieżnościami”, koniecznością ich wytlumaczenia, niewykluczone więc, że właśnie dlatego brak jest odniesienia się do nich w sposób umożliwiający kontrolę odwoławczą.

Sąd I instancji pozostawił poza zainteresowaniem procesowym również pozostałe dowody, tj. zeznania świadków, a szczególnie zeznania P. K. i A. G. (1), których relacje dotyczące okoliczności wymuszeń rozbójniczych na właścicielach komisju samochodowego i sprawców korespondują z zeznaniami M. L. i P. Ł. i z dokonanymi rozpoznaniem sprawców. Wskazywane osoby m.in. przez P. K. były członkami grupy przestępczej tzw. (...), o której zeznają i inni świadkowie koronni, ale w ich zeznaniach nie pojawia się osoba P. S. (1). A. G. (1) był członkiem grupy przestępczej, którą kierował G. K. ps. (...) i w swoich zeznaniach nigdy nie wskazywał oskarżonego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, z jakich względów Sąd Okręgowy pominął te dowody, które wydają się być nie bez znaczenia, jakie względy zadecydowały o braku wyjaśnienia kwestii związanej z monitorowaniem przez CBS tego komisju i rejestracją osób przychodzących po haracze, tym bardziej, że w odniesieniu do tych materiałów zeznania składał P. Ł. (k 1179).

Powyżej wskazane okoliczności przekonują zdaniem Sądu odwoławczego o rażącym naruszeniu przez Sąd I instancji zasad procesowych realizowanych przez ścisłe stosowanie art. 410 kpk i art. 7 kpk. Dlatego też wyrok odnośnie czynu XIV zarzucanego oskarżonemu P. S. (1) musiał podlegać uchyleniu a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania, w toku którego Sąd zobligowany będzie do przeprowadzenia postępowania dowodowego z uwzględnieniem powyższych uwag, rozważeniu wszystkich dowodów mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia, które winny być ocenione w sposób uwzględniający rzeczywistość ich treść i treść art. 7 kpk, bowiem tylko wówczas możliwa do zrealizowania jest zasada określona w art. 2 § 2 kpk.

Jeżeli chodzi o **apelacje obrońców oskarżonego P. S. (1)** odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu P. S. (1) w ramach zarzutu **XI XII i XIII** aktu oskarżenia (pkt 16 wyroku) to okazały się skuteczne, bowiem doprowadziły do uchylenia w tej części zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Na wstępie warto przypomnieć utrwalony w orzecznictwie i doktrynie pogląd, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków procesowych. Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez strony, a także w razie potrzeby do przeprowadzenia dowodów z urzędu potrzebnych do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Drugi ze wspomnianych podstawowych obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego. Tylko prawidłowe wykonanie powyższego daje gwarancję spełnienia jednej z podstawowych zasad procesu, a mianowicie, że podstawę rozstrzygnięcia stanowią prawdziwe ustalenia faktyczne. /art. 2 § 2 kpk/.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje, że Sąd Okręgowy nie wywiązał się z tych obowiązków, co powoduje, że wyrok ten zapadł co najmniej przedwcześnie.

W pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że konsekwentne twierdzenia świadka D. K. (1) co do bezspornych faktów, tj. postrzelenia go w dniu 26 listopada 2003 r., miejsca zdarzenia i jego przebiegu, w żaden sposób nie mogą znaleźć przełożenie na ustalenia w zakresie sprawy czy sprawców czynu. Ta okoliczność z przyczyn oczywistych podlegać musi ustaleniom na podstawie wszechstronnej i wnikliwej analizy zebranych w tym zakresie dowodów.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż głównym dowodem, na podstawie którego Sąd Okręgowy dokonał ustaleń dotyczących udziału oskarżonego P. S. (1) w przedmiotowym czynie są zeznania pokrzywdzonego D. K. (1), który jako podejrzany w innej sprawie podał informacje odnośnie oskarżonego P. S. (1) po ponad dwuletnim upływie czasu. W tym zakresie nie można odmówić słuszności skarżącym, którzy podnoszą, że przedmiotem zainteresowania Sądu I instancji powinny stać się rzeczywiste motywy złożenia zeznań na okoliczność sprawców przestępstwa. Sąd Okręgowy tego aspektu sprawy nie rozważał, a nie można założyć a priori, że nie mogą mieć znaczenia dla oceny dowodów. D. K. (1) po zdarzeniu składając zeznania twierdził, że nie wie kto i dlaczego do niego strzelał, trudno więc w takiej sytuacji wymagać kontynuowania ochrony policji, która przecież musi mieć uzasadnienie w konkretnych

faktach. Można też zauważyć, że i inną wersję podał co do motywów podjęcia decyzji „aby powiedzieć całą prawdę” o zdarzeniu (k 3541).

Wracając do istoty sprawy, tj. to zeznań D. K. (1) to już z fragmentów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika, że przechodziły one określoną ewolucję. To prawda, że nie dotyczy ona osoby oskarżonego, niemniej jednak analizie musi podlegać całość wypowiedzi świadka na temat zdarzenia. Otóż w dniu 24 marca 2006 r. świadek wyraźnie określił, że strzelał do niego Ż. i P. o nazwisku S. albo S. (k 3521), natomiast w dniu 30 marca 2006 r. podał, że nie widział mężczyzny, który do niego strzelał (k 3528v). Natomiast w dniu 23 stycznia 2008 r. podał opis mężczyzny, który do niego strzelał, oraz że strzelał z G. z tłumikiem, a w dniu 24 stycznia 2008 r. rozpoznał mężczyznę określanego jako Ż. (k 3580 i nast.) Na rozprawie podał, że o tym, że strzelano do niego z pistoletu G. można było następnego dnia przeczytać w gazecie i jednocześnie opisał mężczyznę, który do niego strzelał.

D. K. (1) przesłuchiwany na rozprawie 8 września 2011 r. na pytanie obrońcy, jak może określić swoją znajomość z M. do listopada 2003r., odpowiedział „Nigdy tego człowieka nie widziałem wcześniej” (k 20066). Sąd, jak wynika z uzasadnienia tłumaczy to „pomyłką wynikającą ze zmęczenia spowodowanego wielogodzinnym przesłuchaniem”, którą świadek sprostował na rozprawie w dniu 13 grudnia 2013 r. (str.121 uzas.). Istotnym w sprawie są okoliczności tego „sprostowania pomyłki” przez świadka i jego, a nie Sądu, wytłumaczenie jaskrawych sprzeczności co do znajomości z oskarżonym. Jednak ta kwestia nie została rozważona. W tej sytuacji obecnie stanowisko Sądu Okręgowego, że „kwestią bezsportną” jest, że świadek D. K. (1) znał wcześniej P. S. (1)” (str.121 uzas.) jawi się jako dowolne. Ponadto skoro Sąd akcentując powyższe uznaje, że świadek „wiedział jak oskarżony wygląda” to powinien wyjaśnić jakie to ma znaczenie dla istoty sprawy i

rozpoznania oskarżonego, a także dla kolejnego wniosku Sądu w tym kontekście dotyczącego zmiany wyglądu oskarżonego w czasie prowadzonych rozpraw. Jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia mają w tym zakresie przywołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania świadka M. J. (1) z rozprawy, a więc po kilku latach od zdarzenia, że zmienił się wygląd oskarżonego – Sąd nie wyjaśnił.

Warto dodatkowo podnieść, że analizując zeznania świadka bez żadnych niedopuszczalnych uproszczeń to nie można nie zauważyć, że nie używał on w śledztwie określania oskarżonego pseudonimem (...), ani też, że oskarżony pochodzi z M. M.. Pseudonimem tym świadek posłużył się dopiero na rozprawie.

Poza marginalnym zaznaczeniem wykazu połączeń telefonicznych i ogólnym wnioskiem brak jest faktycznego wyjaśnienia na czym polega, jak twierdzi Sąd I instancji, korespondencja między tym dokumentem (k 4065, 4200) a zeznaniami D. K. (1). Rolą Sądu nie jest sygnalizowanie hasłowe dowodów, które uznaje za istotne dla rozstrzygnięcia, ale wykazanie spójności dowodów, o ile taka spójność istnieje.

Sąd Okręgowy uznał, że zeznania świadka D. K. (1) „są spójne i tworzą logiczny ciąg zdarzeń”, a następnie przystąpił do streszczenia zeznań kolejnych świadków i przedstawienia ogólnych niczym nie popartych wniosków. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, a Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej i wszechstronnej analizy zeznań świadków A. G. (1), Z. G. dotyczących spotkań z pokrzywdzonym i rozmów na temat zdarzenia, aby zajął się analizą zeznań świadków bezpośrednich obserwatorów inkryminowanego zdarzenia. Nie wystarczy przytoczyć treści zeznań, ale prawidłowe procedowanie wymaga dokładnej analizy zawartych stwierdzeń oraz dokonania analizy kompleksowej przyjmując za jej podstawę zebrane istotne w sprawie dowody.

Nie można stwierdzić, aby Sąd I instancji zauważył, że między zeznaniami pokrzywdzonego a zeznaniami A. G. (1) oraz Z. G. w zakresie spotkań i rozmów o zdarzeniu, istnieją rozbieżności i sprzeczności. To, że świadkowie przekazują relację pokrzywdzonego, że na miejscu zdarzenia był P. S. (1), nie może zwolnić Sądu od analizy całości zeznań dotyczących przedmiotowego zdarzenia, bowiem tylko wówczas możliwe jest dokonanie ich oceny w sposób zgodny z zasadą wyrażoną w art. 7 kpk. Pokrzywdzony w śledztwie na tę okoliczność zeznawał odmiennie niż na rozprawie i sprzecznie do zeznań w/w dwóch świadków, bowiem opisując spotkanie w 2004r. w mieszkaniu Z. G. (ps.(...)) podał zupełnie inny temat rozmów niż ci dwaj świadkowie. Ponadto według zeznań A. G. (1) pokrzywdzony nie widział sprawcy, słyszał słowa „dobij go”, przy czym nie mówił czy te słowa wypowiedział P. S. (1), którego pokrzywdzony

„na miejscu tam widział” (17 i nast.) Znacznie szerszą wiedzę przedstawił Z. G., bowiem z jego zeznań wynika, że do pokrzywdzonego strzelali „Ruski z P. z M. M.” (k 1008), że to pokrzywdzony powiedział mu, że P. z M. przyszedł z jakimś rosyjskojęzycznym mężczyzną i strzelał ten Rosjanin (k 3607). Mimo, że A. G. (3) rozmawiał na ten temat z tym świadkiem to w jego zeznaniach brak na ten temat informacji, tak jak i w zeznaniach pokrzywdzonego. Sąd uznał, że świadek Z. G. składając zeznania na rozprawie „zasłaniał się niepamięcią”, dlatego dał wiarę zeznaniom ze śledztwa, przy czym brak jest wyjaśnienia odnośnie tej konstatacji, w jakim zakresie i jakich konkretnie okoliczności to „zasłanianie się niepamięcią” dotyczyło, jak też, co równie istotne, z czego wynikała taka postawa świadka.

Z pokrzywdzonym na temat zdarzenia rozmawiał świadek M. J. (1) i K. M. (2). Sąd jedynie odnotował te rozmowy, przy czym odnośnie K. M. (2) nie tylko w sposób wybiórczy, ale niezgodny z treścią przekazanej przez świadka rozmowy i poprzestał na stwierdzeniu, że świadek nie potwierdził zeznań na rozprawie, a zauważyć trzeba, że nie tylko oskarżony ma na imię P.. Takie procedowanie zasługuje na krytyczną ocenę, tak jak i brak rozważań, wnikliwej kompleksowej analizy zeznań świadków bezpośrednich obserwatorów zdarzenia. Np. świadek R. L. opisał mężczyznę, który tuż przed strzelaniną stał z pokrzywdzonym i M. D., W. D. opisał mężczyznę nachylającego się nad postrzelonym D. K. (1), uciekających dwóch mężczyzn opisywali świadkowie A. A., K. K. (3), Z. B., G. B., D. K. (3), przy czym trzej ostatni wskazywali, że jeden z uciekających mężczyzn „utykał na prawą nogę”. Te okoliczności pozostały zupełnie poza zainteresowaniem Sądu Okręgowego na co słusznie wskazują skarżący i postulują odniesienie tych zeznań do wyglądu oskarżonego. Jeszcze raz należy powtórzyć, że wskazanie oskarżonego przez D. K. (1) nie tworzy odnośnie przedmiotowego czynu tego rodzaju sytuacji procesowej, aby możliwym było poprzestanie na jego twierdzeniu. Skoro na okoliczności w/w czynu zgromadzono materiał dowodowy to obowiązkiem Sądu I instancji jest przeprowadzenie tych dowodów, a następnie dokonanie wnikliwej analizy i oceny istotnych dowodów dla rozstrzygnięcia.

Nie zostało wyjaśnione sygnalizowanie przez Sąd I instancji posiadanie przez świadka A. G. (1) kartki z danymi P. S. (1) w trakcie składania zeznań (k 15176). Tę kwestię należałoby pogłębić w czasie przesłuchania tego świadka, a nadto, skoro została ona uwzględniona, to z uzasadnienia winno wynikać jakie to ma znaczenia dla ustaleń w zakresie winy oskarżonego.

Nie można odmówić racji obrońcy oskarżonego – adw. J. Ś. – który w swojej apelacji kwestionuje nieprzesłuchanie w charakterze świadków policjantów, którzy przeprowadzali z pokrzywdzonym rozmowy na okoliczności zdarzenia. W tym zakresie uszło uwagi Sądu I instancji, że w aktach sprawy – karta 3905 – znajduje się notatka policjanta, który „ze zdobytych informacji” wiedział, że do pokrzywdzonego dzwonił jeden ze sprawców „ o imieniu P.”, a nadto w gronie osób stojących w miejscu zdarzenia widział G. D. (2) ps. (...) (k 4198). Nie można uznać, aby dowód z zeznań tego policjanta nie był istotny dla rozstrzygnięcia.

Na marginesie w odniesieniu do tej apelacji można podnieść, że sprzeczności ujawniające się w zeznaniach świadka nie są okolicznością, która uzasadniałaby stosowanie art. 192 § 2 kpk

Odnośnie łuski zabezpieczonej w samochodzie, którym przyjechał pokrzywdzony i M. D., co podnosi drugi obrońca oskarżonego –adwokat R. W. – to można stwierdzić, że Sąd I instancji tej okoliczności nie zauważył. Obecnie wiadomym jest jedynie, bowiem to wynika z opinii balistycznej, że ślad 22 stanowiący pocisk 9 mm nie został wystrzelony z lufy pistoletu G..

Powyższe okoliczności przekonują, że procedowanie w zakresie omawianego czynu przypisanego oskarżonemu P. S. (1) nastąpiło z naruszeniem zasad procesowych, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku i dlatego skutkować to musi uchynieniem w tej części zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji zarzuty apelacji prokuratora stały się bezprzedmiotowe.

Ponieważ Sąd Okręgowy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uznał, że okoliczności objęte zarzutem **VIII** aktu oskarżenia postawionym oskarżonemu **F. S.** nie są obojętne dla poczynionych ustaleń w zakresie czynu przypisanego P. S. (1), to skutkiem tego musi być takie samo rozstrzygnięcie wobec F. S. jak P. S. (1), czyli uchynienie w tej części zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd I instancji przeprowadzi przewód sądowy, m.in. wnikliwie przesłucha D. K. (1) oraz świadków zeznających na okoliczność tego czynu, w miarę potrzeby zastosuje art. 391 kpk, dopuści dowód z zeznań w/w policjanta, dokonana wszechstronnej, wnikliwej, obejmujące wszystkie istotne okoliczności analizy dowodów, które podda ocenie w sposób limitowany art. 7 kpk, a sporządzając ewentualnie uzasadnienie wyroku przestrzegać będzie art. 424 kpk i wypracowanych reguł w tym zakresie.

Jeżeli chodzi o przypisany oskarżonemu P. S. (1) czyn z art. 258 § 2 kk (zarzut **XV**) to należy stwierdzić, że uszło uwagi Sądu I instancji, a co sygnalizował oskarżony i co wynika z akt sprawy oraz informacji (...), że oskarżony P. S. (1) w okresie objętym zarzutem przebywał w zakładzie karnym od października 2005 r. do 4 sierpnia 2007 r. Jest to okoliczność o istotnym znaczeniu, bowiem zarzut aktu oskarżenia obejmuje okres „od co najmniej października 2003 r. do lutego 2007 r.” Nie można wykluczyć przypisania oskarżonemu czynu z art. 258 kk i w tym okresie, ale muszą ku temu zachodzić konkretne przesłanki, czego obecnie Sąd Okręgowy nie wykazał. Ten znaczny, w aspekcie zarzutu aktu oskarżenia, czasokres pobytu oskarżonego w zakładzie karnym niewątpliwie winien być uwzględniony przy analizie zebranych w sprawie dowodów, bowiem ta okoliczność może mieć wpływ tak na ocenę zeznań, ustalenia faktyczne jak ustalenia w zakresie winy oskarżonego. Dlatego w tej

części zaskarżonego wyroku uchylono i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania, w toku którego Sąd I instancji winien poczynić na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalenia z uwzględnieniem powyżej wskazanej okoliczności.

Odnosnie apelacji obrońców oskarżonego J. K. (1) – adwokata P. D. (apelacja 1) i adwokata P. F. (apelacja 2) – w zakresie czynów 16.17, 18 (pkt 22-24 wyroku).

Autorzy obu apelacji wiele miejsca w uzasadnieniu apelacji przeznaczyli na zaprezentowanie ogólnych rozważań i w znacznej mierze zostały one omówione przez Sąd odwoławczy w pierwszej części uzasadnienia. Odnoszą się one również do zarzutów apelacji w zakresie czynów 16 i 18 aktu oskarżenia przypisanych oskarżonemu J. K. (1) zaskarżonym wyrokiem, dlatego też niecelowe jest ich ponowne przytaczanie. Konieczne jest natomiast rozważenie pozostałych zarzutów odnoszących się do w/w przestępstw przypisanych oskarżonemu J. K. (1).

Apelacja 1 zarzuty odnośnie w/w czynów przypisanych oskarżonemu J. K. (1) zawiera w pkt 9j,k, 10, 11 (str. 5 i 5v apelacji), a uzasadnienie dla tych zarzutów przedstawiono na str. 38 apelacji. Zdaniem skarżącego w zakresie czynu 16 i 18 wina oskarżonemu została przypisana jedynie na podstawie zeznań M. S. (2), które nie zostały potwierdzone czy zweryfikowane, a sam świadek „z uwagi na swoje koniunkturalne zachowanie w zakresie tematu składanych zeznań, częściej odmowy odpowiedzi na pytania nie może być uznany za wiarygodnego”.

Natomiast apelacja 2 uważa, iż Sąd I instancji nie dokonał oceny wiarygodności zeznań wskazanych świadków, nie zostały one potwierdzone innymi dowodami, nie są konsekwentne, a okoliczności przez nich podawane nie są przyznane przez oskarżonego J. K. (1). Poza tymi stwierdzeniami uzasadnienie apelacji nie zawiera argumentów, które potwierdzać by miały zasadność postawionych zarzutów, a ze względu na ich ogólnikowość, jak też uzasadnienie, utrudnione jest rozważenie tychże zarzutów w kontekście czynów przypisanych oskarżonemu.

Przypomnieć trzeba, że nie jest wystarczające z punktu widzenia kontroli odwoławczej powołanie w zarzutach obu apelacji przepisów procesowych, którym miał uchybić Sąd I instancji, tak jak i nie można uznać, aby dla wykazania zasadności zarzutu wystarczające było przedstawienie utrwalonych poglądów w orzecznictwie, w sposób arbitralny własnej oceny dowodów, poglądów dotyczących statusu świadka M. S. (2), jak też stwierdzenie, że świadek J. P. nie żyje, a więc niemożliwa jest weryfikacja jego zeznań. Poza tymi ogólnymi tezami apelacje kwestionując wiarygodność świadka M. S. (2) nie wskazują konkretnie uchybień w analizie i ocenie zeznań tego świadka jakich miałyby dopuścić się Sąd Okręgowy i jak te uchybienia mogły wpłynąć na treść zaskarżonego w tej części wyroku.

W sprawie oczywistym jest, że odnośnie czynów **16 i 18** ustalenia faktyczne dokonane zostały na podstawie zeznań M. S. (2), a nie wyjaśnień oskarżonego J. K. (1), co nie prowadzi, jak chcą skarżący, automatycznie do wniosku, iż zeznania

te są niewiarygodne. Od początku procesu wiadomym było, że przeciwko M. S. (2), zeznającemu w tym procesie w charakterze świadka, jest prowadzone postępowanie karne i że podjął on współpracę z organami ścigania. O tym, że nie jest to okoliczność, która z samej swej istoty miałaby przemawiać za niewiarygodnością tego świadka była już mowa, dlatego też wystarczającym jest odwołanie się do powyższego.

Sąd Okręgowy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 156-163, 41-47 uzas.) przedstawił ustalenia faktyczne stanowiące podstawę w tej części zaskarżonego wyroku i dowody, które o nich zdecydowały i z jakich względów. Wbrew twierdzeniu apelacji 2, Sąd ten dokonał analizy i oceny zebranych w sprawie dowodów, w tym również oceny wyjaśnień oskarżonego, a to, że nie nadał waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. K. (1) nie oznacza automatycznie, że dopuścił się obrazy art. 7 kpk. Żadna z apelacji nie wykazała, aby w tym zakresie doszło do naruszenia prawidłowych zasad rozumowania, logiki, wskazań wiedzy, aby przedstawionej ocenie przeczyło doświadczenie życiowe. Prezentowanie w tym zakresie własnych osądów, opinii czy powoływanie ogólnych tez orzeczeń sądów z istoty swej nie może być uznane za okoliczności skutecznie podważające stanowisko Sądu Okręgowego.

Nie może stanowić skutecznego w tym względzie argumentu zaprzeczenie możliwości dokonania ustaleń na podstawie zeznań jednego świadka, o czym była mowa wyżej, jak i powołanie się na korzystanie przez świadka z uprawnień ustawowych – art. 183 § 1 kk. Fakt ten nie został zakwestionowany w toku przesłuchania świadka przez Sąd jak i przez strony, przy czym zauważyć trzeba, że korzystanie z tych uprawnień przez świadka nie odnosi się do istoty czynów przypisanych oskarżonemu J. K. (1).

Lektura wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznań świadka M. S. (2) – przy uwzględnieniu kserokopii oryginałów protokołów (k 22139-22379 t. 106/107), z których sporządzono wyciągi (k 9909 – 9940 t. 50; k 10053-10195 t. 51) – daje podstawę do akceptacji stanowiska Sądu Okręgowego, iż zeznania te są jednoznaczne, konsekwentne i brak jest okoliczności je podważających. M. S. (2) postawiono zarzut udziału w obrocie narkotykami, logicznym jest więc, iż opisując swoją działalność przestępczą podał osoby, z którymi przeprowadzał transakcje w tym zakresie. Między innymi rozpoznał na okazywanych fotografiach oskarżonego J. K. (1), co do którego wiedział, że jest członkiem grupy przestępczej (...) czy inaczej określanych jako (...), która zajmowała się handlem heroiną. Świadek wskazał oskarżonego jako osobę o ps. (...), od którego nabył dwukrotnie po 100 gram heroiny w celu dalszej odsprzedaży. Te transakcje odbywały się między tymi dwiema osobami, co prowadzi do wniosku, iż czynienie zarzutu Sądowi Okręgowemu (apelacja 1), że nie przeprowadził dowodu z zeznań wskazanych w apelacji świadków jest niezasadne, bowiem osoby te nie pośredniczyły w kontaktach świadka z oskarżonym w tych przedmiotowych transakcjach. Dodatkowo trzeba zauważyć, że uszło uwagi skarżącego, że świadek H. W. składał zeznania w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie (vide protokoły przesłuchań wskazane na str. 9 uzas. oraz kopie oryginałów protokołów ze śledztwa (t. 116).

W zakresie tego zarzutu (16 a/o) należy podnieść, że oskarżony J. K. (1) zaskarżonym wyrokiem został skazany za uczestnictwo w obrocie heroiną, bowiem sprzedał M. S. (2) dwukrotnie po 100 g tego narkotyku. Takie ustalenia stały się podstawą tegoż wyroku, jednak w uzasadnieniu Sąd I instancji popadł w sprzeczności, które wynikają z niezbyt wnikliwego rozważenia zeznań tego świadka i przedstawienia w sposób chaotyczny istoty opisywanej przez świadka działalności. Lektura zeznań M. S. (2) uzasadnia twierdzenie, że opisuje on całokształt swojej działalności i kontakty z osobami z grupy przestępczej „(...)”. Dlatego też należy rozgraniczyć, czego nie zauważa też apelacja 1, że świadek M. S. (2) z jednej strony od lutego 2007 r. był pośrednikiem w odbieraniu od osób z grupy „(...)” narkotyków na polecenie i dla Z. C. i wówczas to nie świadek płacił za narkotyki, a z drugiej, jak podał, kupił od oskarżonego dwukrotnie po 100 g heroiny dla siebie do dalszej odsprzedaży. Sam nawiązał kontakt z oskarżonym, od niego osobiście odebrał heroinę i jemu też za nią zapłacił (k 9555). Było to, jak świadek określił i co Sąd Okręgowy uznał za wiarygodnie, w II kwartale 2007 r. Oskarżonemu J. K. (1) nie przypisano pierwszego rodzaju działalności, a jedynie sprzedaż 200 g heroiny M. S. (2), o czym świadczy treść zaskarżonego wyroku. Te dwie transakcje odbyły się między tymi dwoma osobami i brak jest w tym zakresie ustaleń, aby były one dokonywane przez oskarżonego J. K. (1) wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym F. S. i innymi osobami. Brak też jest uzasadnienia dla przyjęcia, aby oskarżony J. K. (1) z tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. Sąd Okręgowy okoliczność tę, jak należy wnosić, wywodzi z

faktu, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym F. S. uczestniczył w obrocie heroiną w ilości 1,7 kg (str.160 uzas.). Jest to o tyle niezrozumiałe, że Sąd wykluczył tego rodzaju działania oskarżonego J. K. (1) o czym świadczy dodatkowo porównanie zarzutu aktu oskarżenia z treścią wyroku. Warto przypomnieć, że uczynienie sobie stałego źródła dochodu z popełnionego przestępstwa zachodzi wówczas gdy sprawca dopuszcza się przestępstwa wielokrotnie i z pewną regularnością, a takie zachowanie stanowi dla niego sposób na uzyskiwanie dochodu, przy czym nie musi to być jedyne ani główne jego źródło. Tego rodzaju okoliczności Sąd Okręgowy nie wykazał.

W związku z powyższym konieczne stało się dokonanie korekty w tej części zaskarżonego wyroku poprzez:

- 1/. prawidłowe określenie okresu popełnienia przez J. K. (1) przypisanego przestępstwa. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyjmuje, iż czyn ten miał miejsce w II kwartale 2007 r. zaś przypisał mu działanie od lutego 2007 r. (ten opisywany przez świadka okres dotyczy innych transakcji narkotykowych, które nie zostały przypisane oskarżonemu),
- 2/. wyeliminowanie działania wspólnego i w porozumieniu z oskarżonym F. S. i innymi osobami,
- 3./ wyeliminowanie uczynienia sobie przez oskarżonego J. K. (1) stałego źródła dochodu z przypisanego przestępstwa.

Powyższe zmiany pozostały bez wpływu na kwalifikację prawną czynu, natomiast zasadnym jest dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku również w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary za ten czyn. Uwzględniając okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu przypisanego oskarżonemu J. K. (1), Sąd Apelacyjny uznał, iż karą współmierną i uwzględniającą we właściwej proporcji wszystkie te okoliczności jak również cele ustawowe jakie kara ma do spełnienia będzie kara 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 stawek po zł 100 każda stawka.

Jeżeli chodzi o czyn z art. 263 § 2 kk opisany w **18** zarzucie aktu oskarżenia to należy zgodzić się z Sądem I instancji, że zeznania świadka M. S. (2) dotyczące przekazania jemu karabinu K. przez oskarżonego są spójne, logiczne, nie zawierają sprzeczności, a to stanowisko też nie zostało skutecznie zakwestionowane przez skarżących. Twierdzeniu autora apelacji 2 o niekonsekwentnych zeznaniach M. S. (2) przeczą fakty, zresztą sam skarżący nie wykazał, w jakim zakresie widzi niekonsekwencję w zeznaniach M. S. (2) odnośnie obu przypisanych oskarżonemu w/w czynów. Świadek relacjonując okoliczności przekazania przez oskarżonego karabinu czynił to z pełną konsekwencją w sposób jednoznaczny i spójny. Słusznie Sąd Okręgowy w świetle zeznań M. S. (2), a nadto zabezpieczonych fotografii nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony przekazał karabin, a nie np. atrapę broni, co podnosi autor apelacji 1. W tym zakresie mnożenie wersji, czym mógł być ten karabin, nie wzmacnia w niczym siły argumentów apelacji. Żadna z apelacji nie wskazuje też okoliczności, które mogłyby świadczyć o fałszywym pomówieniu przez świadka właśnie oskarżonego J. K. (1), z którym świadek znalazł się tylko z przedmiotowej działalności przestępczej, a jego relacja stawała się punktem wyjścia do ewentualnej odpowiedzialności nie tylko oskarżonego, ale i samego świadka.

Z powyższych względów brak jest podstaw do uznania zarzutów apelacji za zasadne, bowiem skarżący nie podważyli skutecznie ustaleń Sądu Okręgowego stanowiących podstawę zaskarżonego w tej części wyroku, a i Sąd odwoławczy nie znalazł ku temu argumentów. Dlatego wyrok w tej części utrzymano w mocy uznając, że ustalenia faktyczne są wynikiem analizy ujawnionych w tym zakresie dowodów, ich oceny, co do której nie wykazano, aby nastąpiła wbrew zasadzie art. 7 kpk. W związku z tym na akceptację zasługują ustalenia co do winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, jak też brak jest okoliczności, które wskazywałyby, iż orzeczona wobec oskarżonego za ten czyn kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna.

Jeżeli chodzi o zarzut **17** aktu oskarżenia to dotyczy on posiadania broni przez oskarżonego J. K. (1) poprzez jej przywiezienie z W. do M. na spotkanie („rozkminkę”) członków grupy „(...)” z mężczyznami z M. i odwiezienie tej broni po spotkaniu do W..

Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku dokonał na podstawie zeznań świadka J. P., które ze względu na to, że świadek zmarł zostały ujawnione w trybie art. 391 § 1 kpk. Sąd uznał te zeznania za „spójne, logiczne i nie zawierające sprzeczności”(str. 45 uzas.).

W tym zakresie poza argumentami obu apelacji, które jedynie ogólnie kwestionują możliwość dokonania ustaleń na podstawie zeznań J. P., podnieść trzeba, że lektura tych zeznań nie pozwala na procesowe zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji.

Świadek J. P. przesłuchiwany po raz pierwszy w dniu 13.09.2007 r. opisując spotkanie w M. podał, że na pewno całą broń grupy przywiózł „**ktoś**” (podkr. SA) na motorze i po całej akcji została odwieziona tym motorem (k 3129-29/t.16). Następnie przesłuchiwany w dniu 15.01.2008 r. stwierdził, że broń na motorze przywiózł „**chyba K.**” (k 3432/t.18), natomiast podczas okazania fotografii w dniu 21.01.2008 r. rozpoznając J. K. (1) stwierdził, że (...) **to ten mężczyzna**, który przyjechał na motorze i przywiózł plecak z bronią (k 3453/t.18).

To syntetyczne przypomnienie depozycji świadka J. P. odnośnie osoby, która przywiozła broń na motorze nie potwierdza stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie oceny tychże zeznań. Niewątpliwie zeznania te są „spójne” jeżeli chodzi o relacjonowanie okoliczności spotkania w M. i faktu przywiezienie przez mężczyznę broni w plecaku na motorze. Jednak do istoty rozstrzygnięcia należy przede wszystkim ustalenie, czy na pewno tę broń przywiózł oskarżony J. K. (1). Ponieważ Sąd I instancji (wcześniej prowadzący śledztwo) nie zauważył rozbieżności w zeznaniach J. P., a obecnie niemożliwe jest ich wyjaśnienie ze względu na to, że świadek nie żyje, Sąd Apelacyjny mając na uwadze treść art. 5 § 2 kpk uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 17 aktu oskarżenia.

Powyższe zmiany zaskarżonego wyroku skutkować musiały orzeczeniem wobec oskarżonego nowej – po uprzednim uchyleniu dotychczasowej – kary łącznej pozbawienia wolności. Uwzględniając więc kary orzeczone za czyn 16, 18 i 19, treść art. 86 § 1 kk oraz zasady wymierzania kary łącznej Sąd Apelacyjny orzekł wobec oskarżonego J. K. (1) karę 4 lat pozbawienia wolności uznając, iż jest ta kara bez cech rażącej niewspółmierności i winna skutecznie spełnić swoje ustawowe cele.

Na poczet tak orzeczonej kary łącznej z mocy art. 63 § 1 kpk zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, z wyłączeniem okresu od dnia 10 maja 2008 r. do dnia 28 czerwca 2008 r. ze względu na odbywanie przez oskarżonego kary pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza sygn. IV K 479/06 (k 6223) oraz od dnia 1 lipca 2010 r. do dnia 24 marca 2011 r., bowiem wówczas oskarżony odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia sygn. IX K 1120/06 (k 13301/t.61).

Odnośnie **apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1)** należy stwierdzić, że jej zasadnicze zarzuty i argumenty okazały się niezasadne.

W zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu M. S. (1) w punktach 20 – 24 aktu oskarżenia (pkt 28 – 32 wyroku) nie można podzielić stanowiska apelacji jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 410 i 7 kpk, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mającego wpływ na jego treść.

Konfrontacja ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy z ujawnionymi w sprawie dowodami przekonuje, iż podstawę zaskarżonego w tej części wyroku stanowił całokształt tychże dowodów, które poddano kompleksowej analizie. Apelacja nie wykazała też aby ocena dowodów w zakresie poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu M. S. (1) była niezgodna z faktami, logiką, wiedzą i doświadczeniem życiowym. To, że oskarżony nie przyznał się do dokonania kradzieży z włamaniem (zarzut 22) i rozboju (zarzut 23), a uczynili to pozostali współsprawcy nie oznacza, że Sąd I instancji odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonego naruszył zasadę art. 7 kpk. Tego rodzaju konstatacja dotyczy również oceny zeznań świadków T. S. (zarzut 20), M. i M. braci B. (zarzut 21) oraz wyjaśnień oskarżonego. Odnośnie tego ostatniego czynu podnieść trzeba, że aby uznać za zasadny argument apelacji w zakresie bilingów, należało by założyć, że oskarżony posługiwał się jednym telefonem, co byłoby nadużyciem dowodowym, o czym przekonują ujawnione w sprawie okoliczności, a także doświadczenie sądowe wynikające z osądzonych spraw. Natomiast odwołanie się w zakresie tego czynu do zeznań wskazanych w apelacji świadków pozostaje bezprzedmiotowe, bowiem ich zeznania odnoszą się do wcześniejszego okresu wymuszania haraczy na osobie pokrzywdzonego. Autorka apelacji nie kwestionuje, że groźba podpalenia samochodów pokrzywdzonego została spełniona. W tym zakresie oskarżonemu

nie postawiono zarzutu tym samym argument dotyczący braku oskarżonego na nagraniu z monitoringu pokazujących sprawców podpalenia pozostaje bez znaczenia dla oceny trafności przypisanego oskarżonemu czynu.

Odnosnie tego czynu (zarzut **21** aktu oskarżenia/pkt 29 wyroku) to apelacja w pierwszej kolejności podnosi, że skoro pokrzywdzony M. B. (1) odmówił płacenia żadanego przez oskarżonego haraczu, to „nie był przekonany o spełnieniu groźby” podpalenia lawet holowniczych, a tym samym nie została spełniona przesłanka czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. Tak sformułowany zarzut wskazuje, że nie są de facto kwestionowane ustalenia dotyczące przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania. Zdaniem Sądu odwoławczego okoliczności przedmiotowe i podmiotowe zostały ustalone przez Sąd I instancji na podstawie całokształtu ujawnionych dowodów, które zostały rozważone oraz podane ocenie w sposób zgodny z art. 7 kpk. Prawidłowe też są ustalenia w zakresie winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu (str. 202-209 uzas.)

Odnosząc się do zarzutu apelacji warto przypomnieć, że w przypadku wymuszenia rozbójniczego, z uwagi na rozporządzenie mieniem w przyszłości, nie zaś natychmiast po oddziaływaniu sprawcy w sposób określony w art. 282 kk, pokrzywdzony ma możliwość dokonania wyboru, a więc podjęcia decyzji o podporządkowaniu się sprawcy, bądź też decyzji o przeciwdziałaniu jego żądaniom (por. B. Michalski Kodeks karny. Część szczególna, t. II, Komentarz, s. 891). Nie można też pominąć, co akcentował Sąd Najwyższy np. w wyroku z dnia 18 października 2007 r. sygn. II KK 170/07 (OSNwSK 2007/1/2250, Lex 354811), że samo zastosowanie przez sprawcę jednego ze środków oddziaływania, ujętych w art. 282 k.k., nie połączone z reakcją pokrzywdzonego w postaci rozporządzenia mieniem lub zaprzestania działalności gospodarczej, stanowi usiłowanie wymuszenia rozbójniczego (vide też wyrok SN z 27 lutego 1970 r., Rw 129/70, OSNKW 1970/ 4/43).

W związku z powyższym argumenty apelacji uznano za niezasadne. Jeżeli chodzi o orzeczenie w zakresie kary oscylującej w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, to brak jest podstaw do uznania, iż nosi ona cechy rażącej niewspółmierności w sensie surowości, dlatego i w tej części zaskarżony wyrok nie podlega zmianie.

Odnosnie zarzutów apelacji w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. (1) w punkcie **20** aktu oskarżenia (pkt 28 wyroku) to dla Sądu Okręgowego oczywistym było, że świadek T. S. – w przeciwieństwie do oskarżonego – zrelacjonował przebieg sprzedaży oskarżonemu 3000 tabletek extasy, okoliczności dotyczące znajomości z oskarżonym i powody zaproponowania przez świadka właśnie oskarżonemu kupna extasy. Przekonuje o tym lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 163-167). Sąd ten dokonał oceny zeznań świadka, wykazał jakie względy zadecydowały o nadaniu im waloru wiarygodności i to stanowisko nie zostało podważone przez apelację. Stan dowodowy w tym zakresie nie wyklucza możliwości stanowczych ustaleń, o czym wyżej, i nie może automatycznie prowadzić do wniosku, że w takiej sytuacji zachodzi przesłanka z art. 5 § 2 kpk. Opisana transakcja, tak jak i wiele tego typu, odbyła się pomiędzy dwiema stronami przestępczej umowy i nie można zaakceptować poglądu, że skoro jedna strona tej transakcji zaprzecza jej dokonaniu, to tym samym automatycznie zachodzi przesłanka z art. 5 § 2 kpk skutkująca uniewinnieniem oskarżonego. Skoro Sąd Okręgowy wykazał jakie dowody i wynikające z nich okoliczności i dlaczego zadecydowały o treści zaskarżonego w tej części wyroku, a apelacja nie powołała argumentów, które to stanowisko skutecznie podważyłyby, to brak jest podstaw do uznania jej zasadności. Również Sąd odwoławczy nie znalazł argumentów, które wskazywałyby na uchybienia mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji skutkujące postulowaną przez skarżącą zmianą tego orzeczenia. Dotyczy to również rozstrzygnięcia odnośnie kwalifikacji prawnej tego czynu, a także w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu, która nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

W zakresie czynu z art. 279 § 1 kk zarzut **22** aktu oskarżenia (pkt 30 wyroku) Sąd Okręgowy uznał, że zeznania T. S. i B. L., którzy opisali przebieg, okoliczności, współsprawców dokonania kradzieży z włamaniem na szkodę M. Ś. (2), zasługują na wiarę (str.262 -265 uzas). Każdy z tych świadków nie umniejszając własnej winy podał, iż czynu tego dokonał wspólnie i w porozumieniu, a także z oskarżonym M. S. (1). Również tego rodzaju dowodami dysponował Sąd jeżeli chodzi o czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie **23** aktu oskarżenia z art. 280 § 1 kk (pkt 31 wyroku). Świadkowie – współsprawcy M. K. (2) i A. G. (1) zrelacjonowali to inkryminowane zdarzenie i wskazali jako trzeciego sprawcę oskarżonego M. S. (1). Sąd I instancji dokonał oceny zebranych dowodów, uzasadnił jakie względy

zdecydowały o uznaniu zeznań świadków za wiarygodne, wykazał w jakim zakresie korespondują one wzajemnie, a także z zeznaniami pokrzywdzonych (str. 265 -272 uzas.). Nie można w tym zakresie zarzucić Sądowi I instancji dokonania pobieżnej czy niepełnej oceny dowodów pomijającej fakt, że pozostali współsprawcy zostali za te czyny skazani. Skoro każdy ze współsprawców zrelacjonował istotne okoliczności zdarzenia, podał pozostałych sprawców w/w przestępstw to prawnie uzasadnionym było skorzystanie przez te osoby z nadzwyczajnego złagodzenia kary. Warto zauważyć, że kodeks karny zawiera nie tylko art. 60 § 3 kk, ale i art. 60 § 1 i 2 kk, który dopuszcza zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec sprawcy przy spełnieniu warunków wskazanych w tych przepisach.

Nie można uznać, aby zeznania M. K. (2) i A. G. (1) odnośnie kwoty zabranej pokrzywdzonej M. O. w czasie dokonanego na niej rozboju były niespójne i to w taki i sposób, że uzasadniały wątpliwości do treści ich zeznań. Również nie można uznać, aby argumentu apelacji dotyczący miejsca przechowywania towaru pochodzącego z włamania dokonanego w lutym 2000 r. mógł podważyć skutecznie wiarygodność zeznań świadków, których zeznania, z przyczyn wskazanych w motywach pisemnych wyroku, uznano za stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku.

Reasumując – apelacja nie wykazała, aby jej zarzuty co do dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych i ustaleń w zakresie winy oskarżonego były zasadne. Prawidłowa jest też kwalifikacja prawna w/w czynów, a orzeczona kara pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Jeżeli chodzi o przypisany oskarżonemu udział w zorganizowanej grupie przestępczej (czyn **24** a/o pkt 32 wyroku) to brak jest w apelacji argumentów, które miałyby uzasadniać postawiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Skarżąca twierdzi, że te ustalenia nie znajdują potwierdzenia w zebranych dowodach, a jednocześnie wskazuje zeznania świadków, których nie zakwestionowała, a z których wynikają okoliczności w pełni uprawniające Sąd Okręgowy do wniosku, iż oskarżony M. S. (1) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej określanej jako „grupa (...)”. Zwrócić należy uwagę, iż nie tylko te zeznania przekonują o trafności stanowiska Sądu, ale także pozostałe wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 4 uzas.). Powołany przez skarżącą świadek A. G. (1) jednoznacznie stwierdził, że oskarżony M. S. (1) od 2004 r. w ramach grupy przestępczej „nadzorował drobnych dilerów” narkotykowych, zbierał od nich tzw. „wklejki” i właśnie do oskarżonego świadek skierował jednego mężczyznę, który zgłaszał chęć rozprowadzania narkotyków (k 15047 t. 76, 15091 t. 77). O tym, że oskarżony zajmuje się tego rodzaju procederem wiedział T. S. i dlatego wystąpił z propozycją sprzedaży kilku tysięcy tabletek extasy, zaś K. R. opisał spotkanie z oskarżonym F. S., który proponował mu przejście do grupy „(...)”, a podczas tego spotkania razem z oskarżonym był m.in. M. S. (1). Świadek G. D. (1) handlujący na bazarze (...) wiedział, że M. S. (1) „zbiera haracze”, zaś D. K. (2) opisał sprawowaną m.in. przez oskarżonego M. S. (1) kontrolę odnośnie automatów do gier, które miał w swoim klubie. Zeznania pozostałych świadków, chociaż pośrednio określające działania oskarżonego, to korespondują z w/w wymienionymi. Brak jest podstaw w świetle zebranych dowodów, aby uznać, że zeznania J. P. podważają dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w sytuacji gdy świadek ten po rozpoznaniu na okazanych zdjęciach M. S. (1) stwierdził, że „nic nie wie, aby on popełniał jakieś przestępstwa” (k 3454).

Dokonana w toku kontroli odwoławczej konfrontacja ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy ze wskazanymi dowodami nie potwierdziła zarzutu apelacji, również Sąd odwoławczy nie znalazł ku temu argumentów. Należy też podnieść, że udział oskarżonego w grupie przestępczej tzw. „szkatułkowej” wynika z wyjaśnień oskarżonego G. P. złożonych na rozprawie odwoławczej (k 26750), które korespondują z dowodami wskazanymi przez Sąd I instancji i brak jest powodów, aby kwestionować wiarygodność tychże wyjaśnień.

Z powyższych względów uznano, że ustalenia Sądu I instancji co do udziału oskarżonego M. S. (1) w okresie przypisanym w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw zasługują na aprobatę. Natomiast Sąd ten odnośnie tego oskarżonego nie wykazał, aby miał on wiedzę, świadomość co do zbrojnego charakteru tej grupy, że istnieje broń grupowa, że inni uczestniczący w grupie posługują się nią, działają z bronią. Ta okoliczność w aspekcie działań oskarżonego nie wynika z zeznań świadków, a niewątpliwie nie podlega ona domniemaniu, a wymaga udowodnienia, czego nie uczyniono. Dlatego w tej części Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok uznając, że oskarżonemu M. S. (1) została udowodniona wina w zakresie udziału w zorganizowanej

grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, takich jak wymuszenia rozbójnicze, obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi, tj. w zakresie czynu z art. 258 § 1 kk. Ta zmiana skutkowałą orzeczeniem wobec oskarżonego nowej kary za tak przypisany czyn i zdaniem Sądu odwoławczego karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz karą, która skutecznie winna zrealizować swoje ustawowe cele jest kara 2 lat pozbawienia wolności.

Wobec powyższego koniecznym stało się orzeczenie nowej kary łącznej. Sąd odwoławczy uznał, że karą spełniającą wymogi art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, a także ustawowe cele kary będzie kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i grzywny 200 stawek po 60 zł każda stawka.

Sąd Apelacyjny uznał, że **apelacja obrońcy oskarżonego N. S.** zasługuje na uwzględnienie, bowiem stwierdzone uchybienia Sądu I instancji w zakresie prawa procesowego mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego w tej części wyroku.

Oskarżonemu N. S. akt oskarżenia w punktach 25-28 zarzuca dokonanie czynu z art. 258 § 2 kk oraz trzech przestępstw w postaci wymuszeń rozbójniczych na właścicielach trzech agencji towarzyskich. Sąd Okręgowy zaskarżonym wyrokiem przypisał oskarżonemu popełnienie tychże przestępstw (pkt 35-40), a odnośnie wymuszeń to za istotną podstawę ustaleń faktycznych przyjął zeznania świadka P. K., (str. 209 i nast. uzas.). Pozostałe wskazane w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku dowody trudno uznać za mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, skoro czyny zarzucane oskarżonemu miały być popełnione w roku 2001 i 2002, a zeznania B. S. (2), obecnie właściciela mieszkania nr (...) przy ul. (...), w którym miała mieścić się jedna z agencji towarzyska, dotyczą lat 2003 i 2004. W takiej sytuacji twierdzenie Sądu Okręgowego o korespondencji tego dowodu z zeznaniami P. K. co do usytuowania przedmiotowej agencji i wynikające potwierdzenie, że w 2001 r. w mieszkaniu tym mieściła się agencja towarzyska jawi się jako dowolne.

Usytuowanie agencji towarzyskich, a konkretnie dokonanie ustaleń, czy odpowiednio w 2001 i 2002 roku w miejscach wskazanych przez P. K. mieściły się agencje towarzyskie pozostało poza sferą zainteresowania prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Również Sąd Okręgowy, mimo uwzględnienia wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego złożonego na rozprawie, nie wywiązał się z jego realizacji. Istotą ustaleń nie jest to, czy obecnie we wskazanych przez P. K. miejscach w W. – ul.(...), (...), (...)- mieszczą się agencje towarzyskie, ale to czy w okresach objętych aktem oskarżenia rzeczywiście tam były usytuowane. Dokonanie tego rodzaju ustaleń jest możliwe chociażby poprzez przesłuchanie w charakterze świadków mieszkańców danej kamienicy.

Skoro Sąd I instancji podjął w tym zakresie działania to oznacza, iż uznał za istotne dokonanie w tym zakresie ustaleń dowodowych, a poprzestanie na uzyskanej informacji z (...) dotyczącej obecnego stanu (k 16616, 17513) nie jest okolicznością, która ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, zresztą za taką musiała zostać uznana przez Sąd I instancji, ponieważ nie znalazła odzwierciedlenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dlatego w tym zakresie argument apelacji musiał podlegać uwzględnieniu, co w konsekwencji skutkuje uchyleniem w tej części zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie można też odmówić racji skarżącemu jeżeli chodzi o dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadka P. K. w zakresie przedstawianych przez niego okoliczności dotyczących wymuszenia na właścicielu agencji towarzyskiej przy ul. (...). Konfrontacja stanowiska Sądu Okręgowego i treści zeznań w/w świadka przekonuje o dokonaniu jedynie pobieżnej analizy tego dowodu nieuwzględniającej rzeczywistej treści wypowiedzi, co już pozostało niezauważone w toku przesłuchania P. K. w śledztwie, ale także na rozprawie, a szczególnie przy stosowaniu art. 391 § 1 kpk.

Przypomnieć trzeba, chociażby przykładowo, że w zakresie haraczy z w/w agencji (...) twierdził, że odbierał haracz sam (k 717), dwukrotnie czynił to z oskarżonym N. S. (k 758), że osobiście z tej agencji haraczu nie zbierał (k 802). Niezauważenie tych rozbieżności, a w konsekwencji pominięcie ich przez Sąd Okręgowy czyni obecnie niemożliwym ustosunkowanie się do zarzutu i argumentów apelacji w tej części.

Podobny wniosek można wyprowadzić w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 258 § 2 kk, szczególnie dotyczy to charakteru zbrojnego zorganizowanej grupy przestępczej. W przeciwieństwie do współoskarżonych wskazanych w pierwszej części niniejszego uzasadnienia, odnośnie oskarżonego N. S. wyrok w tym zakresie uchyla się spod kontroli odwoławczej, a rolą instancji odwoławczej nie jest poszukiwanie okoliczności, które Sąd I instancji mógł mieć na uwadze stwierdzając, oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, która miała charakter zbrojny.

Niewątpliwie tzw. (...) zorganizowana grupa przestępcza miała charakter zbrojny. Należy jednak pamiętać, że ten fakt nie może przesądzać automatycznie o przypisaniu konkretnemu oskarżonemu udziału w grupie o tym charakterze. Koniecznym jest ustalenie czy oskarżony swoją świadomością i akceptacją obejmował taki właśnie charakter grupy czy co najmniej godził się z tym, iż grupa przestępcza, w której uczestniczy posługuje się taką bronią.

Powyższe względy zadecydowały o uchyleniu zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego N. S. w całości i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W toku ponownego rozpoznania sprawy sąd ten przeprowadził przewód sądowy w koniecznym zakresie, wnikliwie przesłucha świadka P. K., rozważył czy zachodzi potrzeba przesłuchania w charakterze świadków inne osoby, które według w/w świadka również zajmowały się zbieraniem haraczy z agencji towarzyskich objętych zarzutami aktu oskarżenia. W pierwszej kolejności należy jednak podjąć decyzje, które będą dotyczyć ustaleń, o których mowa wyżej, czyli dotyczących usytuowania agencji towarzyskich w okresie objętym aktem oskarżenia. Po przeprowadzeniu przewodu sądowego Sąd winien zebrane dowody poddać wszechstronnej analizie, dokonać oceny w sposób wyznaczony przez art. 7 kpk, a ewentualnie sporządzając uzasadnienie wyroku uwzględnić treść art. 424 kpk.

Rozważając zarzuty **apelacji obrońcy oskarżonego R. Z.** Sąd odwoławczy nie znalazł uzasadnienia dla ich trafności. Obrońca koncentruje swoją uwagę na zeznaniach P. K., które jego zdaniem – z przyczyn wyżej omówionych – nie mogą mieć waloru wiarygodności. Tego stanowiska nie podzielono, o czym była już mowa w niniejszym uzasadnieniu. Ponieważ powyższe rozważania wskazują, iż Sąd Okręgowy uprawniony był do przyjęcia zeznań P. K. za podstawę dokonanych ustaleń faktycznych to nie ma potrzeby ponownego ich przytaczania, celem wykazania nietrafności zarzutów w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu R. Z. w ramach zarzutu **30** aktu oskarżenia(pkt 42 wyroku).

To, że inkryminowane przedmiotowe zdarzenie miało miejsce nie jest kwestionowane. Nie powinno też być kwestionowane stanowisko Sądu Okręgowego, iż P. K. złożył w zakresie udziału tego oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu czynu, konsekwentne (wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) zeznania, o czym świadczy ich treść. Sąd ten rozważył depozycję tego świadka, poddał je ocenie i wykazał, dlaczego uznał je za wiarygodne w przeciwieństwie do wyjaśnień oskarżonego i częściowo wyjaśnień oskarżonego I. Al (...). Sąd ten uwzględnił w swojej ocenie zeznania P. B., jak też pozostałych wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku świadków (str. 233 i nast. uzas.). To, że skarżący przedstawia inną ocenę tych dowodów nie prowadzi automatycznie do uznania zarzutu apelacji za zasadny. Nie jest wystarczające dla zakwestionowania stanowiska sądu orzekającego przedstawienie swojej oceny dowodów, ale konieczne jest wykazanie w czym konkretnie wyraża się uchybienie art. 7 kpk. Tego apelacja nie wykazała, również w toku kontroli odwoławczej nie stwierdzono tego rodzaju uchybienia procesowego.

Należy zgodzić się z Sądem I instancji, że z zeznań P. K. jednoznacznie wynika udział oskarżonego R. Z. ps. (...) w dokonaniu przypisanego mu w ramach zarzutu 30 aktu oskarżenia przestępstwa. Świadek ten przesłuchiwany w śledztwie oraz na rozprawie co do tego faktu nie miał żadnych wątpliwości, konsekwentnie wskazywał tego oskarżonego, opisał jego rolę, pamiętał też, że po porwaniu mężczyzny i przywiezieniu go do baru (...), oskarżony siedział przy stoliku razem ze świadkiem. Sprawców biorących udział w tym przestępstwie było więcej, gdyby więc oskarżony nie brał udziału w porwaniu pracownika warsztatu samochodowego należącego do P. B. to nie było potrzeby, jak chce skarżący, wpisywać fałszywie tego oskarżonego w popełnienie zarzucanego czynu. Należy uznać, za

uzasadnione stanowisko Sądu Okręgowego, że zeznania P. K. odzwierciedlają nie tylko rzeczywisty przebieg zdarzenia, ale również udział w nim oskarżonego R. Z..

Faktem jest, że świadek P. K. nie wskazał lokalizacji warsztatu samochodowego gdzie doszło do porwania pracownika tego warsztatu wyjaśniając tego powód. Miejsce położenia tego warsztatu samochodowego wskazał świadek M. G. (2) (kopia oryginału protokołu k 24112 t.116), ponadto trafnie Sąd Okręgowy powołał zeznania P. B., który w okresie kiedy miało miejsce przedmiotowe zdarzenie był tymczasowo aresztowany, a mimo to posiadał wiedzę dotyczącą rozbicia samochodu B.. To właśnie ten fakt spowodował przestępcze działania m.in., oskarżonego na polecenie R. S..

Nie uszło uwagi Sądu Okręgowego, że inny współsprawca tego czynu, tj. oskarżony I. Al (...) w swoich wyjaśnieniach złożonych na rozprawie wykluczył, aby oskarżony R. Z. brał udział w dokonaniu tego przestępstwa. Ta okoliczność została przez ten Sąd I instancji poddana analizie i ocenie i nie można uznać, aby ocena tych depozycji była nietrafna, nielogiczna, niezgodna z doświadczeniem życiowym, czyli innymi słowy, aby wykraczała poza granice art. 7 kpk. Odmienne w tym względzie stanowisko skarżącego nie może stanowić o zasadności zarzutu, skoro nie zostało wykazane, aby rzeczywiście doszło do naruszenia w tym zakresie art. 7 kpk.

Świadek P. K. był też konsekwentny w swoich relacjach procesowych co do sposobu działania wobec porwanego pokrzywdzonego. Opisał zachowanie wobec pokrzywdzonego, bicie go, a także zachowanie I. Al (...) jako „skakanie po głowie” pokrzywdzonego, co spowodowało krwawienie u pokrzywdzonego i pozostawiło ślady w postaci plamy krwi na podłodze. Brak jest podstaw aby kwestionować zeznania P. K. i w tym zakresie, a to, że pokrzywdzony wyszedł z baru o własnych siłach nie może oznaczać, że zeznania te nie polegają na prawdzie, tym bardziej, że z oczywistych względów nieznana świadkowi była siła nacisku na głowę pokrzywdzonego.

Reasumując – apelacja nie podważała ustaleń Sądu Okręgowego, iż oskarżony R. Z. był jednym ze sprawców przypisanego jemu przestępstwa w punkcie 42 zaskarżonego wyroku w ramach 30 zarzutu aktu oskarżenia.

Poza zarzutami apelacji trzeba zauważyć, iż kwalifikując przypisany oskarżonemu czyn należało uwzględnić zmianę przepisów art. 252 § 1 i art. 189 § 2 kk, bowiem czyn ten został dokonany w 2001 roku. W tym czasie, tj. do dnia 19 kwietnia 2010 r. obowiązywały względniejsze dla oskarżonego w/w przepisy, dlatego to one w brzmieniu pierwotnym przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk powinny zostać uwzględnione w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Na tę okoliczność nie wskazuje ani wyrok, ani jego uzasadnienie. Nie można też nie zauważyć rozmiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec współsprawcy tego czynu oskarżonego I. Al (...), do którego zastosowano przepisy o nadzwyczajnym złagodzeniu kary i wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności, co koreluje z aktualnie obowiązującym zagrożeniem ustawowym.

W związku z powyższym Sąd odwoławczy dokonał korekty zaskarżonego wyroku odnośnie kwalifikacji prawnej przypisanego czynu oskarżonemu R. Z., a w konsekwencji stosując wyżej wskazane przepisy w brzmieniu pierwotnym na ich podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 252 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniając całokształt okoliczności przedmiotowych oraz podmiotowych, jak też ustawowe cele kary.

Powołane wyżej okoliczności w zakresie kwalifikacji prawnej czynu należało odnieść do czynu przypisanego oskarżonemu **I. Al (...)** w związku z **apelacją prokuratora** wniesioną na korzyść tegoż oskarżonego. W tym zakresie Sąd Apelacyjny nie stwierdził istnienia podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych, jak też ustaleń w zakresie winy oskarżonego (pkt 55 wyroku). Natomiast zmiana dotyczyła kwalifikacji prawnej czynu z uwzględnieniem art. 4 § 1 kk, jak też orzeczenie w zakresie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu. Ze względu na kierunek apelacji Sąd odwoławczy zobligowany był zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary tak jak to uczynił Sąd Okręgowy i przy zastosowaniu wskazanych w wyroku przepisów wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w sposób przyjęty przez Sąd I instancji warunkowo zawiesił na okres 5 lat.

Powracając do zarzutów **apelacji obrońcy oskarżonego R. Z.** to odnośnie czynu zrzucanego oskarżonemu w punkcie **31** aktu oskarżenia (pkt 43 wyroku) obok kwestii już omówionych we wstępnej części uzasadnienia skarżący

podnosi, iż oskarżony pozostawał w konflikcie ze świadkiem M. J. (1), a tym samym ta okoliczność winna wpływać na ocenę wiarygodności tych zeznań, co Sąd Okręgowy pominął. Z apelacji nie wynika, na jaki konflikt powołuje się skarżący, a tego rodzaju okoliczność nie wynika z przeprowadzonych dowodów. Nie można więc czynić zarzutu Sądowi I instancji, że nie analizował „konfliktu” między oskarżonym a M. J. (1), czyli stronami opisywanych przez świadka M. J. (1) transakcji narkotykowych.

Nie można wykluczyć, iż autor apelacji odwołując się do „konfliktu” jaki jego zdaniem miał miejsce między oskarżonym a świadkiem M. J. (1) ma na myśli wypowiedź świadka o nierozliczeniu się z transakcji narkotykowych przez różnych odbiorców, m.in. oskarżonego. W takiej sytuacji należy zauważyć, że świadek na ten temat wypowiedział się dopiero na rozprawie, nie mówił, aby z tego powodu był w konflikcie z oskarżonym, czy innymi osobami, wręcz temu zaprzeczył mówiąc, że nie przywiązuje wagi do tego, bo wie, że pieniędzy nie odzyska (k 17982 t.91). Trzeba jednak zauważyć, że gdyby rzeczywiście powoływany przez skarżącego „konflikt” istniał pomiędzy oskarżonym a M. J. (1), to jego powodem byłyby nierozliczone w jakimś zakresie transakcje narkotykowe. Tym samym argument apelacji nie może skutecznie podważyć ustaleń Sądu I instancji. Te ustalenia, jak wynika z uzasadnienie zaskarżonego wyroku (str. 167 i nast.), są wynikiem uznanych za wiarygodne zeznań M. J. (1). Lektura wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznań (z uwzględnieniem odpowiednich fragmentów kopii oryginałów protokołów k 24299 – 24351 t.117), potwierdza stanowisko Sądu Okręgowego, iż są to zeznania jednoznaczne, spójne, konsekwentne, stanowią one też podstawę odpowiedzialności karnej świadka i nie zachodziły żadne okoliczności podważające ich wiarygodność. Transakcje narkotykowe odbywały się między tymi dwiema osobami. W tej sytuacji nadanie waloru wiarygodności wypowiedziom jednej ze stron nie jest równoznaczne z naruszeniem zasady in dubio pro reo i nie oznacza również że Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 7 kpk skoro swoje stanowisko uzasadnił, a w toku kontroli odwoławczej znalazło ono potwierdzenie.

W związku powyższym Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uznania argumentów apelacji w tej części za zasadne. Stanowisko Sądu Okręgowego odnośnie ustalonych faktów i winy oskarżonego R. Z. w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie 31 aktu oskarżenia zasługuje na akceptację.

Zaskarżonym wyrokiem określono czas dokonania przez oskarżonego R. Z. przypisanego przestępstwa polegającego na uczestniczeniu w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci kokainy i marihuany na przełom 2002 i 2003 r. do listopada 2003 r. Niewątpliwie przestępstwo zostało popełnione w czasie obowiązywania ustawy z dnia 24.04. 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomani obecnie zastąpionej ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. To obliuguje do rozstrzygnięcia, którą ustawę należy zastosować wobec oskarżonego w aspekcie art. 4 § 1 kk. Sąd I instancji uznał, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał dyspozycję art. 43 ust. 3 ustawy dnia 24.04. 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy czym z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, jakie powody o tym zadecydowały. Dlatego przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje inna ustawa niż w czasie popełnienia przestępstwa regułą jest stosowanie ustawy nowej, chyba że obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawcy to wówczas należy stosować tę poprzednią ustawę.

Czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje znamiona art. 56 ust. 3 obecnie obowiązującej ustawy, który stanowi odpowiednik art. 43 ust. 3 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. Niewątpliwie przepis aktualnie obowiązujący – tj. od dnia 9 grudnia 2011 r. – nie jest ze względu na ustawowe zagrożenie względniejszy dla oskarżonego. Natomiast jego pierwotna treść stanowiła powtórzenie przepisu z art. 43 ust. 3 poprzednio obowiązującej ustawy, bowiem w obu przypadkach zagrożenie ustawowe jest tego samego rodzaju i wymiaru. W związku z tym brak jest podstawy prawnej do zastosowania przepisu poprzednio obowiązującej ustawy jak to uczyni Sąd Okręgowy. Dlatego koniecznym stała się korekta zaskarżonego w tej części wyroku poprzez określenie, że czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje dyspozycję, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym, tj. przed zmianą obowiązującą od dnia 9 grudnia 2011 r. i ten przepis stanowi podstawę wymiaru kary. Pozostaje to bez wpływu na wymiar kary, a i w toku kontroli odwoławczej nie ujawniono okoliczności, które uzasadniałyby twierdzenie, iż orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat nosi cechy rażącej niewspółmierności.

Odnosnie zarzutu **29** aktu oskarżenia ze względu na łączność czynu zarzucanego oskarżonym **R. Z.** (pkt 41 wyroku) i **M. T. (1)** (pkt 47 wyroku) celowym jest łączne rozważenie zarzutów **apelacji** wniesionych przez **ich obrońców**.

Apelacje obrońców obu oskarżonych nie są zasadne.

Obaj autorzy apelacji przede wszystkim kwestionują zeznania P. K. ze względu na jego status procesowy, co zostało już omówione w pierwszej części uzasadnienia i nie zachodzi potrzeba ponownego ustosunkowania się do tej kwestii. Trzeba jednak podkreślić, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego M. T. (1) nie jest to ze strony P. K. „pomówienie ogólnikowe”, ale konkretna relacja dotycząca zachowania jego samego i oskarżonych wobec osób prowadzących handel na ówczesnym S. D.w W., które wyczerpuje znamiona wymuszenia rozbójniczego określonego w art. 282 kk. Działanie oskarżonych było związane z poleceniem jakie otrzymali od R. S. jako członkowie zorganizowanej grupy przestępczej.

Zgodzić się należy z Sądem Okręgowym (str. 74 i nast.), iż zeznania P. K. dotyczące przedmiotowego czynu są konsekwentne, spójne, nie ujawniono w nich sprzeczności, rozbieżności. Świadek nie miał wątpliwości co do przebiegu zdarzenia, sprawców biorących w nim udział, ich działania i sposobu zachowania wobec osób sprzedających przede wszystkim telefony komórkowe i akcesoria telefoniczne. Działanie oskarżonych związane było z prowadzonym przez członków grupy przestępczej procederem „pobierania haraczy” od osób handlujących na S., które wcześniej, bądź w danej chwili, poprzez, groźby zamachu na życie, zdrowie, mienie bądź stosowanie przemocy były zmuszone do dokonywania miesięcznych wpłat po 100, 200 \$, które to kwoty odbierali członkowie grupy, m.in. w miesiącu styczniu 2002 r. zebraли pieniądze oskarżeni R. Z. i M. T. (1) wraz z P. K. i A. K.. P. K. nie miał wątpliwości co do rozpoznania obu oskarżonych jako sprawców m.in. przedmiotowego czynu, a wcześniej opisując ich podawał pseudonimy – (...), którym okazał się oskarżony R. Z. oraz „Ł./M. S.” odnoszący się do oskarżonego M. T. (1).

P. K. w swoich zeznaniach opisał też okoliczności zatrzymania jego i pozostałych sprawców przez policję w czasie gdy byli na S. w celu zbierania haraczy. Faktu zatrzymania przez policję nie kwestionują oskarżeni podając, iż powodem pobytu na S. była chęć dokonania zakupów. Jednak żaden z oskarżonych nie podał powodów zatrzymania ich przez policjantów, a sam fakt pobytu na S. takiego powodu nie stanowi. Z zeznań P. K. wynika jednoznacznie, że policjanci nie sporządzali dokumentacji z zatrzymania, tym bardziej że oskarżeni nie zostali zatrzymani procesowo, bowiem zostali zatrzymani do kontroli i zwolnieni, co wraz z powodem tej decyzji wynika jednoznacznie z relacji tego świadka.

Sąd Okręgowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, iż przebywali w czasie zatrzymania na S. w związku z zakupami, jak też uznał za linię obrony ich nieprzyznanie się do dokonania zarzucanego czynu. Ta okoliczność nie może prowadzić automatycznie do wniosku, że Sąd ten dopuścił się obrazy art. 7 kpk, tym bardziej, że wyjaśnienia oskarżonych podlegają tym samym zasadom procesowym przy ich ocenie co inne dowody. Żadna z apelacji nie powołała skutecznych argumentów, które podważyłyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny zeznań P. K., żadna też nie wskazała co miałyby być powodem, a zarazem uzasadnieniem dla fałszywego pomówienia właśnie m.in. oskarżonego R. Z. i M. T. (1). Skarżący nie wskazali również – poza powodami procesowymi, co do których rozważania przedstawiono we wstępnej części uzasadnienia – argumentów, które miałyby czynić zasadnym zarzut obrazy przez Sąd I instancji przepisu art. 7 kpk. Tego rodzaju uchybienia, czy też obrazy innych przepisów postępowania nie stwierdzono w toku kontroli odwoławczej.

Odnosnie wskazanych przez obrońcę oskarżonego M. T. (1) zeznań P. K. z k 895 zwrócić trzeba uwagę, że wówczas P. K. zeznał „było to dwóch braci S. jeden miał na imię P., drugi chyba M. posiadający pseudonim (...). W tej sytuacji stanowisko skarżącego jawi się jako bezzasadne. Również nie można uznać, aby argument odnoszący się do „konstrukcji wyroku”, w aspekcie niemożności ewentualnego skazania oskarżonego w przypadku ustalenia w przyszłości osób pokrzywdzonych, miał znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia odnosnie oskarżonego.

Reasumując – apelacja obrońcy oskarżonego R. Z. i apelacja obrońcy M. T. (1) nie wykazały, aby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 7 kpk przy ocenie wyjaśnień oskarżonych i zeznań P. K., aby powziął wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych, a w konsekwencji aby dokonane ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego

wyroku obarczone były błędem. Prawdopodobnie są więc ustalenia w zakresie winy obu oskarżonych, kwalifikacji prawnej czynu im przypisanego, a także nie stwierdzono, aby orzeczone wobec oskarżonych za te czyny kary nosiły cechy rażącej surowości.

Wobec oskarżonego R. Z. zachodziła konieczność orzeczenia nowej kary łącznej i zdaniem Sądu Apelacyjnego karą, która spełnia warunki art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i nie nosi cech rażącej surowości jest kara w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności i grzywny 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 60 złotych.

Odnośnie **apelacji obrońcy oskarżonego M. T. (1)** w zakresie pozostałych zarzutów aktu oskarżenia.

W zakresie zarzutu **35** aktu oskarżenia (pkt 51 wyroku) apelacja nie jest zasadna. Nie przedstawia ona argumentów, które mogłyby skutecznie zakwestionować stanowisko Sądu Okręgowego. Bezsprzeczne jest, że podstawę dokonanych ustaleń faktycznych stanowiły zeznania M. K. (3), które Sąd ten, tak jak i wyjaśnienia oskarżonego M. T. (1), poddał analizie oraz ocenie (k 171-176 uzas.), co do której skarżący nie wykazał, aby nastąpiła z przekroczeniem granic art. 7 kpk.

Dla Sądu I instancji oczywistym było, że M. K. (3) pomógł oskarżonego, ale warto przypomnieć, że jego depozycje stanowić mogły też podstawę jego odpowiedzialności karnej. Trudno więc uznać za logiczny argument twierdzenie apelacji, że M. K. (3) pomógł oskarżonego „zmierniacz do uniknięcia odpowiedzialności karnej we własnej sprawie”. Szerzej o tego rodzaju dowodach była mowa w części wstępnej uzasadnienia i bezcelowe jest powtarzanie argumentów już przedstawionych.

Lektura zeznań M. K. (3) (z uwzględnieniem fragmentów kopii pełnego protokołu k 24157 t 116) dostarcza potwierdzenia, że przedstawiona przez niego relacja z dwóch transakcji narkotykowych dokonywanych z udziałem oskarżonego jest jednoznaczna, konsekwentna, brak jest okoliczności podważających jej prawdziwość. Świadek opisując transakcje podawał również ilość odebranej kokainy oraz przekazanej marihuany zgodnie z zamówieniem A. K.. Brak jest podstaw aby zakwestionować i w tej części te zeznania co do wagi przekazywanych narkotyków, tym bardziej, że co do marihuany to świadek był jej sprzedawcą. Świadek bez żadnej wątpliwości rozpoznał oskarżonego jako osobę, która przekazała mu kokainę, jak też na kolejnym spotkaniu odebrała marihuanę (k 11118-11120 t. 56)

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania ustaleń Sądu I instancji dotyczących przebiegu transakcji i roli w nich oskarżonego M. T. (1).

Poza zarzutami apelacji, z urzędu, stwierdzić trzeba, że z ustaleń Sądu Okręgowego wynika jednoznacznie, że oskarżony był pośrednikiem w przekazaniu kokainy M. K. (3) dla innej osoby nie będącej konsumentem. Również marihuanę odbierał z nieustalaną osobą od M. K. (3) z przeznaczeniem dla jeszcze innej nie będącej konsumentem osoby, z którą umawiał się M. K. (3) i która miała zapłacić za marihuanę. W takiej sytuacji nie można uznać, aby oskarżony „brał udział we wprowadzaniu do obrotu” środków odurzających, natomiast niewątpliwie uczestniczył on w obrocie tymi środkami w znacznej ilości. Dlatego zaskarżony wyrok w tej części wymagał korekty. Ponadto koniecznym było też dokonanie zmiany poprzez ustawowe określenie kokainy, która nie jest, jak przyjął Sąd I instancji, środkiem psychotropowym, lecz z mocy ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – załącznik 1 – środkiem odurzającym grupy I-N, tak jak i marihuana. Zmiany te pozostały bez wpływu na kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu, jak i na wymiar kary, która zdaniem Sądu Apelacyjnego nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Jeżeli chodzi o apelację obrońcy oskarżonego M. T. (1) w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach **30, 33 i 34** aktu oskarżenia (pkt 48, 49 i 50 wyroku) to okazała się ona skuteczna, bowiem nie można uznać, aby ustalenia faktyczne stanowiące podstawę w tym zakresie zaskarżonego wyroku zostały dokonane zgodnie z zasadami procesowymi.

Jeżeli chodzi o czyny przypisane oskarżonemu w ramach zarzutu **30** aktu oskarżenia to skarżący kwestionując dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę zeznań świadka P. K. słusznie podnosi, iż poza rozważaniami tegoż Sądu, a w

konsekwencji poza oceną, pozostały zeznania złożone przez świadka na rozprawie w zakresie, w jakim nie wskazał oskarżonego M. T. (1) jako współsprawcę tego przestępstwa.

Jeżeli chodzi o czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie 30 aktu oskarżenia to zasadne jest stanowisko Sądu Okręgowego co do tego, że taki czyn przestępny miał miejsce, ten fakt nie jest kwestionowany przez skarżącego, a rozważania w tym zakresie są tożsame z dokonanymi odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu R. Z., co do udziału którego świadek P. K. złożył jednolite, konsekwentne i spójne zeznania. Dlatego też w tym miejscu należy odnieść się do istoty zarzutu apelacji, tj. czy zasadne jest stanowisko Sądu Okręgowego co do udziału w tym przestępstwie oskarżonego M. T. (1). Obecnie odpowiedzi udzielić nie można, ponieważ Sąd Okręgowy nie zauważył, że z powołanych przez siebie konkretnych protokołów zeznań świadka P. K. tylko w niektórych z nich wskazywał on, że w porwaniu pracownika warsztatu samochodowego, w celu wymuszenia na właścicielu tego warsztatu zwrotu pieniędzy w związku z uszkodzeniem samochodu, brał udział oskarżony M. T. (1) (k 903, 4606, 11180). Pozostałe wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania (str. 234) bądź nie odnosiły się do osoby oskarżonego, bądź świadek nie wskazywał oskarżonego jako uczestnika tego inkryminowanego zdarzenia.

Słusznie autor apelacji podnosi, że na rozprawie świadek nie wskazywał oskarżonego M. T. (1), aby brał on udział w dokonaniu zarzucanego mu czynu. Sąd wprawdzie powołuje te zeznania (k 14460, 15299, 15521, 15859, 15890, 16606, 16840), jednak zupełnie pomija istotę sprawy tak na rozprawie jak i w swoich rozważaniach. To, że świadek w kolejnych przesłuchaniach potwierdził ujawnione mu zeznania ze śledztwa, a więc i te, w których wskazywał na oskarżonego nie oznacza, iż można pozostawić poza zainteresowaniem procesowym jego depozycje z rozprawy. Twierdzenie Sądu I instancji, że świadek na rozprawie w dniu 8 grudnia 2010 r. (k 14460-14482 t.73) „wskazał oskarżonych” (str. 241 uzas.) nie znajduje potwierdzenia w tychże zeznaniach odnośnie oskarżonego M. T. (1). W tych zeznaniach świadek podał, że przedmiotowego przestępstwa dokonał z udziałem: osób o ps. (...) (A. S. (2) – przyp.SA), K. (K. S.), P. (oskarżony R. Z.), W. (oskarżony I. Al. (...)), S. (P. S. (2)) oraz G. L. ps. (...). Mogły być jeszcze jedna lub dwie osoby, ale nie może sobie przypomnieć. W toku kolejnych rozpraw również nie wymieniał oskarżonego jako współsprawcę tego przestępstwa, w tym opisując osoby będące w pubie Oliwka w czasie pobicia pokrzywdzonego (k 15540 – 15544, 15861).

Nie może budzić wątpliwości, że świadek P. K. wskazując sprawców tego czynu wymienia m.in. mężczyznę określanego jako (...). Nie jest to jednak oskarżony M. T. (1), bowiem on w używanej „nomenklaturze” świadka to osoba o ps. (...) lub M. S., brat (...) ze względu na pokrewieństwo z (...); jest to jego brat cioteczny co wynika z wyjaśnień oskarżonego.

Powyższe jednoznacznie przekonuje, że zeznania złożone przez świadka P. K. w śledztwie i na rozprawie co do udziału oskarżonego M. T. (1) w dokonaniu zarzucanego jemu czynu w punkcie 30 aktu oskarżenia, nie są, jak uznaje Sąd I instancji „spójne i konsekwentne”. Ten fakt wynikał już z pierwszego przesłuchania świadka na rozprawie, a ta zmiana zeznań, czy niepamięć pewnych faktów, w sposób oczywisty powinna stanowić dla Sądu sygnał do zastosowania nie tylko art. 391 § 1 i 2 kpk, ale również zgodnie z § 3 tego przepisu odpowiednio art. 389 § 2 kpk. Sąd z tego obowiązku nie wywiązał się, bowiem nie podjął nawet próby wyjaśnienia powodów, dla których P. K. nie wskazał obecnego na sali rozpraw oskarżonego M. T. (1) – „brata (...), (...) – jako jednego ze sprawców tego przestępstwa.

Powyższe jednoznacznie zdaniem Sądu odwoławczego wykazuje, iż Sąd Okręgowy w omawianym zakresie nie wykonał w sposób należyty wskazanych istotnych obowiązków procesowych, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku w tej części, dlatego też jedynym rozstrzygnięciem mogło być uchylene tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Taki sam wniosek należy postawić w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu M. T. (1) w punkcie **33** aktu oskarżenia z tożsamych powodów.

Odnośnie tego czynu jedynym dowodem były zeznania świadka P. K., które Sąd Okręgowy ocenił jako „spójne i konsekwentne” i że świadek „konsekwentnie wskazywał osobę oskarżonego jako uczestniczącą w przedmiotowym zdarzeniu” (str. 254 i nast.). Sąd Okręgowy nie zauważył jednak, że świadek relacjonując zdarzenia w czasie pierwszego przesłuchania na rozprawie wśród podanych osób jako sprawców porwania mężczyzny o ps. (...) nie wskazał

oskarżonego M. T. (1) (k 14460-14482 t. 73). Wymienił pseudonimy bądź nazwiska osób, które brały udział, w jakich konfiguracjach osobowych jakimi samochodami osoby te jechały, lecz wśród nich nie wymienił M. T. (2). Faktem jest, że świadek stwierdził, że może było więcej osób, ale na dzień rozprawy nie kojarzy, przypomina sobie osoby, które wskazał, jednak to nie zwalniało Sądu Okręgowego od wyjaśnienia w sposób jednoznaczny tej okoliczności, tym bardziej, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono w odwołaniu do tych zeznań, że świadek „dokładnie wskazał osoby, które brały udział” w porwaniu (str. 257 uzas.). Uszło jednak uwagi tegoż Sądu, że świadek nie wskazał oskarżonego M. T. (1). Świadek był przesłuchiwany na kilku terminach rozpraw, jednak ta kwestia nie została wyjaśniona, a nawet niezauważona, skoro w motywach pisemnych wyroku brak jest nawet stwierdzenia tego faktu.

Sąd Okręgowy zauważył, że świadek w czasie jednego z przesłuchań w śledztwie „wskazując porywaczy pominął oskarżonego” jednakże uznał, że „wynika to z techniki przesłuchania świadka” (str. 256 uzas.). Sąd nie wyjaśnił co oznacza to stwierdzenie i czyja „technika przesłuchania” doprowadziła do tego, że P. K. w dniu 3 grudnia 2007 r. nie wskazał oskarżonego M. T. (1) jako jednego ze współsprawców przestępstwa zarzucanego w punkcie 33 aktu oskarżenia (k 204-220/ 211-212).

Sąd I instancji podkreśla, że świadek te zeznania potwierdził na rozprawie (15446-15465), a dalej dokonuje niedopuszczalnego uproszczenia stwierdzając, że świadek dodał, iż osoba o ps. (...) była bratem mężczyzny o pseudonimie (...), jednak nie zna ich stopnia pokrewieństwa (str. 257 uzas.). Rzeczywiście świadek P. K. po ujawnieniu mu w/w zeznań potwierdził je, na pytanie przewodniczącej czy chciałby coś dodać do odczytanych zeznań odpowiedział „nie” i na tym pytania Sąd zakończył. Następnie krótkie pytania zadawał prokurator, które nie dotyczyły przedmiotowego zdarzenia. Po pytaniu o udział innych oskarżonych w tzw. rozkminkach zadane zostało pytanie, które należy przytoczyć w całość „Mówił pan o osobie o ps. (...) wskazując, że był bratem S.. Czy jest panu bliżej znany stopień pokrewieństwa między tymi osobami”? Świadek zeznaje: Stopnia pokrewieństwa nie znam. W grupie było mówione, że są to bracia ale w jakim stopniu pokrewieństwa nie wiem” (k.15446-15447). Wyraźnie z przebiegu tego przesłuchania na kolejnej rozprawie wynika, że odniesienie się do osoby o ps. (...) nie miało związku z przedmiotowym zdarzeniem, a z ujawnionymi w całości zeznaniami, w których świadek opisywał udział tej osoby w różnych zdarzeniach za wyjątkiem przestępstwa popełnionego na szkodę M. o ps. (...). W czasie kilkugodzinnego przesłuchania świadka nie zadano pytań dotyczących przestępstwa zarzucanego oskarżonemu w punkcie 33 aktu oskarżenia.

Świadek potwierdzając w/w zeznania tym samym nie wskazał oskarżonego jako sprawcę w porwaniu M. o ps. (...), a ponieważ potwierdzał i inne, w których wskazywał tego oskarżonego jako sprawcę porwania, to obowiązkiem Sądu I instancji było wyjaśnienie tej tak istotnej okoliczności w trybie art. 389 § 2 kpk. Skoro tego Sąd nie uczynił to tym samym nie dysponował wytłumaczeniem przez świadka sprzeczności w stosunku do kolejno ujawnianych zeznań, w których świadek wskazywał oskarżonego jako uczestnika zdarzenia, które dodatkowo różniły się od zeznań złożonych na rozprawie. Obowiązkiem Sądu I instancji było wezwanie świadka do wyjaśnienia tychże sprzeczności. To nie Sąd orzekający ma stawiać hipotezy jako wyjaśnienie sprzeczności w zeznaniach, to świadek ma się do nich odnieść, a rolą sądu jest wówczas rozważenie i dokonanie ze szczególną wnikliwością oceny powodów zmiany zeznań. Tego procesowego obowiązku Sąd I instancji nie wykonał.

Nie można też uznać za niezasadny argument apelacji odnoszący się do zeznań świadka P. R.. Świadek ten w zeznaniach powołanych przez Sąd Okręgowy (k 21699) odnosi się do porwania M. K. (7)/J. K. (2), z którym „handlował narkotykami”. Stwierdzenie tegoż Sądu, że świadek zeznał, że „nic nie wie na temat” porwania tej osoby nie może być uznane za dokonanie oceny zeznań tego świadka. Nie można więc odnieść się do argumentu apelacji w tym zakresie, bowiem Sąd I instancji uchylił się od analizy treści zeznań tego świadka, ich oceny. Należało wyjaśnić i rozważyć, czy świadek relacjonuje przedmiotowe zdarzenie, czy też inne, w czasie którego podczas próby porwania udało się (...) uciec i porwano jego brata, a pieniądze za jego uwolnienie zawoził porywaczom (...).

Niewątpliwie w relacji P. K. w pierwszej fazie istniały rozbieżności co do kwoty pieniędzy otrzymanej przez sprawców za uwolnienie M. (...). W tym zakresie świadek podawał kwotę 70.000 zł, a w późniejszych zeznaniach kwotę 30.000 zł, wyjaśniając powody zmiany. Sąd uznał za wiarygodne te zeznania, w których świadek określa tę kwotę na 70.000zł,

mimo iż przyjmuje, że każdy ze sprawców otrzymał po 5000 zł. Przy takim podziale pieniędzy sprawców powinno być 14, a to nie wynika z zeznań świadka bez względu na to, czy mówi o oskarżonym, czy też nie wskazuje go jako sprawcę.

Dodatkowo podnieść trzeba, co może mieć ewentualnie wpływ przy ponownym rozpoznaniu sprawy, że mimo, iż trafnie Sąd Okręgowy przedstawia rozumienie „szczególnego udręczenia” z art. 189 § 2 kk, to jednak trudno uznać, aby zasadnym było uznanie za takie udręczenie w realiach niniejszej sprawy „cierpienia psychiczne” pokrzywdzonego z uzasadnieniem służącym na poparcie przyjętej przez tenże Sąd tezy (str.260 uzas.). Ustalenia i w tym zakresie powinny być dokonane zgodnie z rzeczywistą treścią i znaczeniem ujawnionych dowodów, a warto zauważyć, że np. między „biciem” kolbą pistoletu, co Sąd przyjmuje, a jednorazowym uderzeniem, o którym mówi świadek P. K. istnieje zasadnicza różnica (podobnie jak kijem bejsbolowym) nie tylko znaczeniowa, ale i mająca wpływ na ustalenia w zakresie znamion z art. 189 § 2 kk.

Reasumując – wyżej zaprezentowane okoliczności nie pozwalają na uznanie, iż Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku w zakresie w/w omawianych czynów, zarzucanych w punktach 30 i 33 aktu oskarżenia, dokonał z zachowaniem podstawowych reguł procedowania. Za niewątpliwą więc należy uznać konstatację, że te uchybienia mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego w tej części wyroku, co skutkuje uchyleniem w tym zakresie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W toku ponownego rozpoznania Sąd Okręgowy przeprowadzi przewód sądowy, w szczególności w sposób wnikliwy przesłucha świadka P. K. z uwzględnieniem powyższego, świadka P. R., podejmie próby ustalenia i wezwania M. K. (7), a całokształt ujawnionych dowodów podda wszechstronnej analizie oraz ocenie w sposób zgodny z art. 7 kpk. W przypadku sporządzania uzasadnienia wyroku Sąd winien uwzględnić treść art. 424 § 1 i 2 kpk.

Jeżeli chodzi o zarzut aktu oskarżenia z punkt **34** dotyczący czynu z art. 263 § 2 kk (pkt 50 wyroku) to apelacja obrońcy oskarżonego podlegała uwzględnieniu.

Na wstępie trzeba przypomnieć, że oskarżonemu M. T. (1) postawiono zarzut posiadania bez zezwolenia broni palnej w postaci pistoletu maszynowego Glauberyt w kwietniu 2004 r. Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy uznając winę oskarżonego w zakresie zarzucanego czynu dodatkowo ustalił, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej i skazał go z mocy art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności.

Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że oskarżony posiadał bez zezwolenia broń palną w postaci pistoletu (...), a oskarżony „już wtedy związany był z grupami przestępczymi na terenie W.”. (str. 48 uzas). Oskarżony został zaskarżonym wyrokiem skazany za czyn z art. 258 § 2 kk popełniony w okresie od połowy 2001 r. do pierwszej połowy 2006 r. Na str. 51 uzasadnienia Sąd Okręgowy zawarł wyjaśnienie, z którego należy wnosić, iż przyjęty w akcie oskarżenia kwiecień 2004 r. jako czas posiadania przez oskarżonego pistoletu (...) jest „zapewne omyłkowo” wskazany, zamiast kwietnia 2001 r. i wówczas nie można przypisać oskarżonemu działania w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw. Zdaniem tegoż Sądu okres popełnienia przestępstwa przez oskarżonego wyznaczają zeznania P. K., bowiem „jednoznacznie wskazał on okres, w którym był w posiadaniu tej jednostki broni palnej i tym samym określił, w jakim okresie M. T. (1) był w posiadaniu przedmiotowej jednostki broni” (str. 50 uzas.).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że zeznania P. K. nie tylko stanowiły podstawą do przyjęcia czasokresu popełnienia czynu, ale również stanowiły podstawę ustaleń odnośnie winy oskarżonego.

Zgodzić się trzeba ze skarżącym, że te zeznania to de facto jedno oświadczenie w czasie okazania świadkowi jednostek broni w dniu 27.02.2004r. Wówczas P. K. rozpoznając pistolet (...) podał, że otrzymał G. od A. K.. Wcześniej miał go Ł., którego danych nie pamięta i nie wie od kiedy posiadał tę broń (k 742-744).

P. K. na temat pistoletu (...) składał zeznania w dniu 27 września 2002 r. (672 i nast.), w dniu 17.10.2002 r. (k 686-691), 3 marca 2002 r. (k 756), w dniu 10 marca 2004 r. (k 773), w dniu 3 grudnia 2007 r. (k 209), w dniu 10 października 2007 r. (k 938). Brak w tych zeznaniach odniesienia do oskarżonego M. T. (1), tak jak i w zeznaniach złożonych na rozprawie, które wraz z w/w wskazał Sąd Okręgowy jako podstawę ustaleń faktycznych. Na rozprawie, w tym w dniu

8 marca 2011 r. po ujawnieniu zeznań z k 742-744, świadek je potwierdził, a odpowiadając na pytania podał, że zanim ją (broń (...)) przyp. SA dostał na stan, nie przypomina sobie, aby ktoś z tej broni korzystał (k 15872), że nic nie wie na ten temat skąd R. S. wziął G., którego jemu przekazał (k 15873). Jak z tego wynika, P. K. nawet po odczytaniu w tym zakresie poprzednich zeznań nie odtworzył tej przyjętej przez Sąd I instancji za dowód w sprawie okoliczności.

P. K. pierwszy kontakt z przedmiotowym pistoletem Glauberyt miał w momencie przekazania go przez A. K. na polecenie R. S.. Mówiąc w toku śledztwa o poprzednim posiadaczu pistoletu G. świadek przekazał ogólną informację znaną sobie jedynie ze słyszenia, bez wskazania jakichkolwiek istotnych okoliczności, nie tylko pozwalających na ustalenie okresu posiadania przez tę osobę broni, ale nawet nie pozwalających na pewną identyfikację osoby.

Jest to jedyny przedstawiony przez prokuratora dowód w sprawie i jako informacja, którą P. K. posiadał jedynie ze słyszenia nie może zdaniem Sądu odwoławczego stanowić dostatecznego dowodu winy.

Zauważenia też zdaniem Sądu odwoławczego wymaga określenie przez świadka P. K. osoby, która pistolet(...), „wcześniej posiadała”. P. K. wyraźnie stwierdził, że „danych tej osoby nie pamięta”. Natomiast jeśli chodzi o oskarżonego to zarówno we wcześniejszych jak i późniejszych zeznaniach świadek zawsze określa jego jako „jednego z braci S.”, „bracia S. to chyba nazwisko, na jednego z S. mówiliśmy Ł.” (k 711), „(...) S. ps. (...) (k 849), „bracia S., P., drugi chyba M. ps. (...) (k 892-895), „Ł. to inaczej M. S.” (k 952-956), „Ł. to brat P. S. (4) członka grupy (...), on się przedstawiał M. S.” (k 9780-81).

Powyższe wykazuje, że świadek określając oskarżonego pseudonimem (...) podawał okoliczności, które miały identyfikować M. T. (1). Pseudonim (...) nadany oskarżonemu wiązał się z wyglądem oskarżonego, a to jednocześnie nie jest cechą odosobnioną i jedynie indywidualną. Jak wynika z akt sprawy nie dotyczył tylko oskarżonego, ale i inne osoby, nie związane z przedmiotowymi zarzutami, występowały pod takim określeniem..

Reasumując – całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie w przedmiotowym zakresie nie daje, zdaniem Sądu odwoławczego, podstaw do uznania winy oskarżonego za udowodnioną. Nawet nie negując zeznań P. K. ze śledztwa nie można zdaniem Sądu odwoławczego uznać, aby wystarczającym dowodem winy, był jedynie dowód w postaci zeznania opartego na ogólnikowej wiedzy zasłyszanej. Dlatego mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uniewinnił oskarżonego M. T. (1) od popełnienia czynu przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem w punkcie 50.

W związku z dokonanymi przez Sąd odwoławczy zmianami zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego M. T. (1) zachodziła konieczność orzeczenia wobec niego nowej kary łącznej obejmującej czynny z punktów 29, 35 i 36 aktu oskarżenia – odpowiednio punkty 47, 51 i 52 zaskarżonego wyroku. Uwzględniając zasady jej wymiaru, odstępy czasowe w popełnieniu przypisanych przestępstw, jak też rodzaj czynów uznano, że karą adekwatną i współmierną będzie kara 4 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych po 60 zł każda stawka.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonych G. P. i M. P. (1).

Apelacja obrońcy oskarżonego G. P. uległa na rozprawie odwoławczej modyfikacji w związku ze zmianą postawy tego oskarżonego. Oskarżony na rozprawie odwoławczej przyznał się do dokonania zarzucanych, a zarazem przypisanych jemu zaskarżonym wyrokiem, przestępstw i złożył w tym zakresie wyjaśnienia (k 26749).

Trzeba przypomnieć, że Sąd Okręgowy uznał oskarżonego G. P. za winnego dokonania trzech czynów z art. 282 kk w zw. z art. 65 kk (pkt 63, 64 i 65 wyroku) na podstawie zeznań P. K. i częściowo wyjaśnień oskarżonego M. P. (2) (str. 223 i nast. uzas). Ponadto zeznania P. K. stały się podstawą do ustalenia winy oskarżonego w zakresie nabycia narkotyków (pkt 66 wyroku/str.178 i nast. uzas) oraz posiadania bez zezwolenia broni (pkt 68 wyroku /str. 62 i nast. uzas.). Natomiast w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 67 wyroku podstawę ustaleń stanowiły zeznania świadka M. J. (1), od którego oskarżony nabył wskazane w wyroku znaczne ilości heroiny, kokainy i marihuany.

Skarżący w swojej lakonicznej apelacji pisemnej podjął próbę podważenia oceny zeznań świadków P. K. i M. J. (1) dokonaną przez Sąd Okręgowy. W tym zakresie należy odwołać się do wcześniejszych rozważań z części wspólnej

niniejszego uzasadnienia, jak też treści zeznań tych świadków aby wykazać niezasadność zarzutu apelacji. Zeznania w/w świadków słusznie zostały uznane przez Sąd I instancji za konsekwentne, spójne i logiczne. Ich relacje dotyczą zdarzeń objętych aktem oskarżenia, w których sami też uczestniczyli, co opisali nie umniejszając swojej roli. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu Okręgowego, które jest wyrazem analizy zebranych dowodów oraz ich oceny, co do której autor apelacji nie wykazał, aby nastąpiła z przekroczeniem granic wyznaczonych przez art. 7 kpk.

Ustalenia Sądu Okręgowego stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego G. P. zostały w pełni potwierdzone przez tego oskarżonego na rozprawie odwoławczej. Oskarżony bowiem złożył wyjaśnienia, w których przyznał się do dokonania zarzucanych czynów, opisał okoliczności ich dokonania, co w sposób zdecydowany potwierdza zeznania P. K. i M. J. (1), a także zeznania S. T. (1).

Oskarżony G. P. odnośnie swojego udziału w przestępstwach jemu zarzucanych/przypisanych wyjaśnił w sposób tożsamy z zeznaniami w/w świadków. Dotyczy to okoliczności związanych z wymuszeniami rozbójniczymi, a także okoliczności nabywania narkotyków od osób związanych z M. C. (1) oraz od M. J. (1), oskarżony podał ilości nabytych narkotyków oraz to, że nabyte narkotyki przekazywał „swoim dilerom”, którzy je rozprowadzali. W jednym przypadku P. K. samochodem podwiózł oskarżonego do miejsca gdzie kupował narkotyki, o czym również zeznał P. K.. Oskarżony dalej wyjaśnił, że narkotyków nie nabył, jak zeznał P. K., bezpośrednio od M. C. (1) ps.(...), lecz od osób z nim związanych, tj. „ludzi od niego”.(k 26756). Nie może to stanowić o nieprawdziwości zeznań P. K., który nie widział sprzedającego narkotyki, miał ogólną wiedzę od G. P. o tej osobie, przy czym zarówno w zeznaniach P. K. jak i wyjaśnieniach oskarżonego de facto chodzi o tę samą osobę. Warto w tym zakresie zauważyć, że ta jednorazowa sytuacja została zrelacjonowana przez P. K. w sposób korespondujący z relacją oskarżonego, mimo odległego czasu od jej wystąpienia do czasu składania zeznań. Tego samego rodzaju koherencja występuje między zeznaniami P. K. a wyjaśnieniami oskarżonego odnośnie posiadania przez oskarżonego broni w postaci pistoletu maszynowego Glauberyt na jednym ze spotkań grup przestępczych w lutym 2002 r. I w tym zakresie P. K. wykazał się dobrą pamięcią, mimo wielości tego typu spotkań, różnych składów osobowych i różnych zagadnień będących przedmiotem spotkań między grupami przestępczymi tzw. „rozkminek”, a także upływu czasu do momentu składania wyjaśnień/zeznań Świadek jednoznacznie opisał to spotkanie, na którym był również oskarżony G. P., powód tego spotkania i fakt, że oskarżony posiadał wówczas pistolet Glauberyt.

P. K. nie miał również żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony był osobą, która z innymi osobami dokonała trzech wymuszeń rozbójniczych, w tym wobec właścicieli punktu kserograficznego i dwóch wobec właścicieli barów (...). Potwierdził to oskarżony i te obie relacje są spójne co do faktu dokonania przestępstwa, udziału w nim oskarżonego i P. K.. Obaj też wskazują na oskarżonego M. P. (2), z tym, że każdy z nich przypisuje temu oskarżonemu inną rolę, także i ten oskarżony nie kwestionuje tego, że był na miejscu przestępstwa. Rozbieżności istnieją w zakresie udziału w tych przestępstwach oskarżonego M. P. (1), bowiem oskarżony G. P., w przeciwieństwie do P. K., zaprzecza, aby jego brat M. był współsprawcą tych czynów. Te kwestie zostaną omówione poniżej.

Powyższe rozbieżności nie mogą, zdaniem Sądu, wpłynąć na sytuację procesową oskarżonego G. P., bowiem w tym zakresie przyjęte przez Sąd Okręgowy za podstawę rozstrzygnięcia zeznania świadka P. K. mają gruntowne potwierdzenie w złożonych na rozprawie odwoławczej wyjaśnieniach G. P.. Wyjaśnieniom tym odnośnie okoliczności wszystkich inkryminowanych zdarzeń i czynnego w nich udziału oskarżonego nie można odmówić wiarygodności. Dlatego też Sąd Apelacyjny uznał, że zasługują na akceptację ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, jak i ustalenia co do winy oskarżonego G. P..

Korekty natomiast wymagał zaskarżony wyrok w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (zarzut 41-43/pkt 63-65 wyroku), bowiem czyny te zostały popełnione przez oskarżonego w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i w związku z tym zachodzą warunki do zastosowania art. 91 § 1 kk, tym bardziej, że ze względu na kierunek apelacji, a i okoliczności czynu, nie zachodziła nawet podstawa do prowadzenia rozważań w kierunku zaostrenia wymiaru kary w zakresie górnej granicy ustawowego zagrożenia. Stosując ten przepis Sąd odwoławczy orzekł wobec oskarżonego jedną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia

wolności i grzywny 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych mając na uwadze okoliczności wskazane przez Sąd I instancji jako mające wpływ na wymiar kary.

Ponadto w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu polegających na uczestniczeniu w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi należało dokonać zmiany w zakresie kwalifikacji prawnej tych czynów. Oba czyny (zarzut 44 i 45/pkt 66 i 67 wyroku) zostały popełnione w czasie obowiązywania ustawy z dnia 24.04. 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomani obecnie zastąpionej ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. To niewątpliwie obligowało Sąd do rozstrzygnięcia, którą ustawę należy zastosować wobec oskarżonego w aspekcie art. 4 § 1 kk. Sąd I instancji uznał, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał w obu przypadkach dyspozycję art. 43 ust. 3 ustawy dnia 24.04. 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy czym z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, jakie powody o tym zadecydowały. Dlatego przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje inna ustawa niż w czasie popełnienia przestępstwa regułą jest stosowanie ustawy nowej, chyba że obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawy to wówczas należy stosować tę poprzednią ustawę.

Czyny przypisane oskarżonemu wyczerpują znamiona art. 56 ust. 3 obecnie obowiązującej ustawy, który stanowi odpowiednik art. 43 ust. 3 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. Niewątpliwie przepis aktualnie obowiązujący – tj. od dnia 9 grudnia 2011 r. – nie jest ze względu na ustawowe zagrożenie względniejszy dla oskarżonego. Natomiast jego pierwotna treść stanowiła powtórzenie przepisu z art. 43 ust. 3 poprzednio obowiązującej ustawy, bowiem w obu przypadkach zagrożenie ustawowe jest tego samego rodzaju i wymiaru. W związku z tym brak jest podstawy prawnej do zastosowania przepisu poprzednio obowiązującej ustawy jak to uczynił Sąd Okręgowy. Dlatego koniecznym stała się zmiana zaskarżonego w tej części wyroku poprzez określenie, że każdy z tych czynów przypisanych oskarżonemu wyczerpuje dyspozycję – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym, tj. przed zmianą obowiązująca od dnia 9 grudnia 2011 r. i ten przepis stanowi podstawę wymiaru kary. Pozostaje to bez wpływu na wymiar kar, a i w toku kontroli odwoławczej nie ujawniono okoliczności, które uzasadniałyby twierdzenie, iż orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny noszą cechy rażącej niewspółmierności.

Jeżeli chodzi o przypisany oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem czyn polegający na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym (zarzut 46/pkt 68 wyroku) to dowody wskazane w uzasadnieniu tegoż orzeczenia stanowiły dostateczne dowody winy oskarżonego w tym zakresie. Lektura zeznań wskazanych świadków (str.5-6 uzas) potwierdza słuszność stanowiska Sądu Okręgowego. Wszyscy ci świadkowie potwierdzili swoimi zeznaniami udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej tzw. „grupie (...)”, opisywali rolę i działania oskarżonego, w tym działania tego rodzaju, które przekonują o wiedzy, świadomości oskarżonego i jego akceptacji faktu, że grupa miała charakter zbrojny. To m.in. oskarżony G. P. na jednym ze spotkań międzygrupowych tzw. „rozkmince” był wyposażony w pistolet (...).

Okoliczności wynikające z zeznań wskazanych świadków potwierdził swoimi wyjaśnieniami sam oskarżony, bowiem przyznał się również do popełnienia czynu z art. 258 § 2 kk. Opisał swój udział w grupie przestępczej, w której kierowniczą rolę pełnił R. S., stwierdzając, że grupa „na pewno była o charakterze zbrojnym” (k 26751).

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę i wraz z pozostałymi dowodami – wskazanymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – tworzą spójną, logiczną całość, która w pełni daje podstawy do uznania winy oskarżonego za udowodnioną. Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby orzeczona za ten czyn wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności mogła być uznana za rażąco niewspółmierną.

Sąd Apelacyjny – poza zmianą w zakresie czynów z art. 282 kk – nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia w zakresie kar za pozostałe czyny, jak też okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności. Oskarżony nie spełnił także warunków wskazanych w art. 60 § 3 kk, bowiem okoliczności popełnionych przestępstw nie zostały ujawnione przed organami ścigania.

W związku z zastosowaną zmianą zaskarżonego wyroku koniecznym było orzeczenie wobec oskarżonego nowej kary łącznej. Przy jej wymiarze Sąd odwoławczy uwzględnił postawę oskarżonego na rozprawie odwoławczej i orzekł karę

łącną pozbawienia wolności oscylującą w granicach pełnej absorpcji. Uznano, że karą adekwatną do całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, a mających wpływ na jej wymiar będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności z mocy art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 października 2008 r. do dnia 15 grudnia 2011 r.

Jeżeli chodzi **apelację obrońcy oskarżonego M. P. (1)** to stwierdzić trzeba, że wobec treści wyjaśnień oskarżonego G. P. jej zarzut stał się przedwczesny.

Sąd Okręgowy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, za podstawę rozstrzygnięcia wobec oskarżonego M. P. (1) w zakresie czynów jemu przypisanych (pkt 72-75 wyroku) przyjął zeznania P. K.. Są to trzy wymuszenia rozbójnicze oraz czyn z art. 258 § 2 kk. Ponieważ w tym zakresie zaistniał nowy dowód w postaci wyjaśnień G. P., który zaprzecza z podanych przez niego względów udziałowi brata w dokonaniu czynów z art. 282 kk, jak też w popełnieniu czynu z art. 258 § 2 kk zasadnym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bowiem w tym zakresie koniecznym jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego co do istoty sprawy. W tej sytuacji Sąd Okręgowy musi przeprowadzić istotne dowody, m.in. przesłuchać oskarżonego, świadka P. K., jak też w charakterze świadków G. P. i M. P. (2), skonfrontować ich relacje, a całość zebranego materiału dowodowego poddać analizie oraz ocenie w sposób zgodny z art. 7 kpk.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego M. P. (2) zachowują aktualność rozważania przedstawione w pierwszej części niniejszego uzasadnienia dotyczące dowodu z zeznań świadka P. K.. Dlatego nie można uznać, aby zarzut obrazy przez Sąd Okręgowy w tym zakresie art. 7 kpk był zasadny. Brak też jest podstaw dowodowych do przyjęcia poglądu dotyczącego stanu psychicznego w jakim zdaniem skarżącej znajdował się P. K. w okresie czynów zarzucanych oskarżonemu M. P. (2).

Sąd Okręgowy nie kwestionuje, że oskarżony M. P. (2) „konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów” i tę okoliczność należy potwierdzić. Jednak wyjaśnienia oskarżonego tak jak każdy inny dowód podlegają ocenie w ramach art. 7 kpk i w związku z tym nie mają „wyższej” mocy dowodowej, ani nie nabierają waloru wiarygodności w sposób automatyczny. Dlatego też osobisty pogląd skarżącej co do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nie może stanowić o zasadności zarzutu, a apelacja nie wykazuje, aby Sąd Okręgowy przy ocenie dowodów dopuścił się błędu poprzez naruszenie przy ich ocenie zasady określonej w art. 7 kpk.

Jeżeli chodzi o czyny przypisane oskarżonemu w punktach 77 i 79 zaskarżonego wyroku (**41 i 43** zarzut aktu oskarżenia) to bezspornym jest, że oskarżony M. P. (2) był na miejscu przestępstw dokonanych w postaci wymuszeń rozbójniczych na właścicielach punktu kserograficznego oraz na właścicielu baru (...) na M.. Wynika to nie tylko z zeznań P. K., ale z wyjaśnień samego oskarżonego. Dlatego też argument apelacji, że oskarżony M. P. (2) w okresie objętym zarzutami studiował we W. i często w związku z tym przebywał poza W. jest bez znaczenia tak jak i niewskazanie M. P. (2) przez P. K. na rozprawie z zaznaczeniem, że ludzie się zmieniają. Podnieść trzeba, że obecność oskarżonego M. P. (2) w miejscach w/w przestępstw dodatkowo potwierdzają wyjaśnienia G. P. złożone w toku rozprawy odwoławczej (k 26757).

W tym miejscu trzeba zauważyć, że oskarżony G. P. przyznał się do dokonania w/w przestępstw, swoimi wyjaśnieniami w tym zakresie potwierdził zeznania P. K., który relacjonując przebieg tych inkryminowanych zdarzeń konsekwentnie określał w nich udział m.in. G. P.. Zeznaniom P. K. co do udziału G. P. w tych przestępstwach zaprzeczał oskarżony M. P. (2), co Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodne, a stanowisko to znalazło dodatkowo potwierdzenie w wyjaśnieniach właśnie samego G. P.. Taki też wniosek co do wyjaśnień M. P. (2) Sąd Okręgowy wyprowadził odnośnie świadomości i zamiaru tego oskarżonego w zakresie przypisanych dwóch w/w wymuszeń rozbójniczych.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k 223 i nast.) Sąd I instancji przypisując oskarżonemu M. P. (2) popełnienie 2 w/w przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przeprowadził analizę dowodów i słusznie wywiódł, iż wyjaśnienia oskarżonego na wiarę nie zasługują w takim zakresie w jakim kwestionuje on swój zamiar w dokonaniu przypisanych mu czynów. Sąd ten wykazał jakie okoliczności zadecydowały o uznaniu winy

oskarżonego, a to, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów nie oznacza, iż na podstawie okoliczności przedmiotowych niemożliwe jest ustalenie zamiaru oskarżonego. Właśnie te okoliczności podawane przez oskarżonego wraz z zeznaniami P. K. doprowadziły Sąd Okręgowy do trafnych wniosków w zakresie zamiaru oskarżonego i nie mogą ich zmienić wyjaśnienia G. P..

Oskarżony G. P. w swoich wyjaśnieniach stwierdził, że oskarżony M. P. (2) w czasie dokonywania przestępstwa na właścicielach punktu X. „siedział w samochodzie”, natomiast odnośnie drugiego przestępstwa nie pamiętał, czy oskarżony wszedł razem z pozostałymi sprawcami do tego punktu, czy został w samochodzie. Natomiast z wyjaśnień oskarżonego M. P. (2) wynika, że w obu przypadkach nie został w samochodzie. Skoro po dokonaniu wymuszenia w punkcie X., jak stwierdził M. P. (2), razem ze sprawcami „poszedł do samochodu”, a w barze (...) w trakcie dokonywaniu wymuszenia na jego właściciela „stał w drzwiach” małego lokalu to tym samym nie „został w samochodzie”. Gdyby oskarżony rzeczywiście został w samochodzie w czasie dokonywania przestępstw przez inne osoby, to wówczas można by przyznać rację skarżącej. Natomiast rzeczywiste zachowanie oskarżonego opisane przez niego samego przeczy zarzutowi apelacji, a wraz z zeznaniami P. K. uzasadnia stanowisko Sądu Okręgowego zaprezentowane w tym zakresie. Trzeba zauważyć, że P. K. opisywał trzy dokonane przestępstwa w tym samym składzie osobowym, przy czym wyraził wątpliwość czy w zdarzeniu dotyczącym wymuszenia haraczu od właściciela baru (...) przy ul. (...) był oskarżony M. P. (2), co dodatkowo przemawia za prawdziwością zeznań P. K., który jak z tego wynika jako pewne podawał jedynie fakty, które dobrze zapamiętał, a te co do których miał wątpliwości zaznaczał zachowując dobrze pojętą ostrożność w swoich relacjach. Oskarżony od popełnienia tego czynu został prawomocnie uniewinniony.

W związku z powyższym Sąd odwoławczy nie znalazł powodów do podzielenia zarzutów apelacji w zakresie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku jak i ustaleń odnośnie winy oskarżonego.

Każdy z przypisanych oskarżonemu czynów wyczerpał dyspozycję art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. Ponieważ przypisane oskarżonemu czyny zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu to zachodzą z przyczyn wskazanych przy omawianiu apelacji oskarżonego G. P. warunki do zastosowania art. 91 § 1 kk. Dlatego Sąd odwoławczy zmienił w tej części zaskarżony wyrok i stosując art. 91 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego jedną karę pozbawienia wolności w wymiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, mając na uwadze okoliczności wskazane przez Sąd I instancji jako mające wpływ na wymiar kary.

Jeżeli chodzi o argumenty apelacji dotyczące czynu przypisanego oskarżonemu M. P. (2) w punkcie 80 wyroku (**zarzut 49** a/o) to również nie są one zasadne.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że powoływany w apelacji fakt, iż w czasie śledztwa ujawniono dwie osoby o personaliach (...) to pozostaje on bez znaczenia. Okoliczności podawane przez świadka P. K. dotyczą w sposób wyraźny oskarżonego M. P. (2). Świadek opisując go podaje, że było dwóch braci P. M. oraz M., który zaginął, że mieszkali w W. na W. w okolicach T. (...) W., a te okoliczności w sposób nie budzący wątpliwości dotyczą oskarżonego. Druga osoba o personaliach M. P. (2) to mężczyzna mieszkający w W. (k 3140) i brak jest w zeznaniach P. K. odniesienia do tej osoby.

Świadek P. K. opisując zdarzenie dotyczące narkotyków w sposób jednoznaczny określa osobę oskarżonego M. P. (2) dlatego brak jest podstaw, aby zakwestionować stanowisko Sądu Okręgowego. W pozostałej części na pytania autorki apelacji odpowiada uzasadnienie zaskarżonego wyroku (str. 185 i nast.), z którego wynika dlaczego Sąd I instancji uznał za wiarygodne zeznania P. K. i z jakiego powodu przyjął za odpowiadającą rzeczywistości jego relację odnośnie rodzaju i ilości narkotyków, które widział u M. P. (2) w jego mieszkaniu. Zgodzić się trzeba, że „doświadczenie życiowe” świadka, jak uznał Sąd Okręgowy, a de facto przestępcze dotyczące narkotyków pozwalało na określenie rodzaju narkotyków, jak też ich ilości. Niewątpliwie nie jest to precyzyjne określenie ilości, ale minimalne i takie ilości stanowią podstawę zaskarżonego wyroku. Nawet te minimalne ilości kokainy, marihuany i amfetaminy słusznie zostały uznane jako znaczna ilość w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Warto podnieść, że świadek P. K. nie miał żadnego związku z przedmiotowymi narkotykami, nie groziła mu z tego tytułu odpowiedzialność karna, co dodatkowo przemawia nie tylko za spontanicznością jego wypowiedzi, ale i prawdziwością, a taką cechą zostały obdarzone przez Sąd Okręgowy zeznania tego świadka w omawianym zakresie. Skarżąca nie wykazała, aby w związku z oceną zeznań P. K. doszło do naruszenia przez tenże Sąd zasady swobodnej oceny dowodów, a tym samym aby zarzut apelacji w tym zakresie podlegał uwzględnieniu.

Natomiast należy przyznać rację autorce apelacji, iż odnośnie omawianego czynu brak jest podstaw dowodowych aby uznać, iż oskarżony M. P. (2) uczestniczył w obrocie przypisanymi środkami odurzającymi i środkiem psychotropowym, tj. aby można mu na podstawie przedstawionych przez prokuratora dowodów uznać, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Niewątpliwie oskarżony wszedł w nieznaną sposób w posiadanie przypisanych narkotyków i podjął czynności przygotowujące do porcjowania. Wynika to jak słusznie uznał Sąd Okręgowy z jednoznacznych zeznań P. K.. Warto więc przypomnieć, że świadek ten zeznał, że M. i M. P. (4) zajmowali się narkotykami. Gdy P. K. był w mieszkaniu u M. P. (3) w okolicy T. (...) W. to „wrócił” oskarżony „rozłożył narkotyki zawinięte w srebrną folię aluminiową (...) zabierał się do porcjowania. Wyciągnął wagę” (k 216-219).

Sąd Okręgowy nie ustalił – a i przyjęty za podstawę zaskarżonego wyroku dowód w postaci zeznań P. K. nie pozwala na ustalenie – w jaki sposób M. P. (2) wszedł w posiadanie narkotyków, czy uczynił to on, czy jego brat, czy podjęcie czynności przygotowawczych do porcjowania narkotyków („wyciągnięcie wagi”) dotyczyć miało dalszej sprzedaży „hurtowej” czy sprzedaży (udzielenia) bezpośrednio konsumentom tych narkotyków. Nie można więc podzielić stanowiska Sądu Okręgowego, że oskarżony M. P. (2) uczestniczył w obrocie przypisanymi narkotykami, nie można też przyjąć, że oskarżony czynił przygotowania do tego rodzaju przestępstwa, skoro nie ustalano, że czynił to w celu dalszej odsprzedaży narkotyków niekonsumentom. Natomiast przygotowanie do udzielenia narkotyków innym osobom nie podlega z mocy w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii odpowiedzialności karnej.

Dlatego uwzględniając powyższe i treść art. 5 § 2 kpk Sąd odwoławczy uznał, iż oskarżony M. P. (2) swoim działaniem polegającym na posiadaniu wbrew przepisom ustawy znacznej ilości środków odurzających w postaci co najmniej 300 g kokainy, 500 g marihuany i środków psychotropowych w postaci 500 g amfetaminy, wyczerpał dyspozycję – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym. Zmiana ta skutkowałą również zmianą orzeczenia w zakresie kary pozbawienia wolności, którą orzeczono z uwzględnieniem okoliczności przedmiotowych i podmiotowych tak przypisanego oskarżonemu czynu, jego stopnia społecznej szkodliwości oraz okoliczności wskazanych przez Sąd I instancji mających wpływ na wymiar kary.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu i argumentów apelacji kwestionujących udział oskarżonego M. P. (2) w zorganizowanej grupie przestępczej (**zarzut 50**/pkt 81 wyroku). Jak wynika z powyższych rozważań Sąd I instancji był uprawniony do przyjęcia za podstawę rozstrzygnięcia zeznania P. K., który opisując działalność grupy przestępczej tzw. szkatułowej nie miał wątpliwości, że jednym z jej członków był oskarżony M. P. (2) (216 i nast., 738, 757 i nast.), którego rozpoznał (k 9596 t. 48). Świadek ten przesłuchiwany w śledztwie, wskazując na oskarżonego jako członka grupy, zeznał, iż ten oskarżony wraz ze swoim bratem M. oraz oskarżonymi G. i M. braćmi P. w grupie określani byli jako (...). Opisywał też działalność przestępczą oskarżonego M. P. (2) dotyczącą narkotyków, haraczy, spotkań grupowych. Te okoliczności podawał też na rozprawie, nie miał wątpliwości co do udziału oskarżonego w grupie przestępczej, jego świadomości w tym zakresie oraz jego działania. Brak jest podstaw, aby uznać zarzut apelacji obraży przez Sąd Okręgowy art. 7 kpk i w tym zakresie za zasadny.

Zgodzić się trzeba ze skarżącą, że na pierwszej rozprawie, w czasie której składał zeznania P. K. (k 14460 i nast. t 73) podał on, że „nie kojarzy” dwóch osób i m.in. wskazał na M. P. (2). Ta okoliczność nie może zdeprecjonować zeznań tego świadka, a to ze względu na wyjaśnienia samego oskarżonego, w których potwierdził nie tylko znajomość z P. K. ówczesznie, ale także obecność na miejscu zdarzeń dotyczących w/w wymuszeń rozbójniczych. Ponadto nie można pominąć kolejnych okoliczności, a mianowicie tego, że P. K. z chwilą zatrzymania go w październiku 2002 r. stracił

kontakt z opisywanymi osobami, że zeznania na rozprawie składał po upływie 8 lat od tego czasu, więc twierdzenie, że „ludzie się zmieniają” szczególnie nabiera znaczenia wobec oskarżonego, który w chwili czynów miał 21-22 lata.

Bezspornym jest, że oskarżony miał brata M., który według relacji P. K., G. P. był też członkiem tej samej zorganizowanej grupy przestępczej, z tym, że w swoim działaniu wykazywał większe zaangażowanie i aktywność. Odwołanie się skarżącej do wypowiedzi P. K. z kolejnej rozprawy nie może stanowić skutecznego argumentu potwierdzającego zarzut, bowiem ta wypowiedź jest jednoznaczna i nie odnosi się do M. P. (3). P. K. bowiem stwierdził wyraźnie „na dzień dzisiejszy **widzę** cztery osoby, które były w „grupie (...)”, potem przeszły do „grupy (...)”. Te osoby to „Dwóch braci P., N. o ps. (...) i **jeden z braci P.**” (k 15300 t.78). Brak jest więc jakichkolwiek podstaw, aby przyjąć, że ta wypowiedź dotyczy zaginionego M. P. (3), bądź wywołuje wątpliwości co do określenia konkretnych osób, w tym M. P. (2) obecnego na tej rozprawie.

Dlatego w wyżej zaprezentowanych realiach sprawy Sąd odwoławczy uznał, że ustalenia Sądu I instancji dotyczące udziału oskarżonego M. P. (2) w zorganizowanej grupie przestępczej zasługują na akceptację. Natomiast ustalenia te nie pozwalają, zdaniem Sądu Apelacyjnego przyjąć, że oskarżony swoją świadomością obejmował, że ta grupa przestępcza ma charakter zbrojny. Nie kwestionując faktu, że grupa miała charakter zbrojny, nie można tej okoliczności wobec oskarżonego wyprowadzić z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak też z zeznań P. K., a szczególnie przy uwzględnieniu przypisanego oskarżonemu czasokresu udziału w grupie.

Niewątpliwie aby przyjąć, że oskarżony brał udział w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym nie jest konieczne, by to oskarżony posiadał tę broń, lub by miał z nią kontakt w jakikolwiek sposób. Jednak należy w takiej sytuacji wykazać, że oskarżony miał świadomość, że istnieje broń grupowa, że inni uczestniczący w grupie posługują się nią, działają z bronią. Ponieważ tego rodzaju okoliczności nie wynikają z ustaleń Sądu I instancji, ani ze wskazanych przez ten Sąd dowodów dotyczących oskarżonego, to Sąd odwoławczy zmienił w tej części zaskarżony wyrok poprzez przyjęcie, że oskarżony M. P. (2) swoim działaniem dopuścił się przestępstwa określonego w art. 258 § 1 kk, a uwzględniając czasokres jego popełnienia należało przy uwzględnieniu art. 4 § 1 kk zastosować tenże przepis obowiązujący do dnia 1 maja 2004 r. a w takiej sytuacji postępowanie ze względu na przedawnienie karalności czynu (art. 101 § 1 pkt 5 i art. 102 kk) podlegało z mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzeniu. Kosztami postępowania w tej części na mocy art. 632 pkt 2 kpk obciążono Skarb Państwa.

Zastosowane zmiany w zaskarżonym wyroku implikowały orzeczenie nowej kary łącznej wobec oskarżonego, co znalazło odzwierciedlenie w wyroku, przy czym tak jak Sąd I instancji zastosowano wobec oskarżonego instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego W. K.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutu **52** aktu oskarżenia nie można podzielić stanowiska apelacji, jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania. Przede wszystkim podnieść trzeba, że Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniu skarżącego nie naruszył przepisu art. 5 § 2 kpk, bowiem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że nie miał żadnych wątpliwości co do okoliczności przedmiotowych i podmiotowych tego czynu, a w konsekwencji co do winy oskarżonego W. K.. Sąd ten w swoich rozważaniach uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego, a to, że nie dał im wiary nie oznacza, iż dopuścił się obrazy art. 7 kpk, skoro wyjaśnił jakie względy o tym zadecydowały.

Faktem jest, że podstawę ustaleń faktycznych stanowiły tylko zeznania świadka P. K., ale to, że nie korelują one z wyjaśnieniami oskarżonego nie oznacza automatycznie, że są nieprawdziwe. Dla Sądu I instancji oczywistym było, że świadek na okoliczność tego czynu złożył zeznania w dniu 31 stycznia 2008 r., bowiem właśnie te zeznania zostały powołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W odniesieniu do argumentów apelacji trzeba zauważyć, że świadek P. K. był wielokrotnie przesłuchiwany. Relacjonował kolejno różne fragmenty swojej działalności przestępczej jak i znanej mu działalności innych osób. Jeżeli chodzi o przestępstwa narkotykowe to nie stanowiły one trzonu jego zeznań, jego wiedza na ten temat odnośnie

członków grupy „szkatułowej” była fragmentaryczna i tak została przedstawiona. Ma rację skarżący, iż w czasie okazania fotografii po raz pierwszy, gdy rozpoznał oskarżonego W. K., nie mówił o transakcjach narkotykowych (k 680-682), przy czym należy zauważyć, iż w czasie tej czynności nie opisywał on konkretnych działań oskarżonego, tylko ogólnie określił jego rolę w grupie przestępczej. Natomiast w czasie drugiego okazania zdjęć (k 4607-4619) podał również, że oskarżony ten od A. K. w 2001 r. dwukrotnie nabył po ok. 100 g kokainy. Ta działalność, jak wyjaśnił, polegała na tym, że członkowie grupy przestępczej, w okresie działania P. K., mieli przyzwolenie na prowadzenie handlu narkotykami i wówczas jeszcze nie odprowadzali części uzyskanych kwot na rzecz grupy.

Świadek P. K. odnośnie przedmiotowych dwóch transakcji był jedynie obserwatorem, z tego tytułu nie ponosi odpowiedzialności karnej, nie postawiono mu zarzutu, a więc jego relacja nie może być kwestionowana w aspekcie jego procesowych interesów, a jedynym logicznym wytłumaczeniem jej przedstawienia jest zgodność z rzeczywistością. Nie można więc podzielić stanowiska skarżącego jakoby w tym zakresie ujawniły się wątpliwości, jak też aby zeznania P. K. nie zasługiwały na wiarę. Należy podnieść że P. K. w 2001 r. współpracował z grupą (...), pod koniec tego roku stał się formalnie jej członkiem, a więc argument apelacji dotyczący udziału P. K. w „konkurencyjnej grupie przestępczej” jest chybiony.

Reasumując – apelacja nie podważa ustaleń Sądu Okręgowego w powyższym zakresie, a ujawniony materiał dowodowy uprawniał do przyjęcia, że oskarżony W. K. dwukrotnie w 2001 r. nabył, nie jako konsument, po 100 g kokainy, co stanowi znaczną ilość tego środka odurzającego. Tym samym zasadny jest wniosek, że oskarżony W. K. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środkami odurzającym w znacznej ilości, co stanowi przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii z późn.zm, a ponieważ czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej dodatkowo należało powołać art. 65 § 1 kk.

Oskarżony W. K. przedmiotowy czyn popełnił w czasie obowiązywania ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii należało więc rozważyć, przepisy której ustawy, w świetle art. 4 § 1 kk, mają zastosowanie do oskarżonego jako dla niego względniejsze. W tym zakresie nie można podzielić stanowiska Sądu Okręgowego, który zastosował wobec oskarżonego przepis art. 43 ust. 3 w/w ustawy poprzednio obowiązującej, bowiem przepis ten nie jest względniejszy od art. 56 ust. 3 w pierwotnym brzmieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Przepis ten stanowi powtórzenie przepisu art. 43 ust. 3 poprzednio obowiązującej w/w ustawy, dlatego wobec treści art. 4 § 1 kk powinien stanowić podstawę odpowiedzialności oskarżonego za czyn jemu przypisany. Dlatego Sąd Apelacyjny dokonał w tym zakresie korekty zaskarżonego wyroku uznając, że czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w pierwotnym brzmieniu, tj. sprzed zmiany z dnia 9 grudnia 2011 r., w zw. z art. 65 § 1 kk i przepisy te stanowią podstawę skazania oskarżonego i wymiaru kary. Pozostało to bez wpływu na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego zaskarżonym wyrokiem, a nadto Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uznania, aby wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i grzywny były karami rażąco niewspółmiernymi.

Jeżeli chodzi o zarzut apelacji w zakresie czynu **53** aktu oskarżenia (pkt 90 wyroku) to jest on zasadny. Nie są w tym zakresie kwestionowane ustalenia co do przebiegu zdarzenia i to stanowisko zyskuje akceptację. Natomiast nie można obecnie uznać, aby ustalenia co do osoby oskarżonego W. K. jako sprawcy tego czynu zostały dokonane z zachowaniem podstawowych zasad procedowania.

Z uzasadnienie zaskarżonego wyroku wynika, że za podstawę uznania winy oskarżonego W. K. w zakresie przypisanego czynu, tj. że to on telefonował do pokrzywdzonego W. Z. (2), Sąd I instancji przyjął materiały poufne. Poza tym stwierdzeniem uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera jakichkolwiek rozważań w tym zakresie (str. 220 -223 uzas.)

Przede wszystkim z urzędu, poza zarzutami apelacji, należy podnieść, że poza zainteresowaniem Sądu Okręgowego pozostały najbardziej istotne okoliczności związane z uzyskaniem materiałów poufnych, a mianowicie czy zastosowanie przez policję czynności operacyjnych w postaci utrwalania rozmów nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, czy materiały te uzyskane zostały zgodnie z rygorami przewidzianymi w art. 19 ust. 1 lub 3

ustawy o Policji. Tylko wyrażona zgoda sądu na utrwalenie rozmów telefonicznych pierwotna lub następcza w drodze postanowienia legalizuje podsłuch operacyjny, a zaznaczyć trzeba, że musi ona dotyczyć konkretnej osoby. W innym wypadku zarejestrowane rozmowy i ich zapisy słowne objęte byłyby zakazem dowodowym (vide np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. I KZP 6/07, OSNKW 2007/5/37; z dnia 22 września 2009 r. sygn. III KK 58/09, OSNKW 2010/3/28). Obecnie materiały poufne wydają się być co najmniej niekompletne.

Drugą nie mniej istotną kwestią jest wskazane w apelacji uchybienie Sądu Okręgowego. Trafnie skarżący odwołuje się do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, w tym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 r. sygn. III K 30/08 (OSNKW 2008/8/65), z którego jednoznacznie wynika, że uzyskane przez Policję w drodze legalnej (podkr. SA) kontroli operacyjnej materiały w postaci utwaleń rozmów telefonicznych, wprowadzone do procesu na podstawie art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.), podlegają odtworzeniu (odsluchaniu) na rozprawie głównej (przez odpowiednie zastosowanie art. 393 § 1 zd. 1 k.p.k.) albo wobec braku sprzeciwu obecnych stron, ujawnieniu bez odtwarzania (art. 394 § 2 k.p.k.), co musi znaleźć odzwierciedlenie w protokole rozprawy (art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k.). Przekłady zapisów tych rozmów są załącznikami do protokołu (analogia do art. 147 § 3 k.p.k.). Sąd Okręgowy z tego obowiązku nie wywiązał się. Warto też powołać dalszą część w/w orzeczenia, że przekłady słowne zapisów dźwięków (rozmów) nie stanowią samoistnego ani pierwotnego dowodu, na którym sąd może poprzestać, nawet jeśli takie jest żądanie stron. Przekłady te mogą zostać wprowadzone do procesu, ale obok treści zarejestrowanych (utrwalonych dźwiękowo) rozmów. Ich odtworzenie, a więc ujawnienie zgodnie z wymogiem art. 410 kpk następuje na rozprawie, co musi, zgodnie z dyspozycją art. 143 § 1 pkt 7 kpk znaleźć odzwierciedlenie w treści protokołu. Zaliczenia w poczet dowodów zapisu dźwiękowego rozmów przez odsluchanie (odtworzenie) albo bez odsluchania, nie wolno zastąpić odczytaniem przekładów słownych. W razie ujawnienia, w jednej z wyżej wskazanych form, zarejestrowanych rozmów, ich słowne zapisy stają się załącznikami do protokołu rozprawy.

W omawianym zakresie, co wynika jednoznacznie z akt sprawy, Sąd Okręgowy dopuścił się uchybień, a dodatkowo można podnieść, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nawet nie wynika, które z zarejestrowanych rozmów stały się podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Stwierdzone uchybienia musiały skutkować uchyleniem w tej części zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy rozważy w pierwszej kolejności, po zapoznaniu się ze wszystkimi powstałymi w tej sprawie dokumentami, czy w trybie art. 19 ust. 1 lub 3 ustawy o Policji wyrażona została zgoda sądu, pierwotna lub następcza, w drodze postanowienia, na zastosowaną kontrolę operacyjną w postaci utrwalenie rozmów telefonicznych. Następnie w toku przewodu sądowego Sąd przeprowadzi dowody istotne dla rozstrzygnięcia, w tym wprowadzi do procesu materiały z kontroli operacyjnej uzyskane w drodze legalnej kontroli operacyjnej, a jeżeli chodzi o dowód z opinii z zakresu fonoskopii, którego potrzebę akcentuje skarżący, decyzję Sąd I instancji podejmie po odtworzeniu zarejestrowanych rozmów i stanowiska w tym zakresie oskarżonego. Po przeprowadzeniu przewodu sądowego Sąd podda analizie i ocenie całokształt okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, a swoje stanowisko przedstawi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób określony treścią art. 424 kpk.

Powyzsze zmiany zaskarżonego wyroku skutkować musiały orzeczeniem nowej kary łącznej. Mając na uwadze kary orzeczone wobec oskarżonego za czyn 52 i 54 (pkt 89 i 91) jak też zasady wymiaru kary łącznej Sąd odwoławczy orzekł wobec oskarżonego W. K. nową karę łączną w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, uznając, iż tak orzeczona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności i spełni skutecznie swoje ustawowe cele.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego T. G. (1)

Apelacja okazała się skuteczna, bowiem nie można przyjąć, aby ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy jako stanowiące podstawę uznania winy oskarżonego T. G. (1) w zakresie przypisanego jemu czynu z art. 258 § 2 kk (zarzut 56 a/o; pkt 85 wyroku) dokonane zostały zgodnie z przepisami procedury karnej. Nie można jednak podzielić zarzutu apelacji jakoby Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 5 § 2 kpk skoro zadaniem skarżącego istniały dwie

wersje podawane przez świadka P. K. w przedmiocie wskazania oskarżonego T. G. (1) jako osoby o ps. (...) będącej członkiem zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez R. S..

W pierwszej kolejności należy podnieść, że tego rodzaju zarzut co do zasady byłby trafny gdyby rzeczywiście Sąd I instancji poddał w wątpliwość udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, a mimo to uznał jego winę w tym zakresie i wydał wyrok skazujący. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie wystąpiła i wystąpić nie mogła, bowiem Sąd Okręgowy w ogóle nie zauważył, że zeznania świadka koronnego P. K. odnośnie rozpoznania oskarżonego T. G. (1) złożone na rozprawie różnią się w stosunku do zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego.

Sąd Okręgowy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ustaleń faktycznych odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu T. G. (1) dokonał na podstawie zeznań P. K. i D. C.. Konfrontacja stanowiska tegoż Sądu ze wskazanymi dowodami prowadzi do wniosku, iż decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niewątpliwie miały zeznania P. K.. Świadek ten podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego w dniu 31 stycznia 2008r. wskazał – spośród okazanych 72 fotografii – m.in. zdjęcie nr 47 jako wizerunek osoby o ps. (...). Z protokołu tego wynika, iż wskazana osoba to T. G. (1) (k 4607-8/t.24). Składając wcześniej zeznania świadek podawał okoliczności dotyczące osoby o ps. (...), którą określał jako członka grupy przestępczej „szkatułowej” (np. k 672, 686, 894v-895v, 896 -899, 197,200, 204-220). Wskazał też umiejscowienie tatuażu na ciele tej osoby (k 896).

Uszło jednak uwagi Sądu I instancji, iż na pierwszej rozprawie w dniu 8 grudnia 2010 r. (k 14463/t 73) świadek P. K. stwierdził, że spośród oskarżonych „nie zna i pierwszy raz widzi” m.in. osobę, którą jak się okazało jest T. G. (1). Dalej podał, że tej osoby „nie kojarzy”, a na k 14468, że osoba o ps. (...) „nie znajduje się na sali”. Nie przypominał sobie, aby ten oskarżony brał udział w „rozkminach” w okresie, kiedy świadek należał do grupy przestępczej R. S. (k 15309/t.78).

Rozbieżności powyższe nie zostały wyjaśnione w toku przesłuchania świadka P. K., nawet wówczas gdy ujawniono mu zeznania ze śledztwa, w tym szczególnie w/w. Sąd nie podjął w tym zakresie nawet próby wyjaśnienia istotnej dla rozstrzygnięcia tej okoliczności, a konsekwencji pozostała ona również poza rozważaniami Sądu przy dokonywaniu ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, o czym przekonuje uzasadnienie tego orzeczenia. Dlatego należy przypomnieć, że zmiana zeznań, zauważalne w nich rozbieżności czy sprzeczności stanowią istotny sygnał nakazujący sądowi wszechstronne wyjaśnienie i ustalenie powodów tego stanu rzeczy, a także sygnał wskazujący na konieczność oceny wiarygodności zeznań i powodów zmiany ze szczególną wnikliwością w konfrontacji z obiektywną wymową całokształtu okoliczności danej sprawy. Tylko wówczas możliwy jest do zrealizowania ustawy postulat zawarty w art. 2 § 2 kpk by ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, a to jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu orzekającego jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału stanie się następnie przedmiotem rozważań Sądu (art. 410 i 424 kpk).

Ponieważ Sąd Okręgowy wobec oskarżonego T. G. (1) w zakresie czynu jemu przypisanego nie wywiązał się z tego obowiązku, co niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, jedynym możliwym rozstrzygnięciem Sądu odwoławczego jest uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu

W tej sytuacji zarzut obrazy przez Sąd Okręgowy art. 185 kk jak i art. 391 § 1 kpk odnośnie świadka D. C. stają się obecnie bezprzedmiotowe, przy czym, przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd winien mieć na uwadze treść art. 185 kpk, a także to, że przepis art. 391 § 1 kpk statuuje odstępstwo od zasady bezpośredniości, gdy rzeczywiście niemożliwe jest bezpośrednio przesłuchanie świadka na rozprawie. Przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P. K. powinno nastąpić przez wnikliwe jego przesłuchanie, wyjaśnienie w toku przesłuchania stwierdzonych już rozbieżności i rozbieżności czy sprzeczności, które ewentualnie mogą wystąpić, a następnie dokonanie wszechstronnej, dogłębnej analizy tych zeznań, oceny w sposób zgodny z art. 7 kpk, a także sporządzenie uzasadnienia w sposób określony w art. 424 kpk.

Dodatkowo należy wskazać, że wobec zmiany postawy przez oskarżonego G. P. i złożenia przez niego wyjaśnień na rozprawie odwoławczej Sąd I instancji winien przesłuchać G. P. w charakterze świadka na okoliczność czynu

zarzucanego oskarżonemu T. G. (1) z art. 258 § 2 kk, a także uwzględnić (również w swoich rozważaniach), iż zarzut aktu oskarżenia obejmuje nie tylko przynależności oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej, ale dodatkowo charakter zbrojny tej grupy.

Mając powyższe na uwadze i nie przesądzając treści orzeczenia Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 2 kpk orzekł odnośnie oskarżonego T. G. (1) jak w wyroku.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego T. G. (2)

Skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych co do tego, że oskarżony T. G. (2) posiadał środki odurzające w postaci kokainy nie mniej niż 25 g na własny użytek, natomiast uważa, że całokształt okoliczności przypisanego oskarżonemu czynu wskazuje, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu nie był znaczny. Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego popierając wniesioną apelację wnosił o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk. Taki też wniosek zgłosił prokurator.

Przyjmując za punkt wyjścia kierunek zaskarżenia wyroku Sąd odwoławczy nie stwierdził tego rodzaju uchybień, które wskazywałyby na konieczność zmiany tegoż wyroku, co do którego w pierwszej kolejności należało rozważyć, czy wniosek stron złożony na rozprawie odwoławczej jest zasadny.

Sąd Okręgowy przypisując oskarżonemu T. G. (2) popełnienie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przyjął, iż oskarżony czyn ten popełnił nie wcześniej niż w 2004 r. i nie później niż w 2005 r. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły zeznania świadka M. J. (1), który zeznał, że oskarżony nabył od niego pięciokrotnie co najmniej po 5 g kokainy. Było to „ok. 2004-2005” (k 9771,9772 t.49).

Z powyższego wynika, że świadek nie podał precyzyjnie dat zakupu od niego przez oskarżonego kokainy, nie podał też jednoznacznie roku, w którym miały miejsce transakcje narkotykowe. Jest to zrozumiałe ze względu na upływ czasu jaki minął od czasu tych zdarzeń do momentu składania przez świadka zeznań. Ponadto świadek nie prowadził rejestru sprzedaży narkotyków, który obejmowałby konkretne daty tych zdarzeń. Z wypowiedzi świadka należy wnosić, że oskarżony mógł nabywać kokainę w roku 2004 r. mógł też to być rok 2005 r., bądź w obu latach nastąpiło nabycie. Przyjęcie przez Sąd I instancji okresu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego w sposób przypisany zaskarżonym wyrokiem jest interpretacją Sądu, która obecnie ostać się nie może ze względu na treść art. 5 § 2 kpk w aspekcie art. 101 § 1 pkt 5 kk i art. 102 kk. Przyjmując najkorzystniejszą dla oskarżanego wersję, czyli nabycie kokainy kilkakrotnie w roku 2004 r. należy stwierdzić, że 10-letni upływ czasu do dnia wydania przez Sąd odwoławczy wyroku powoduje przedawnienie karalności popełnionego przez oskarżonego czynu, tym samym Sąd zobligowany z mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk do umorzenia postępowania. Dlatego w tej części zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu, a postępowanie przeciwko oskarżonemu T. G. (2) umorzeniu. O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 i 2 kpk orzekł jak w wyroku.